

MIRJANA ĐURĐEVIĆ

Dobitnica nagrada *Žensko pero* i *Meša Selimović*

LEŠ U FUNDUSU

Karika koja nedostaje
u biografiji Prljave
Inspektorke Harijete

**MIRJANA ĐURĐEVIĆ
LEŠ U FUNDUSU**

1. LUCKY CHARM

„Samo mi reci zašto baš ja? Obaška sam načitana?” Hari, vlasnica privatne detektivske agencije *Lucky Charm*, niti može niti hoće da prikrije mrzovolju u glasu.

„Ne, nego zato što si žensko. Teta Olga je tražila isključivo žensko.” Njen jedini zaposleni, Laza, odmilja Laki, navikao je na ovakva natezanja.

„Šta je, lezbejka? Postali smo eskort servis, podvođenje piletine, na kontrakt?”

„A ti si, kao, piletina?”

„Jok, tetka sam. Ozbiljno, Laki, tebi je ta rediteljka tetka ili šta? Imaš tetku lezbejku?”

„Daj, bre, krajnje regularan posao. Nije nikakva tetka, vršnjakinje ste”, odmeri je u mislima od čupave glave do vrhova kaubojskih čizama, koje, verovatno po običaju, sve s nogama, drži na stolu, „hm, manje-više. I nije nikakva lezbejka, samo joj je pun kurac muškaraca, njene reči, tvoj rečnik. Do *Lucky Charma* je došla preko jednog rođaka, našeg bivšeg kolege, mislim da ga ne znaš.”

„Što onda njega nije uzela za savetnika ako nam je već bivši kolega?”, gundđa Hari u slušalicu, nagnula se i češe palac u karočarapi. Laza je dobro zamislio noge na stolu, ali je s čizmama malo preterao.

„On je sad u drugom biznisu, nije u struci, radi spoljnu trgovinu.”

„A mi smo, kao, u struci!?! Jebo te *Lucky Charm*, i mene s tobom kad pristadoh da to registruješ na mene i s tako idiotskim imenom. Zato nam se samo bolidi i javljaju!”

„Nije moglo na moje ime, ja sam penzioner, pod a! A pod b, ja sam lepo hteo da otvorimo advokatsku kancelariju, ti nisi htela. Koliko, bre, puta da vodimo isti razgovor?”

„Koliko treba. Batali me tek s tom advokaturom, čoveče, ja sam taj pravosudni ispit položila pre više od deset godina, za zlu ne

trebalo..."

„I zlu je zatrebalo!”

„Ama ne zanima me to! Ni pod razno. Ja krivičar? Ti moj istražitelj? Žibe be, Laki.”

„Pobegao sam. U struku. I sad ti opet nešto ne odgovara.”

„Jok, super je! Vlasnica detektivske agencije *Lucky Charm* deset dana traži izgublenu mačku. U struci!”

„Mačku koja je nasledila kuću na Crvenom krstu od tri četvrt miliona evrića, zaboravljaš...”

I opet počеше da se svađaju oko poslednjeg slučaja, blago *Telekomu*:

Neki deda je kućerinu na Krstu ostavio svom mačoru Begemotu. Ne baš, ostavio ju je bratiću, ali pod uslovom da za života brine o Begemotu, o čemu se ima starati ugledna beogradska advokatska kancelarija *Ovaj-i-sin-i-njegov-sin*. Pa onda dve strane u testamentu posvećene tekućem održavanju mačora.

Deda je, na nevolju, kašiku upustio u februaru, a trogodišnji nekastrirani Begemot - kome su ranije mačke dovođene na izvolte, u veliki salon, onaj što se, osim za njegove orgije, koristio još jedino za Sv. Jovana - iskoristio je gužvu oko sahrane da zbriše napolje u švaleraciju. Naslednici stoga nisu mogli da preuzmu imovinu, jer nije bilo mačka. Bratić je pokušao da podmiti advokata i nagovori ga da poture bilo kakvog crnog mačora prigodne kilaže. Advokat je odbio, navodno jer je jedan od uslova bio i redovan veterinarski pregled na privatnoj klinici *Happy Cat*, gde je Begemot imao ne samo debeli karton već i snimak zuba, radi eventualne identifikacije, pa bi prevara bila lako otkrivena.

Zapravo, u slučaju da se Begemotu nešto desi, nasledstvo je odlazilo zoološkom vrtu, trenutno duboko u procesu privatizacije, što je advokatu davalo neuporedivo veće mogućnosti da mulja - među nama rečeno, ugled gore-pomenute, namerno neimenovane advokatske kancelarije pri svakom prelasku s oca na sina redovno je spadao s konja na magarca, a ova ostavinska rasprava zapala je praunuku, srećnom i spretnom dobitniku diplome kragujevačkog Pravnog fakulteta (o pravosudnom ispitu nećemo bez dokaza). Po gradu se pričalo da bi kao proviziju, ukoliko kuću na Krstu utera novom zoo-gazdi, od njega dobio kontrolni paket akcija majmunare,

a da mu se kao bonus smeši i terarijum za pitone. Kupac zoološkog vrta, trgovac oružjem i medijski magnat iz Bosne, tvrdili su maliciozni, jedino nije hteo da da kavez s tigrovima - emotivne veze - sve bi drugo menjao s advokatom za takvu lokaciju kao što je Crveni krst.

Već duboko zaglavljani u pravnu regulativu na temu „koliko dugo jedna mačka treba da odsustvuje od kuće ne bi li se smatrala nestalom, a koliko dugo ne bi li se smatrala mrtvom”, naslednik i advokat su se obratili agenciji *Lucky Charm*. Advokat je potragu za mačorom smatrao dobrim fazonom, tekućim zamlaćivanjem koje mu ide naruku, taman dok se ona privatizacija ne privede kraju. Za naslednika je Laza bio poslednja slamka za koju može da se uhvati kako bi sačuvao deda-stričevu kuću.

Laki je samo još jednom prokleo svoju sudbinu bivšeg načelnika Odeljenja za krvne i seksualne delikte MUP-a Srbije - a posle najnovijih izbora četrdesetpetogodišnjeg penzionera istog tog MUP-a - i oca dvoje maloletne dece, i prihvatio slučaj, oberučke. Za Hari, slučaj je bio unapred rešen. Advokat je skantao mačku i naslednik može da ga duva. Sad će da krene advokatsko trange-frange sa zoološkim vrtom, tj. trgovcem oružjem. Nije htela ništa da ima s tim glupostima.

I nije baš bilo oberučke, više obenoške. Laki je, siroma, za deset evra na sat dve nedelje špartao po Crvenom krstu i okolini; jednom su na njega pucali iz vazdušne puške jer su mislili da krade drva iz šupe, triput su zvali policiju jer se oko školske kuhinje šeta pedofilčina, navukao je upalu sinusa, već su i rođena deca krenula da se sprdaju sa njim, o ženi i da ne govorimo, kad ga je, 8. marta tačno u podne, ujelo kuće. Doga! I tu bi verovatno bio kraj ove nevesele priče da, nakon što se probudio iz nesvesti - u koju je pao kada mu je medicinska sestra u Domu zdravlja Vračar nesmotreno pokazala iglu i špric s antitetanusom koji je morao da primi - Laza nije ustvrdio kako je doga njega zapravo napala jer je bila besna što ne može da se dočepa ofucanog crnog mačora, koji se bio popeo na vrh drveta u dvorištu Vodovoda. Eto, bio je na samom cilju i sad...

Hari nije znala koga joj je više žao: Laze, koji leži na levom boku jer na desnom debelom mesu ima četiri kopče; nesuđenog Begemotovog staratelja, koji ne može da poveruje kako na njegove oči dedovina odlazi u ruke trgovca oružjem; ili samog mačora. Ako je to

uopšte bio Begemot. Jedan crni mačor, nov u dvorištu Vodovoda, tvrdio je čuvar, slabo se snalazi s kontejnerima. Oteraju ga najobičnije trudne mačke. Pardon, smacne, ispravlja ga Hari, svašta ta zna. On je pokušao nekoliko puta da ga nahrani separatno, ali nije išlo... A nema ni čime, i on jede suv lebac i jogurt.

„Je l' vaš?“, pitao je čuvar.

„Ujnin“, laže Hari i razmišlja da li je Laza bio veći kreten što nikog ništa nije pitao, nego se samo manijačio po februarskoj lapavici, ili je veći kreten ona što se javno deklariše kao lovac na mačke.

Hari je, međutim, detektivka s internacionalnim iskustvom. Dosetila se hranilica za mačke, koje je u velikom severnoameričkom gradu, u kome je nekada živela, *down-town*, postavilo neko tamošnje društvo za zaštitu životinja. Stubići, na kojima je s jedne strane posuda s mačjim krekerima, a s druge posuda s vodom. OK, nije imala baš takvu infrastrukturu, ali se dogovorila s čika Perom - tako se zvao taj čuvar Vodovoda, zapravo vodovodskog rezervoara ispod *Beogradskog dramskog pozorišta* - da po velikom dvorištu postavi hranilice za mačke. Skromno, na novine, istresala je gomilice mačjih krekeri, zavlačila se u čika Perinu čuvarsku kućicu i čekala, opijena isparenjima kuvane rakije. Čika Pera je možda bio na lebu što se tiče klope, ali je džezva s kuvanom rakijom redovno veselo smrduckala na peći.

Supposed to be Begemota primetila je već trećeg dana, ali Crveni krst je tradicionalno kučkarski kraj i sve mačke bi se razbežale kako Hari pomoli nos iz kućice, ni „mac!“ nije stizala da kaže. Na kraju joj je Begemot došao sam. Desetog dana, dok je menjala vlažne novine na koje je ostavljala hranu, morala je da koristi novine, tako je imala bolji pregled situacije, belele su se izdaleka, a svaki čas počinje susnežica...

„Mjauuuuu!“, oglasi se nešto crno i poče da joj se trlja o nogavicu farmerki.

Lagano se sagnula i češnula ga iza uveta, opet internacionalno iskustvo, setila se matorog Pantelije, tamo, *overseas*, bože, da li je još živ? Begemot je bio mačor u najboljim godinama, a skitnje mu je očigledno već bilo preko njuške, te je na prvi znak pažnje lako đipio Harijeti u naručje. Gde je ostao sve vreme, i u taksiju do njene kuće, i posle, na klinici *Happy Cat*, gde je pozitivno identifikovan pomoću onog *dental recorda* - jadničak, izgubio je preko tri kile, od uobičaje-

nih devet, i parčence uveta u poslednjoj avanturi, pa se dotični snimak zuba pokazao vrlo koristan. Begemot se, naime, od svih mačaka na Crvenom krstu zaljubio u Hari, bivšu višu inspektorku MUP-a Srbije, bivšu šefovicu obezbeđenja ogromne robne kuće SEARS, u Americi, bivšu Bandinu ljubavnicu, bivšu Docinu ženu, bivšu... A sadašnju srećnu vlasnicu detektivske agencije *Lucky Charm*. I privatnu nastavnicu engleskog za razmažene klince, jer od ovog biznisa, koji je genijalno smislio njen ortak Laza, pošto su ga šutnuli u penziju u cvetu mladosti, naravno nije moglo da se živi.

Ali tu nije bio kraj priče. Oduševljeni naslednici, koji su se već bili oprostili od kuće, zaboravili su da su isprva Begemota hteli da zamene bilo kojim crnim mačorom i najednom su ozbiljno shvatili svoje obaveze prema njemu. U koje je, prema njihovom shvatanju, sada spadala i njegova ljubav prema Hari. Pa su je uredno pozivali u goste, svake nedelje, a jednom, kada je bila bolesna, čak su doveli i Begemota da je poseti. Nije da Hari njega nije gotivila, naprotiv, ali kad god počne ozbiljno da mota svoj životni film, od '97, kada je dala otkaz u policiji, do danas, zaključila da suludiji nema kraja. I onda počne da se svađa s Lazom.

Imaju dovoljno vremena za svađu jer evo, već osam meseci, otkako se Begemot srećno vratio kući, nisu imali ni jedan jedini slučaj. Ukoliko se u slučajevima ne ubrajaju četiri popravna iz engleskog u višim razredima osnovne škole, koje je Hari uspešno rešila još letos. Sad klincima održava dvojke, a našlo se i mnoštvo novih pacijenata kad se raščulo da jedna prava detektivka drži časove, a pritom ne vezuje đake lisicama za radiator, iako bi ponekad trebalo. Laza povremeno glumi „fizičko obezbeđenje” na sat, češće sedi depresivan u njihovoj kancelariji, smeštenoj u soba-kujna dvorišnoj zgradi porodične kuće njegove tašte, u Petrogradskoj, nekad Lenjingradskoj. Spao je na ženine jaslje, svoju i taštinu penziju, obe mu već mesecima ždroncaju kako bi trebalo da isprazni tu takozvanu kancelariju, pa da to lepo izdaju... Nije mu lako. Uopšte mu nije lako, a sad je još Hari našla da odbija posao.

* * *

„E, stvarno mi nisi jasna! Šta te zabole da za tri soma smrdiš mesec dana po par sati dnevno u pozorištu? Ja bi sutra..

„Samo da si žensko? Čekaj, bre, čega tri soma?”

„Tri soma evra, sestro, evra!”

„Molim?” Hari se uspravi u fotelji i spusti noge na tepih, treba joj čvrst oslonac za ovo što čuje.

„Jesam ti rekao da je super šljaka!”

„Ama ko će da nam da tri soma za to? Nešto si prečuo, Laki, verovatno za te pare treba nekog i da ubijemo.”

„Ne, bre! Samo treba da sediš na probama i saraduješ s Olgom, triler je najzajebanija forma za scenu, to još niko nije uspeo da postavi...”

„Izvini, a otkud ti znaš da je triler najzajebanija forma za pozorište? Kad si ti uopšte bio u pozorištu, keve ti?”

„Bio sam danas. I rekla mi teta Olga. E, nemoj slučajno da si se zeznula da joj kažeš teta Olga, samo Olga, da ti ne bi otkinula glavu.”

„A što tebi nije glavu otkinula? Ili možda jeste, s obzirom na to da zvučiš ko muva bez glave.”

„Ma zezam se s tobom, gde njoj da kažem? Nego je neka klinka, glumica, danas tako nazvala, pa mi bilo smešno kako je Olga pogledala. E, da, i nemoj slučajno da joj kažeš draga.”

„Kad sam se ja ikome obratila s draga ili dragi?”

„Nikad nikom, baksuzu, a posebno nemoj Olgi.”

„Ipak je lezbos, opasno je?”

„Ne zbog toga, nego se preziva Mašina, zove se Olga Mašina, i odlepi kad joj neko kaže draga.”

„Imaš još neki tako praktičan psihijatrijski savet?”

„Nemam, to je sve. Dakle, sediš tamo i radiš s njom, savetuješ je. Izaći će ti i ime na plakatu.”

„Toga sam se i plašila! Ozbiljno, Lazo, to su neka mutna posla. Ko je blesav da nam da tri somića za tako nešto, ponovo te pitam? Je l' čitaš ti novine, glumci štrajkuju, nemaju leba da jedu..

„Možda je trebalo da joj kažem da je mnogo? Izvinite, al mi koštamo dvajes evrića dvočas? Što je oko šesto evrića ukupno, za mesec dana, ako ne držite baš maratonske probe. A savetujemo na engleskom, isključivo.”

„Ama...”

„Nema ama, nego ideš po podne i razgovaraš s njom. I pristaješ! Treba nam lova, Hari.”

„A ti radiš sve što mi se od tog sranja ne bude dopalo, iz senke? Važi? Ono, analitički rad, ako treba, čitaš Šerloka Holmsa i tako to, i prepričavaš mi. I delimo lov.“

„Biću senka tvoje senke, sve što oćeš!“

„Alo, zaneo si se, Laki, ne drami, nismo još u pozorištu. OK, otići ću da vidim o čemu se radi. Over.“

Hari prekida vezu i razmišlja kako je život čudo. Nekada je bila Lazin šef, pre nego što je otišla iz policije. Laki je, dok se ona smucala po belom svetu, dogurao do načelnika za krv i seks MUP-a Srbije. Tu ga je zatekla, pre godinu i kusur, kad se vratila iz Amerike. On je bio veliko mudo, čak se i prema njoj ponekad tako pomalo ponašao, a ona povratnica bez ušteđevine i posla. Sređivao joj je da se vrati u policiju. I taman da joj sredi, kad središe oni njega. Rešenje o penziji dobio je preko vikenda, jebiga, onog postizbornog. Da su ga bar ćušnuli negde u arhivu, bilo gde da mastiljari do sledećeg sjaši-da-uzjaši, ali, jok, ovi su ga počistili *forgood*. Nije se usudio da se odrekne penzije i otvori nešto na svoje ime. Tako su se Hari i on našli u ovom glupavom biznisu u koji je Laki uložio kancelariju i obavezu da vodi posao, a Hari pravo potpisa i dobru volju da ponovo rade zajedno. I opet mu sad ona dođe neki šef, više kao gazdarica, doduše samo na papiru, ali on to opet preozbiljno shvata, uh, stvarno mu nije lako, s decom, koja traže li traže, Ljiljom, koja je slabo podnela činjenicu da je sad udata za penzionera, taštom, koja je jedva dočekala da raspusti jezik. Ponekad je bolje biti bez kučeta i mačeta, pomisli Hari pa okrene jedan telefonski broj. Da vidi šta radi Begemot. Nije joj mjauknuo u slušalicu od prekjuče.

Pa onda ponovo okrene Lakija:

„Ej, a koje pozorište? Na Krstu? Samo tu sitnicu mi nisi rekao“, i već planira kako će posle sastanka s tom Olgom da navrati do Begemotovih. Malopre joj je zvučao... Zaželela ga se.

„Jok, brate, na Trgu.“

„Narodno? Idi! Žibegajbe!“

„Ne, Mala komedija“

„Tetka ti postavlja triler u komediji? Humoristički triler?“

„Ko te pita za tri soma! Uostalom, imaju i balet i operu na repertoaru, to ti je sad sve multimedijalno. Stvarno si nekulturna.“

„Važi, važi! Nego...” nego, Hari bi ipak nekako večeras da obiđe mačora. Što bi joj bilo neuporedivo zgodnije iz Petrogradske, koja je na pljuvomet do Krsta, nego s Trga.

„A što ta tvoja rediteljka ne bi došla u kancelariju? Misliš li ti, Laki, uopšte o ugledu *Lucky Charma*? Pazi, primimo klijentkinju u kancelariji, ko pravi detektivi, oklembesimo po pljugu, tvoja tašta opaše kecelju i donese nam čaja...”

„Ne bih ja mene zajebavao da sam na tvom mestu.”

„A što?”

„Nehumano je!”

„OK, tako kaži. Ne moramo pljuge, samo tašta s keceljicom.”

„Duvaj! Uostalom predložio sam joj.”

”I?”

„Ne smem ni da ti kažem šta mi je rekla. Pogledala me je kao da sam ispričao glup vic i pitala me da l' mi liči na takvu lujku koja bi se šetala po detektivskim agencijama. Ona je rediteljka u pozorištu, a ne klovn u cirkusu.”

„Još kad bih znala ko režira ovaj cirkus od mog života! Pa da ga bacim s trapeza, na glavu. Lavovima. Za početak ću tebe. Ajd nosi se, dakle, u četiri, biću tamo”, obeća i otpisa Begemota za večeras.

2. OLGA

Hari, koja inače sve zna, koja zna čak i gde rastu palidrvca, našla se pred novom životnom zagonetkom. Kako se ulazi u *Malu komediju* u četiri po podne, novembarskih četiri po podne? Sumrak. Vrata zaključana, blagajna ne radi. Tip koji u susednom ulazu prodaje kokice sa zanimanjem je gleda ceo minut kako se osvrće zbunjeno, pa joj na kraju dovikne:

„Ovuda!”, i pokaže ulaz iza svojih leđa. Taj susedni?! Hari upada u mračnu poslovnu zgradu, s desetak raznoraznih firmi okačenih kraj vrata, ne vidi koje su sve, gde je u holu dočekuje razdragan dečko s natpisom *Sccurity* izvezenim na teget sakou:

„Kasnite na probu, već ceo sat. Odraće vas!”, smeje se i ostaje da stoji naslonjen na vrata lifta, ne propušta je, iz čega Hari zaključuje da treba da krene stepenicama.

Srećom, prva vrata na koja je naišla, na mezaninu, nosila su natpis *Mala komedija*. Standardna drvena dvokrilna vrata nekadašnjeg salonskog stana, reklo bi se. Hari kucne i uđe u... Pa, to je nedvoismisleno bilo pozorište iako je scenografija predstavljala obično ogromno predsoblje predratne gajbe. Za portirskim pultom desno od ulaza sedela je žena s naočarima i s dosadom u glasu razglabala u slušalicu o nekim kokoškama koje su imale kratke noge, pa su im bataci bili ko oveči čvarci. Nemaš šta da zagrizeš. Ni pogled da digne prema Hari. Ono dvoje nasred predsoblja tek nisu obraćali pažnju na nju. Debeli matorac u donjem delu trenerke i potpuno mokroj ljubičastoj majici, s teget-koja-je-imala-glumiti-crnu farbanom kosom, i visoka žena s dve upaljene cigarete u ruci. Urlali su jedno na drugo.

„Ne možeš tako bez reči da ustaneš i odeš!”, brundao je raskošni bas.

„Nije bilo bez reči, rekla sam da svi idemo kući i nastavljamo sutra”, krkljalo je jedno četrdeset cigareta dnevno, po Harijetinoj slobodnoj

proceni.

„Ali sada je ispalo da je to zbog mene!”

„A zbog kog kurca je ako nije zbog tebe? Ne pada mi na pamet više ni minuta da te čekam, ni tebe ni bilo koga. Zdravo, završili smo!”

„Samo sam otišao po tekst!”

„Gde ti je bio tekst?”

„U garderobi.”

„Šta ti, koji moj, tekst traži u garderobi? I šta sereš kad znaš tekst?”

„Znam, pa šta? Dokle će ovde kola da se lome na onima koji rade, a neradnici...”

„Juče smo te čekali pet puta! Danas triput! Zdravo, završili smo!”

„Išao sam da promenim majicu! Bio sam mokar, a promaja... Oćeš da ti se ušinem?”

„Mami ćeš svojoj da se ušineš, a ne meni. Privatno ćeš da se ušineš, a ovo je posao. Dokle, bre, ja treba da brinem o vašim privatnim...”

„U redu! Krajnje privatno sam išao da se presvučem! Tuži me sindikatu!”

„Ne, nego si čekao poruku! Tokom cele probe si čekao poruku!”

„To je bilo juče. I rekao sam ti da je važna poruka. Malopre sam išao da promenim majicu, rekao sam ti, javio sam se.”

„Ama prestani da lažeš, još si mokar, uopšte se nisi presvukao!”

„Zato što ste me zvali s pola puta do garderobe!”

„Znam, bife je na pola puta do garderobe!”

U tom momentu jedna žena u bademantilu, s nekim zelenim blatom po faci i s najlon čarapom na glavi šmugnu preko scene, pardon, predsoblja, iz desnog hodnika u levi, a druga, sva u crnom, iz levog hodnika u desni; ni na njih niko nije obratio pažnju. Hari je već počela odlično da se zabavlja, ali i da se pita gde se ovde ostavljaju kaputi, u njenoj jagnjećoj meklaud bundici postalo je prevruće. A ni karte niko ne cepa?!

„Čemu služi inspicijent, što me nije zvao?”, dernja se debeli.

„Zato što suflira. Ne može da trči preko cele sale do mikrofona da bi tebe zvao, a nemamo suflera!”, dernja se visoka.

„Meni ne treba sufler, ja znam tekst!”

„A što si onda išao po njega?”

„Ne možeš tako da napraviš scenu i napustiš probu, i da ja sad ispadnem majmun pred svim onim ljudima!”

„Vidiš da mogu! Zdravo, završili smo! Vidimo se sutra u tri”, žena se okrene na peti i uđe u prostoriju preko puta ulaza, pali svetlo i ne zatvara vrata za sobom. Debeli se, kao, malo premišljao da li da krene za njom, pa onda ipak ode put levog hodnika, za onom u bademantilu. Zavesa?

U trenutku kada se Hari zapitala hoće li sada da padne zavesa i treba li da tapše, biće iza pulta je spustilo slušalicu, nalaktilo se i s pažnjom je gleda. Ni da bekne.

„Dobar dan, imam zakazano s Olgom Mašinom, u četiri”, kaže joj Hari i pogleda na sat. Četiri i pet, ono malopre je potrajalo.

„Sačekajte momenat”, opet se hvata za telefon. „Olga, imate gošću.”

Još pre nego što je spustila slušalicu, ona visoka žena izviri iz sobe u koju je malopre ušla i mahne joj da dođe.

„Olga”, proškrupa tiho i pruži joj ruku. „Izvinite, pukao mi je glas.”

„I puko vam živac?” Hari skida bundu i osvrće se po sobici prepunoj stvari koje se zovu štampane, plakata, programa, knjiga... Pogledom traži čiviluk. Što Olga ne primećuje, traži upaljač. One dve pljuge još se dime u pepeljari, netom ugašene. „Gde da se obesim?”

„Molim?”

„Gde da okačim jaknu?”

„A, to? Nigde. Ponećemo je da ne dobije krila, ne znam gde mi je ključ od ovoga. Idemo malo da hodamo.” Gde će sad, kog đavola, da hodaju s jaknama u rukama, pita se Hari pošto vidi da i Olga uzima svoju, bačenu preko skroz zatrpanog stola. „Hoću da vam pokažem objekat.”

Kako su stupile u predsoblje, iz onog hodnika, sad desnog, kojim su pre dva minuta otišli žena u bademantilu i debeli, nagrnu grupica mladića u zimskoj odeći. Živ razgovor najednom zamuče, na časak i zastadoše, kao da ne znaju da li da nastave prema izlazu ili šta. Olga bez reči savi oštro levo, u drugi hodnik, i pruži korak. Hari slegnu ramenima i požuri za njom. Nije bilo šanse da je stigne, ali je zato mogla dobro da je odmeri. Metar i osamdeset, brat bratu. Duge noge u uskim pantalonama, široka pleća u širokom džemperu, boje... Bez boje. Na Olgi je sve bilo nekako šućmurasto, od kose, preko

odeće, pa i pogled, priseća se Hari upoznavanja pre nepunog minuta.

„Pazite na stepenice”, osvrće se Olga s kraja hodnika, pa nestaje negde u dubini. „Svako malo se neko skrši niz njih.”

Hari generalno pazi kad silazi niza stepenice, bilo koje, otkad je pre neku godinu ugledala leš podno podrumskih stepenica Crkve Svetog Savatija i otkad joj je, nedugo zatim, obećano da je sledeća. Ove su delovale prilično opasno, ne samo jer su bile strme već i zato što su savijale bar tri puta. Obično je u stanju da prati pravac kretanja, ali je ovo bilo *too much*, nije više mogla da se orijentiše.

I pak, sveže okrečeni beli zidovi, nov, čvrst gelender i jako osvetljene odavali su opšti utisak... Recimo sigurnosti. Ne zadugo. Sa stepeništa su ušle u još jedan kratak hodnik, skrenule levo pored tonske kabine u kojoj je škiljilo samo radno svetlo, Olga je otvorila siva metalna vrata i zaronile su u najmrkliji mrkli mrak na svetu!

„Pazite sad, ima još pet stepenika”, zakrklja i ščepa Harijetu za lakat. „Različite su visine i nepravilno rasporedene, ja ću da vas vodim, samo polako. Jedan, dva, pa sad dva kratka koraka...”

„Gde smo?”, lomata se Hari i pridržava za Olgu. „Zašto nismo upalile svetlo?”

„U sali. Ne može da se upali odavde, prekidači su na sceni. Još jedan, dobro, sad idemo levo, do zida, pa desno...” Ovo je već bio lakši deo, Harijetine noge se navikavaju na blagu strminu sale. Taman kad su se navikle, Olga udari o nešto i Hari se zakuca u nju. „OK, stigle smo. Sad ili ostanite ovde i sačekajte da upalim svetlo ili se popnite sa mnom na scenu.”

„Penjem se”, promrsi Hari i uzveraše se uz još nešto što je škripalo, valjda opet stepenice, ali drvene i visoke.

„Dobro, sad stvarno ostanite tu dok ne nađem prekidače. Scena je prepuna razbacane rekvizite. Ako se ja polomim, ne morate i vi”, i ostavi je. Šutnu o nešto, joooj!, opsova dva-tri puta, nešto drugo pade, tras!, i nekoliko sekundi nakon toga na sceni počеше da se pale svetla.

A Hari nađe samu sebe na proscenijumu kako zapanjeno bulji u praznu, mračnu salu.

„Jebote, što je grozno!”, ote joj se iako se strogo uzdržava da ne psuje pred klijentima otkad je privatna detektivka. „Brrrrr!”

„Jok i nije!”, do malopre namrgođena Olga počinje grohotom da se smeje i ispravlja stolice koje su popadale u njenom pohodu ka preki-dačima. „Bravo! Hrabra cura. Nisi počela da vrištiš. Lepo ćemo se slagati.”

„Šta je ovo bilo? Audicija?” Harijeti ništa nije smešno - zapravo bi najradije razvukla klijentkinju preko nosa, pa da vidimo kako ona vrišti. Olga, međutim, već relaksirano sedi na *mrtvačkom sanduku* od šperploče i pali cigaretu. Pa da, zašto nisu upalile bar upaljač? Trebalo je ranije da shvati da je visoka zajebava! I sad su, kao, na jebi si mater?

„Samo mala proba, volim da znam s kim imam posla”, smeje se Olga i dalje. „Nije ovo ništa u odnosu na ono što se meni desilo '97, za vreme demonstracija. Dolazim... doduše ne iz sale, došla sam ovim drugim putem, pokazaću ti posle, na scenu, sama, totalna pomrčina, ne znam gde sam, palim svetla, a sala puna ko košnica! Pandura pod punom opremom, šlemovi, štitovi od pleksiglasa, pen-drečine... Spavaju ko zaklani! Ustrala sam se.”

„Stvarno ne znam ko se više usrao, ti ili oni kad su se probudili i tebe videli!”, još uvek frkće Hari, više za sebe, i u tom trenu oseti da nešto gadno smrdi. Pa pogleda svoje čizme, podiže jednu nogu... „Jebote! Ugazila sam u govno! E, ne moogu da verujem!”

„Kakvo govno? Ljudsko ili mačje?”, Olga kriknu veselo, skoči s mrtvačkog sanduka, prilazi i zagleda Harijetinu čizmu. Pa poče da viče, sad odjednom razgoropađeno.

”Lepomireeeeeee! Jebem ti majku, dolazi ovamo momentalno! Lepo-mireeeeeee! O, mamicu im govnersku, Lepomireeee! Bogoljub ti se opet posrao u sali, kunem ti se da ću te ovog puta naterati da poližeš patos!”

Uto se iz zvučnika začu mutirajući dečji vokal:

„Lepomir je otišao kući. Svi su otišli kad i vi”, a Olga se sad ustremi glasom prema tonskoj kabini u dnu sale.

„Kojoj kurac kući? Zovi ga da se vrati, smena mu je do jedanaest, ništa me ne zanima! Opet mu se Bogoljub pokenjao ovde!”, pa odjednom splasne. „A šta ćeš ti tu?”

„Narezujem CD-ove”, odgovori dečko iz zvučnika.

„Kakve kurac CD-ove? Piratiraš?”

„Ne, ne, ne! Za predstavu, zamolio me ćale.”

„A gde ti je ćaća, babu da ti jebem?”

„S Lepomirom i... Ne znam, otišli su.”

„E, ubiću se ili ću ih ubiti, sve redom, kunem ti se, Mijo, od noćas si siročče!”

„Oćete da zovem Knedlu, ona je tu?”

„Odjebi! I idi kući.”

Za to vreme Hari je pronašla neki pakpapier, zgužvala ga, sad ona sedi na mrtvačkom sanduku, briše se i u sebi se kune da su i Lakijeva deca od noćas siročići, zgromiče ga, samo on može da joj organizuje ovakvo sranje. Doslovno.

„Jao! Ne taj pakpapier! On igra!”, drekne Olga sad na nju.

„Šta, bre, igra?” Harijeti je zauvek dosta pozorišta. I ko ih uopšte drži u centru grada umesto na Guberevcu?

„Igra, igra! Papier. Rekvizita, jedva smo ga našli, taj plavi, starinski, i gde ću sad... Ostavi bar ta dva lista, čekaj, evo ti ovo”, Olga dotrčava s pravim pravcijatim nevestinskim velom u rukama, ima i venčić, kida parče i dodaje ga Harijeti da obriše govno sa čizme. Ništa joj nije drugo preostalo nego da počne histerično da se smeje, od čega je i Olga počela histerično da se smeje, pa se zagrcnula.

„Izvini, moram da idem da povratim, gadljiva sam”, mrmlija. „Dođi u bife, desni izlaz sa scene, pa uza stepenice, čekaj me tamo.”

Hari nije samo našla bife, našla je i WC, gde se konačno sredila, uredno bacila usrani veo u kantu za otpatke, da ne začepi kanalizaciju, čak se i orijentisala u prostoru: ona dva hodnika iz hola kod službenog ulaza zapravo pod pravim uglom delimično opasuju salu, na oba kraja su stepenice. Jedne vode do tonske kabine i zadnjeg ulaza u salu, druge pravo na scenu. Na pola tih drugih stepenica je međusprat, i bife. Povelika, davno okrečena prostorija, opremljena skromno snabdevenim šankom i odurno-plavim plišanim garniturama za sedenje. U jednoj od njih sada sede ona i Olga i piju neskaflu, dok neki bilmezi, od kojih joj je jedan lik poznat iz TV reklama, igraju pikado.

„Ajđ sad polako, ko ti je onaj Mija, klinac na koga si vikala?”, informisala bi se Hari.

„Sin našeg tonca. Porastao je tu u pozorištu, naše dete”, Olga odjednom nije nadrždana - ko bi rekao, ali izgleda voli decu. „Ima četrnaest godina i mogu ti reći da je već bolji od ćaleta. Koji ga izrabluje i podmeće da šljaka dok se on zapija s Lepomirom.”

„Lepomir?”

„Šef scene”, ponovo je nadrždana.

„A ko je Bogoljub, seronja?” Hari bi već morala da isuče blokče i hvata beleške.

„E, to je već malo komplikovanije, to je naš *homeless*. Zapravo njihov, moj nije.” Olga prekršta ruke na grudima u znak odbijanja, kao u popularnoj psihološkoj literaturi. „Kakav *homeless*?” ne odustaje Hari.

„Ma, ono, nema kuću, kartonske kutije i ti fazoni, gledala si valjda u filmovima.”

„Čuj gledala, preskakala, u Americi. Ali da ću u jednoga i da ugazim, i to usred Beograda, e to nisam mogla da verujem!”, kiselo se nasmeja. „I dalje ne kapiram.”

„Ništa, beskućnik ko beskućnik, a ovi dripci, scenski radnici”, Olga odmahuje rukom u pravcu vrata bifea, gde nikakvih dripaca nema, „puštaju ga ovde da spava, mi smo kao humana sredina. Do mojega. Služi im za sprdnju i zajebanciju, a i teraju ga da tegli dekor umesto njih.”

„Pa što ga onda ne legalizujete nekako? Date mu neku kintu, šljaku, kad već šljaka”, bavila bi se Hari humanitarnim radom.

„Kako? Retardiran je ili bar lud. Ma otkud znam, ne družim se s njim, mnogo smrdi”, Olga je opet zauzela odbrambenu pozu, „i ne mogu ja da budem zadušna baba baš za sve, ne zanima me. Al neću više ni da mi sere po sali. Zaključaju ga noću tu i onda... Jebaću mater Lepomiru zbog ovoga, sto puta sam mu rekla.”

„A ko je Knedla?”, prekida je Hari jer ako ponovo počne da psuje i bogorada ništa više saznati neće.

„Lenka. Upravnica pozorišta, goni je!”

„Izvini, a što je nisi zvala ako već želiš da rešiš problem?”

„Nju!?” Olga je pogleda sa iskrenim čuđenjem, pa odmahnu glavom. „Neću, krijemo Bogoljuba od nje, isterala bi ga.”

„Ništa ne kapiram, smeta ti, a ne bi da ga oteraju? Ali ako je već tako, jedino rešenje vidim u tome da tom Bogoljubu kupite nokšir.”

„Otprilike. I Mefistu da kupimo pesak i onda smo mirni. Bar od te vrste govana.”

„Kom sad Mefistu?” Ovo je već prekomplikovana podela uloga čak i za privatnu detektivku. Hari se počea po temenu, možda je i to neki govor tela.

„Bogoljubovom mačoru Mefistu. Odmilja Meca. Koji se sad negde, pizda mu materina, zagubio, nema ga nigde već danima, a hoću da mi igra. Uvek nanjuši kad samo pomislim da hoću da mi igra i zbriše. A ume da se prošeta preko scene usred premijere, kad ga niko ne zove. Zato sam te i pitala je li govno ljudsko ili mačje, više bih se radovala da je bilo mačje, to bi značilo da se džukela mačja pojavila i da mogu da ga uturim u predstavu.”

„Reci mi iskreno, jesi ti sigurna da me nisi angažovala da ti tražim Mefista po pozorištu?” Harijetu već ozbiljno cepa paranoja. Možda je počeo da je bije glas po varoši kako uspešno pronalazi mačke i zato je angažovana, a Lakiju je bilo truba da joj kaže, pa je izmislio celu žvaku o *specijalnoj save-tnici za trilere*.

„Jok, bre, naći ćemo ga ili će ići bez njega, ti mi trebaš zbog Jelene.”

„Koje Jelene, jebote, šta je sad pa ona? Pozorišna svraka koja kenja publici na glavu?”

„Upravo tako!” Hari Olgu počinje da zabavlja. „S tim što ne kenja samo publici na glavu već svima. Moja omiljena glavna glumica.”

„Igra detektivku kojoj ja treba da pomognem da verodostojno reši slučaj iz tvog trilera? Ne, ovo se meni ne događa!”

„Ne! Nego je ona slučaj. Za sebe. S mojim trilerom ćemo lako, mada i tu očekujem da mi se nađeš.”

„Ajmo polako. Šta ću ja ovde da radim mesec dana za tri soma evrića?”

„Da čuvaš Jelenu na probama”, Olga slegnu ramenima kao da je izgovorila nešto što se podrazumeva.

„Jeboteeee!”

Priča je bila stvarno za jeboteeee! Ta Jelena je, dakle, glumica. Neškolovana, ali „jako talentovana” i „iskusna”, statirala je u *Maloj komediji* još kao devojčica. U vreme hiperinflacije kada je njen tata,

poznati beogradski krimos, isplaćivao celom pozorištu topli obrok, a jednom i trinaestu platu, da bi mu se dete zabavljalo kako želi. Glumilo malu glumicu. Trenutno je Jelena zvezda žute štampe, odnosno džet-seta, tabloidi su puni njenih silikona, koje šeta po žurkama, promocijama nosača zvuka, luksuznim letovalištima... Pa pošto se sirotica upravo skida s kokaina, pomislili su kako ne bi bilo loše da za to vreme radi nešto korisno, ono, radna terapija, i tako je dobila glavnu ulogu u Olginom trileru.

„A šta će njen tata sada da vam učini kao kontrauslugu? Sazidaće vam novo pozorište?”

„Neće ništa. Jerbo je njen ćale s božjom pomoći srećno ubijen na ulici pre nekoliko godina. Jelenica nam je siročić”, Olga je vidno sarkastična.

„A vi ste humana sredina? Sami ste se setili kako da pomognete detetu?”

„Ne, nego se setio njen očuh.”

„Koji je?”

„Pomoćnik ministra policije, zato je valjda i leći, zbog imidža. Inače mu je s imidžom sve u redu, samo mu Jelenino šmrkanje narušava ugled.”

„Ček, ček! Nešto sam čitala u *Svedoku*, kod frizerke, mislim, nema šanse da popamtim ta imena, ali ko je bio Jelenin ćale?”

„Čuveni Bubica, Mihajlo Marković, jedan od mnogih Mihajla Markovića, ako ti je to poznatije”, izgovori Olga s gađenjem.

„Jao! Imaš kafetin?” Harijeta se mašila za torbu, ali je i odgurnula, setila se da je poslednji popila sinoć.

„Šta ti je?”

„Ništa, samo me odjednom zabole glava”, izgleda stvarno, evo je trlja slepoočnice. „Znam joj kevu, gospođa Macu. A znam joj i ćaleta, doduše više kao gravuru u kamenu, na groblju, tamo sam ih upoznala. Šta kažeš, gospa Maca se preudala za pomoćnika ministra policije? E, spaliću se ko Jan Palah!”

„Pomoći će ti ko i njemu što je pomoglo”, nasmeja se Olga. „Uostalom, Daba je samo u fazi pomoćnik ministra, ne uzbuđuj se. Ko zna šta će biti sutra, kao što ne znamo ill šta je bio juće. Ovo je Srbija.”

„Je li, a da tebi Daba nije taj rođak preko koga si došla do Lakija, pa do mene?“, sumnjičava je Hari, ništa joj se nvo ne dopada.

„Ne, Daba je kum iz drugog braka mom rođaku iz prvog braka. Ne znam čoveka lično, hvala na pitanju. A ne želim ni da ga upoznam.“

„I zašto si ti na svo to sranje pristala ako smem da Pitam?“ Hari ne gleda u Olgu, već prema šanku, maše šoljom, nema kafetina, možda još kofeina... „Još jednu, bez mleka.“

„Zato što sam za Jelenu dobila tri glumca.“

„Kakva tri glumca?“

„Prava. Cenkala sam se i za Jelenu užickala tri prava dobra glumca, po mom izboru. Mora neko i da glumi u loj predstavi.“

„S kim si se cenkala? I dalje ne kapiram?“

„Pa s Lenkom, s kim drugim? I navodno s umetničkim direktorom, u odsustvu, jer upravo režira u Nemačkoj neku evropsku donaciju, đubre, i meglom aminuje sve što Knedla kaže. Dosad je samo trošio njihove pare ovde, e ovo mu je poslednje devizno prihodovanje, kad ga vide tamo na delu. Šta misli, dileja, da je nemačka publika ko srpska, sklona mazohizmu? Nema veze, nego, prosto, rečeno mi je *take it or leave it*, radiš predstavu ili ne, tvoj izbor. A i ja imam dete kod kuće. Koje, doduše, nema troškove za kokain, al jede, svakog dana. Uostalom, Jelena će da mi puni salu, boli me dupe. Videćeš, dolaziće u pozorište i ono što nikad nogom kročilo nije samo da bi videlo njene sise. Štrihovaću joj tekst na *Muuuuu!* i *Beeee!*, ama mogu i pavijana da naučim da šeta sise po sceni, zaboje me!“ Olga je ovaj monolog spičila bez uzimanja vazduha.

„Oho! Pa tu će da bude i golih sisa u predstavi?“ Konačno nešto zabavno i za Hari.

„Golih ne, ali su nju tako naduvali, sve u čador da je umotaš ništa se na sceni ne vidi sem njenih silikona.“

„I? Šta ja tu radim?“

„Čuvaš je.“

„Od čega?“

„Otkud znam. Od onoga od čega je inače čuvaju dvojica kromanjonaca neviđenih gabarita. Idu s njom i na pišanje. Al neću da ih vidim u sali za vreme proba i šlus! To je bio moj uslov i taj je prihvaćen. Ne želim da radim pred dugim cevima. Ni pred kratkim. Tačka!“

„Dobro, a zašto baš ja? A ne Laza, na primer?“ Kome će zavrnuti šiju što ju je tako detaljno uputio u slučaj, čuj, savetnica! „Eto, Laki ti je maltene ortak, iz ne znam kog i čijeg braka, a ne nosi nikakve cevi, pouzdano. I po rangu je nekad bio viši od mene, nikad nisam dogurala do načelnika, to je sigurno veća referenca za ministra Dabu.“

„Ma zbog testosterona! Ne mogu, bre, više. Jelena je jedini ženski lik u predstavi. Oko nje sve mladi muškarci, sem Debelog, a i on počeo da se kurči, čula si ga u hodniku. Nivo testosterona na probama je već takav da ću da ludnem ako poraste za još jedan jedini promil. Zato sam tražila ženu.“

„Znaš šta, mislim da ipak neću prihvatiti posao. Ludo smo se zabavile danas, bar je meni bilo neponovljivo iskustvo, ne pamtim kad sam ovako slatko ugazila u govno, ali mi je malo već previše ludila u životu. Da čuvam gangsterske ćerke koje se skidaju s kokaina dok šetaju sise među usranim mrtvačkim sanducima... Ne!“ Ne? Šankerka je upravo donela drugu kafu i sad ne zna ne bi li je spustila pred Hari. „Daj mi tu šolju. Šta me gledaš?“

„Vidi, ja sam ozbiljno mislila i ono da mi treba savetnik, i tu sam zaribala, hajde razmisli, biće ti zanimljivo, obećavam. Na Jelenu samo pripogledavaj, stvarno ne mislim da bilo kakva objektivna opasnost postoji, to je samo pro forme, da zadovoljimo....“

„Koga? Ko je investitor? Ko će da me plati? Iz Bubicine ostavštine ili iz državnog budžeta? Fuj, bre!“

„Šta te briga, ti ćeš loviti da dobiješ regularno, na žirku. Čist ugovor, plaćen porez.“

„Ali ko će to da plati? Tri soma evra?“

„Nemam pojma. Ne znam ni moj honorar ko će tačno da plati. *Mala komedija*. Ponekad nije loše biti malo glup.“

„*No way!*“ Milo mi je što smo se upoznale, doći ću na predstavu kad završite.“

„A da pogledaš ipak tekst, zbog ove zanimljivije strane posla. Dramatizovala sam jednog Nera Volfa. OK, sigurno ne znaš ko je to, ali...“

„Ja? *Ja* ne znam ko je Nero Volf!? Šta si radila? Daj mi to ovamo! Kad je sutra proba? Dolazim da ti vratim tekst i da ti kažem da na

mene ne računaš.” Hari iskapi poslednji gutljaj, zgrabi fasciklu koju joj Olga pruža i nagura je u ranac.

3. LETICIJIN GAMBIT

Nikada u rukama nije držala dramski tekst. Možda i jeste u srednjoj školi, nekog Šekspira, neku lektiru, ali to je bilo ukoričeno i ličilo na knjigu, tu i tamo. U toplini svog nevelikog jednosobnog doma, u Bloku 44, kojoj je doprinosilo i ćebe u koje se umotala, Hari pokušava da se snađe s gomilom raskupusanih fotokopija. Kako je otvorila fasciklu, listovi su ispali i rasuli joj se po krevetu. Ogroman prored, još krupnija slova, vazdan precrtavanog, dopisivanog rukom. Dobro, *Scena 2* verovatno ide iza *Scene 1*, mada ni to s tim ludacima nije sasvim izvesno, valjda ga je sredila. *Leticijin gambit* po romanu Reksa Stauta, dramatisacija i režija Olga Mašina! Hari, koja drži da je iščitala sve romane o Neru Volfu, ne seća se nijednog sa sličnim naslovom! OK, da vidimo dalje, lica. Nero Volf, znamo ko je Crnogorac u Njujorku, čuveni detektiv. Arči Gudvin, i to je jasno, Volfov pomoćnik, detektiv trčkaralo. Onda piše Tim, nećak?! Suzi, družbenica?! Gospodin Morison jr, advokat. Čiji? Ričard, ljubavnik, u stvari sin!? Fric, kuvar, OK, Volfov kuvar, i to znamo. Inspektora Kramera nigde nije bilo? I nigde nije bilo Leticije iz naslova?! Ko je Leticija?

Leticija je bila leš, što je Hari nanjušila već čitajući prvu scenu, koja se odigrava između Tima i Suzi. Isprva je to bio nekakav dugačak dijalog, koji je Olga precrtala i ostavila Tima da sam objašnjava publici kako se on i Suzi vole i pripremaju venčanje - aha, otud veo na sceni - u potaji, krijući od Leticije, Timove bogate tetke, a Suzine poslodavke. Zašto u potaji, ostaje nejasno. Jasno je pak da će nakon venčanja ostati siromašni ko crkveni miševi, Leticija će da ih odjebe, ali nema veze, oni više ne mogu da čekaju. Suzi je trudna? To ne piše. Timov novonastali monolog isprekidan je tu i tamo Suzinim „Ah!”, „Da, dragi!”, a na jednom mestu ima da kaže čak i „Grozna starica!” Na ovo je Olga verovatno mislila kada je rekla da će Jelenin tekst da štrihuje na „Muuuu!” i „Beeee!”? Završava se strasnim

poljupcem. A može i da je mazne za sisu tom prilikom, malo bi režirala Hari, i reši da ujutro kupi kilo žutaća, pronađe neku Jeleninu fotku, jer ovo kako je zamišlja već liči na komediju a ne na triler.

Sledeća scena odvija se u Volfovoj kancelariji. Uz sve moguće protokolarne zajebancije - ono, Fric najavljuje, Arči prvo kaže da je sad Volfovo vreme za zalivanje orhideja, pa onda, kad čuje da je na vratima njegov drug s koledža, Hari doduše ne zna da je Arči ikada studirao, prima Tima. Pridružuje se i Volf. Tetka Leticija je iznenada umrla, pogodila je Hari unapred, od srčane kapi. Testament je promptno otvoren i saznalo se da je sve ostavila Ričardu. Mnogo mlađem tipu, za koga svi misle da je Leticijin ljubavnik. Tim sumnja da je Ričard zapravo ubio Leticiju zbog love. Volf prihvata da ispita stvar, uglavnom jer se pokazalo da je i Tim, s očeve strane, Crnogorac iz treće ruke. Pa onda Volf i Tim guslaju jedno pet strana teksta na te teme.

Scena 3, bdenje. Na koje je Volf poslao i Arčija, da snimi situaciju, koja se dodatno zapliće jer se ispostavlja da Ričard nije bio Leticijin ljubavnik, već vanbračni sin, greh iz mladosti, počinjen, u naznaci, s gospodinom Morisonom sen, advokatom i čaletom ovog jr što se sad tu mota.

Dat je na usvajanje kako ne bi ugrozio brak Morisonovih i Leticijine šanse da se ikada bogato uda. Da li je posredi bila zakasnela griža savesti ili hir vesele udovice takođe je nerazjašnjeno, tek, pre izvesnog vremena ga je dovukla u kuću, u sumnjivoj ulozi. Ričard je i sam tek nedavno otkrio ko mu je mama i da izgleda ima i polubrata Morisona jr. Da je i on potajno zaljubljen u Suzi, kao i Morison jr, advokat na tatu, podrazumeva se. Tim i Suzi se posvađaju nad Leticijinim sandukom - aha, otud onaj sanduk sinoć na sceni - Ričard i advokat staju na njenu stranu, izgleda na silu, dramaturšku, pošto je i ovde Jelenin tekst precrtan, pa ona dvojica uglavnom objašnjavaju šta silikoni imaju da kažu, što pomešano s njihovim rođenim tekstom čini neviđenu zbrku, ima tu nekog muljanja i domundavanja koje Harijeti uopšte nije jasno.

Ali ima kome jeste. Volfu. U četvrtoj sceni svi akteri su ponovo u njegovoj kancelariji, Fric služi piće i sitno posluženje, počinje standardna volfijada u kojoj ih debeli genije proziva, hvata u lažima, opet

konfuznim, bla-bla-truč... da bi najednom tekst bio prekinut, a rukom, očigledno Olginom, bilo dopisano „Trebam mi rasplet! Ovo je sranje!”

Hari se slatko smeje u krevetu i pokušava u Volfovom stilu prstima da zgnječi poklopac od piva, uz koje je nekako uspela da proguta ovo stvarno golemo sranje. Da bi u istom trenutku zazvonio mobilni, nepoznat broj, 064... u ponoć?!

„Jesi pročitala?”, umesto alo! oglasi se dubok hripav glas. Hari se načas štregnu, šta je sad ovo, Veliki Brat, jok, Olga?!

„Jesam, upravo sam završila, otkud znaš?”

„Ja radim s ljudima, znam, pratim reakcije, znala sam da ćeš ga odmah pročitati čim si ga onako ščepala. I?”

„I otkud ti moj broj telefona?”

„Zvala sam *Lucky Charm*.”

„Lakija? Noćas? Divota! Ljilja i matora će mu se krvi napiti, one ležu ko kokoške. Lako su se odvikle od zvonjave telefona u nedoba, jedino od toga... Ajd nije bitno, njegov problem, OK, pročitala sam.”

”I?”

„Koji ti je ovo uopšte Nero Volf? Nikad čula, a ja sam njegov veliki fan, imam ovde bar trijes komada, ako ti treba, ali Leticija...”

„Izmislila sam ga i proglasila za dramaturgiju, ali ovo ostaje među nama, *confidential*, ono klijent-detektiv, je li ima to u vašem profesionalnom kodu? Dakle? Iskreno?”

„Dakle, iskreno, super si ga izmislila, super me je zabavilo ono s crnogorisanjem u drugoj sceni. Je li ti to tu da bi se uklopila u repertoarsku politiku *Male komedije*? I najbolje mi je legla ona poslednja replika, tvoja - Trebam mi rasplet, ovo je sranje! Kakav ti je to uopšte triler bez raspleta? Ko ti je pustio ovakav tekst?”

„Upravni odbor.”

„Upravni odbor čita tekstove?”

„Naravno da ne čita, ali ih odobrava. Rekla sam ti, ili nisam, sve je počelo od Jelenine rehabilitacije i tog nazovi projekta. Lenka je znala da ja odavno želim da radim triler, to je najzajebanija forma..

„Znam, rekao mi je Laki, a ti njeinu. Tako se kulturno uzdižemo mi panduri. Na rekla-kazala.”

„Sve u svemu, odobrili bi mi i masno ćebe, a ne ovo. Je li vidiš sad da sam u govornima?”

„Ljudskim ili mačjim?”

„Ne zezaj, nego, hoćeš li da mi pomogneš?”

„Neću! Ne bih da izigravam telohranitelja nekakvim...”

„Vidi, ajde da napravimo dogovor, interni...”

„*Confidential?*”

„Ma da! Ti radiš sa mnom na raspletu, a čuvanje Jelene markiraš.”

„Kako markiram?”

„Ma glumiš da je čuvaš. Pravo da ti kažem, boli me uvo da l' će neko da je skanta u pozorištu. Koliko vidim, u najgorem slučaju cela podela može da je kresne, a da ona i ne primeti. Ono, malo zabacuješ ramena u hodu i šaraš pogledom levo-desno, pokazaću ti, lako se markira, a zapravo radimo na tekstu. Može?”

Sad, da li od dva mala piva, da li iz poštovanja prema Neru Volfu, da li zbog toga što joj je Olga ispod sve ove samouverenosti zvučala zdravo desperatno-očajna, ili ta žena ima neka nadnaravna sredstva za ubeđivanje, mobilna hipnoza, na primer, Hari začu sebe kako izgovara istorijsko:

»OK!”

„Proba je sutra u tri, nemoj da kasniš! Odnosno, dođi malo ranije, obavezno, imam nešto da ti dam.”

Malo ranije je malo ranije, petnaest minuta, recimo, i eto Harijete ponovo pred portirskim pultom na službenom ulazu. Gde žena s naočarima ponovo telefonira, ali ovog puta, kako je ugledala Hari, poklopi mikrofon na slušalici dlanom i ponosno reče:

„Mija je ovde još od pola dva!”

„A Olga, je l' stigla Olga? Dogovorile smo se...”, ne vredi. Portirka se već ponovo udubila u razgovor, niti je gleda niti je sluša.

Vrata Olgine sobe su otvorena, ali je unutra mrak; dakle, nije tu. Hari se zaputi prema sali, istim putem kao juče, i usput kopa po rancu, traži baterijsku lampu koju je ponela, zna za jadicu. Prolazeći pored tonske kabine ugleda Miju, odnosno krakate noge i ogromne patike koje vire ispod miksete - klinac je na patosu i prevezuje kablove.

„Ćao!”, pozdravi ga.

„Dobar dan, kako ste?”, odgovara veselo Mija dete, ustaje, briše ruke o somotske pantalone i pruža joj desnu. „Ja sam Mija, tonac, drago mi je.”

„A ja sam...” Hari malo zastade jer ne zna šta je. „Znam, vi ste Leticija!” Hari se prvo načisto zbuni, koja sad pa Leticija, pa se onda seti pokojne tetke i nasmeja, samoj sebi.

„Ne, nisam. Ja sam Hari. Otkud ti ideja da sam ja Leticija? Ličim ti na leša? Može!”

„Jooo! Izvinite! Iz teksta, tamo ima Jelena, Suzi i... Niko drugi ženski sem te Leticije. Ne piše koliko ima godina i...”

„A ti to baš detaljno čitao?”

„Moram, zbog posla, moram da znam tekst da bi šnirao efekte. I, uopšte, učim tekstove. Olga je obećala da će da me sprema za prijemni na Akademiji ako još budem bio pri toj ideji za tri godine, mada ona misli da je bolje da imam neki normalan zanat u rukama. I ja to mislim, ali moja keva misli da sam talentovan za glumu, možda i jesam. Ne znam, videćemo.”

„A sad? Šta radiš sada? Ovaj... kad ne radiš u pozorištu?”

„Idem u *Teslu*”

„Koji razred?”

„Prvi. Možda ću od iduće godine da idem vanredno, suviše je naporno, probe su najčešće pre podne ili rano po podne i onda mi to pravi frku sa školom, da uklopim.”

„Pa valjda je škola na prvom mestu?” Hari zazvuča sebi kao nepoznata pokojna tetka Leticija ili bilo koja matora tetka.

„Jeste, nego... Ma, ko ste vi?”, najednom se unezverio. Koliko je do malopre zvučao starmalo, toliko sada zvuči još mlađe od svojih godina. Možda se uplašio da je Hari neka prosvetna inspektorka ili tako nešto?

„Hari, rekla sam ti. Olgina drugarica, ne brini. A sad moram da idem, vidimo se!”

Očekivala je da u sali zatekne Olgu, glumce, Leticijinu sahranu original, bilo šta, ali nipošto nije očekivala da na sceni zatekne trojicu ljudi koji puše u voćnjaku?! Izležavali su se u hladu raskošnih krošnji... Jabuka! Ako su one crvene kugle u krošnjama igrale jabuke, što bi rekla Olga. Između njih je kružila flaša. Hari se na časak vrati u tonsku kabinu i upita:

„Šta je ovo?”

„Sranje od predstave, ne želite to da gledate”, odgovori Mija-dete Olginim glasom, skinuo ju je perfektno, i dikciju i tekst, možda i jeste

talentovan.

„Ne pitam te to, nego šta ovi rade?”

„A, to? Sklanjaju dekor od sinoćne predstave, sinoć su bili indisponirani, i nameštaju Olgi za probu”, koja je, po Harijetinom satu, već trebalo da počne? I malo čudno sklanjaju... ali ajde, da ne isleđuje klinca ni krivog ni dužnog, Hari se vrati u salu.

Taman da vidi kako je jedno drvo nestalo u patosu. Što onu trojicu na sceni uopšte nije tangiralo. Uto se začu i pesma, neka starogradska, iz istog tog patosa, odakle upravo niče ogromna fotelja! Prekrasan bariton, ne razaznaje baš najbolje reči, aha, evo i vlasnika glasa, izlazi za foteljom:

„Ka-ra-o sam Lee-nku ufer-zen-kuuuuu! Je-ba-o jeeee i spre-da i stragaaaa, Len-ka mi jeeee s o-be straaaaa-ne draaaa-gaaa”, peva stariji čovek, visok i poguren, dok tegli fotelju, ostavi je, pa podigne jedno drvo.

„Ajde, življe to malo!”, diriguje pljugom jedan od one trojice.

„Ne mogu življe, takva je melodija”, buni se matori i nestade sa celim drvetom u podu.

„Nosi, bre, življe, mamu ti jebem klošarsku, zašto te držimo ovde?”, galami drugi i otpija dugačak gutljaj iz flaše.

„E, ne mogu više da ga gledam kako se vuče”, ustaje treći. „Odo ja, šurnjaja mi se porađa, a ja sedim ovde i trpim da me Bogoljub maltretira. Zdravo, nema me, vidimo se sutra.”

Pa skoči u rupu i stvarno ga nema! I Hari, koja još uvek zgranuto stoji u dnu sale, u mraku, takođe požele da je nema, pa se okrenu i istim putem kojim je došla vrati se do hola. Tri i petnaest, a u Olginoj sobi je još mrak.

„Olga još nije došla?”, unese se portirki u lice jer je to bio jedini način da joj skrene pažnju s telefonske slušalice.

Ova ponovo poklopi mikrofon rukom i odgovori joj zapanjeno:

„Svašta! Naravno da je došla, na probi je!” Pa onda strogo: „Probe počinju tačno u tri, pogledajte raspored, iza leđa vam je. Ako je Mija mogao da dođe još u pola dva, možete i vi da stižete na vreme.”

Hari je već potpuno ubeđena da gubi razum, te odluči da potraži Olgu i objasni joj kako ne može da prihvati posao iz zdravstvenih razloga. Za promenu krenu ka sali onim drugim hodnikom, koji na scenu vodi pored bifea, eto, to bi moglo biti logično objašnjenje: Olga

s ekipom sedi u bifeu dok čekaju da dekorateri iskoordiniraju Bogoljuba, da namesti rekvizitu za probu. Šipak. Bife je bio potpuno prazan. Ne znajući ni sama zašto, Hari ipak siđe i do scene. Samo što je zakoračila na istu, iz mraka srtle se začu urlik:

„Jebote, gde si više? Čekamo te već pola sata! Jesam ti rekla da dođeš ranije? Ajd, kad si već tu, upali i malo svetla u sali, recimo treći red prekidača.” Hari je, opet ne znajući zašto, poslušao, pa se preko scene spusti u salu, pred Olgu koja nervozno puši sedeći nasred prvog reda.

„Koji je, bre, tebi andrak? Šta se dereš?“, konačno se muklo oglasi, pa primeti da pored Olge, simetrično i s proredom, po trojica sa svake strane, sede onaj debeli od juče i petorica mladića i svi kao nešto pažljivo čitaju tekstove koje drže u rukama, ne dišu. „Koji je svima vama andrak?“

„Andrak nam je da tebe čekamo!” skače Olga i vadi iz džepa jakne neku skalameriju, pa počinje da kači nešto Harijeti na džemper, neku štikaljku, prvo napred, pa onda i pozadi.

„Zašto mene? Da legnem u sanduk? Koji ću vam ja?“, pokušava da se iskobelja, i verbalno i doslovno, ali ne može da se otrese Olge, viša je od nje i ima dobar rad ruku.

„Trebalo mi Jelena, pobogu, a ne ti! Čekaj!“, i tutne joj slušalicu sa spiralnim kablom u uvo, pa hitro pritisne plavo dugmence na kutijici koja sad visi oko Harijetinog vrata.

Zzzzzzzzzzzzz! Zazuja joj u mozgu istog časa. Netom se začu pucetanje i nerazgovetan mušku glas:

„Miki je! Je li stigao subjekat?“

„Molim?“ ne zna Hari koga moli, boga za objašnjenje šta se, kog đavola, ovde događa.

„Preuzmi je!“, Olga cupka pored nje.

„Šta, bre, da preuzmem?“

„Alo, gospođo Olga, Miki je!“, ponavlja joj onaj u mozgu.

„Da li je stigao subjekat i može li da preuzme objekat?“

„Jelenu, jebote! Preuzmi je“, nervira se Olga.

„Preuzimam, šta god bilo!“, reče Hari bubici zakačenoj na džemper, jer to je bilo to, i s indignacijom se strovali zanemoćalo na sedište na kojem je do malopre sedela Olga, a ona šestorica je pogledaše prestravljeno kao da je upravo sela na rep zmijskom caru.

„OK, sad možeš da skineš to govno, sad će oni. I ustani s te stolice, to je moje mesto! Ajde, Timi, diži se, na posao! Napravi Hari mesta. E, da, ovo je Hari, ovo su glumci. Nema veze, upoznavaćete se posle, kasnimo...”

Tras! Otvori se neka klapna na sceni, poklopac, šta li je, i tresnu baš onako. Iz rupe izviruje četvrtasta obrijana glavudža i okrenu se trista šezdeset stepeni. Pripadajuće telo izađe iz rupe na mišiće, pa se onda i ono osvrnu na sve strane. Potpuno idiotska koreografija. Zatim to pruži ruku - imalo je i ruke, kratke i nabildovane - objektu, koji se elegantnim korakom uspenra uz ko zna šta u rupi, i ukaza se Jelena. Tip je konačno uočio Hari, pozorišni naklon:

„Dobro večer, koleginice! Objekat je vaš. Ja sam, inače, Miki. Nadam se da ćemo uspešno sarađivati. Doviđenja svima, prijatan rad.”

„Miki, ne seri i briši!”, odseče mu Olga dok Hari gleda ima li i pod njenim nogama kakva rupa u koju bi propala. Namerno i zauvek. „I to preuzimanje ubuduće da mi izvodite napolju, neću više da te vidim ovde, jesi razumeo?”

„Vama na usluzi!”, nakloni se Miki i njoj, pa uskoči u rupu i zalupi poklopac za sobom.

Jelena, koja je dotle stajala ko drvena Marija, odjednom zabaci kosu, raširi ruke, napravi blagoteleći izraz lica, a zatim i jedan jelenski skok i zapeva falš:

„*Sloboooooodaaaaa! Ooooo, sloboooooodaaaa!*”

„Reci joj da umukne, zadaviću je”, zareža Olga Harijeti u uvo, svalivši se u sedište kraj nje.

„Ne čujem te, imam slušalicu u uvetu”, malo bi je zezala Hari, koja onim drugim uvetom sasvim dobro čuje. „Osmatram situaciju na terenu. Zapravo, samo sam htela da ti kažem da idem kući, tamo je malo mirnije.”

„Molim te, sedi tu, da mi se ne vrati Miki, dobiću nervni slom. Dogovorićemo se posle, sad sedi”, šapuće joj Olga, a onda vikne na glumca koji se popeo na scenu i samo što se nije pridružio Jeleni u jelenskim skokovima.

„Miran! Počinjemo, prva scena, Tim i Suzi na pozicije, ostali tišina!”

Momak, Tim, bio je zapravo dobar. Dok je čitao dugačke kobasice teksta, tanke srpske, kretao se scenom, mahao slobodnom rukom...

U stvari, dok ne bekne Jelena.

„Dečko je skroz OK”, mrmlija Hari Olgi. Iz momenta se uživala u ulogu savetnice za šta bilo. „Ja sam mislila da se on u životu jedino iskreno raduje pranju zuba.”

„Molim?”, izgleda da je prekinula Olgu u dubokoj meditaciji.

„Pranje zuba, reklama za akvafreš, kalodont. Znam dečka iz reklama, živi u mom televizoru.”

„A? Da! Uroš je izvanredan pozorišni glumac, zvezda zapravo, s pravom. Jedino što su krugovi u kojima je zvezda... e pa, jebiga! Ograničeni na onih dva posto koji ponekad navrate u pozorište. Ali moraju deca i da jedu. A i deca imaju decu, koja takođe... sisaju, u slučaju Uroševog žgepčeta. Zato se on raduje pranju zuba, zaboravi akvafreš, uživaj.”

A tek Uroš, odnosno Tim, što je uživao!

„Grozna starica”, izgovori Jelena maznim glasom, s elementima biti-il-ne biti patosa, i isturi silikone prema njemu. Stvarno su glomazni, konačno primećuje Hari. Tim poče da trepće ko svrače na jugovinu, pet-deset sekundi, što izgleda kao prava večnost u kojoj je on pogubio i dupe i glavu.

„Jelena, uvuci sise! Timi, koja ti je desna ruka?”, podviknu Olga. Jelena napući usta i okrenu joj leđa, a Tim kao da se budi iz kome i polako, veoma polako pruža desnu ruku prema gledalištu. „E pa, u toj ruci ti je i tekst. Gledaj u njega! A ne u... Vрати poslednje tri replike.”

Neko od glumaca se tiho nasmeja, čisto da još malo iznervira Olgu:

„Ti, Frice, da ćutiš! Trese ti se poslužavnik osam Rihtera kad izađeš na scenu. Ajd idi donesi nam kafu iz bifea, okolo, nemoj da im smetaš, brže, brže, zašto te držim ko batlera ovde, radi nešto!”

„Nisam batler nego kuvar”, uvređeno reče visoki plavušan od tridesetak godina.

„Odlično, onda je i skuvaj! Nemoj samo da doneseš, nego i skuvaj sam. Kuvaru! Ajde briši.”

„Teta Olga, sad ide ono s čarapama, je l' da se prvo izuvam?”, oglasi se Jelena i dalje se mazeći.

„Jesi ti normalna? Da se izuvaš na petoj probi i na ovu cikovinu? Markiraj obuvanje čarapa, a ti, Time, gledaš u tekst i čitaš, ne zevaš u nju.”

Hari brzo ulazi u tajne režije. Kapira šta Olga radi. Tim ima dugačak i dosadan monolog, plačipičkarenje na temu od čega će živeti kad se venčaju, pa će za to vreme Jelena zabavljati publiku obuvanjem čarapa. Kao što upravo zabavlja neveliku ekipu. Kada je, sedeći na stolici, zavodljivo zadigla dugačku široku suknju i isukala čačkalicu, Hari samo što nije eksplodirala od smeha. Jedva se uzdržala. Ni druga noga joj nije bila ništa deblja, međutim, kada je ustala da „navuče hulahopke”, podigavši celu suknju do struka - i to stvarno, ispod malo punijih čarapa jasno se video neki tangičuljak od gaća - Hari shvati da je samo njoj ovde nešto smešno. Na sceni, gde je Tim opet batalio tekst i blene, i u celom prvom redu čuje se jedino glasno gutanje pljuvačke. Muške.

„Stoj, ne valja! Ovo nije bila dobra ideja!”, zaustavlja je Olga.

„Znam. To su pedesete godine, nisu se nosile hulahopke”, Jelena je otkrila Ameriku i pokrila noge, opšti uzdah. „Nego halteri. U pravu ste teta Olga, s halterima će to da bude mnogo više seksi. Da probam haltere?”

„A da skinemo mi tebi i gaće?”, zajedljivo pita Olga što izazva novo pućenje usana glavne glumice.

„Daba bi se oduševio! Svašta od vas!”, duri se Jelena. „Ajde, idemo dalje, nemam vremena. Tim prolazi tekst, ti samo sedi, ništa nemoj više da mi probaš, imamo još tri scene da prođemo. Ajde, ajde..

Smandrljaše nekako tu prvu scenu, Olga im je na kraju uskratila poljubac, Hari se raduje što će sad konačno nešto da se desi, pojavljuje se Volf i ostali glumci, malo njih da vidi, kad... stvarno se desilo. Olga je najavila promenu, ustala, protegla se i pogledala po sali:

„Debeli!” Ništa, *no answer*. „Debeliiii! Bobane, gde ti je Debeli, idemo u Volfov kancelariju.”

„Sad će da dođe”, začu se bojažljiv muški glas i Hari tek tada primeti čoveka s prosedim repićem, koji je sedeo, očito nevidljiv, na ivici pozornice sve vreme, budući da je okružen papirima i drži olovku u rukama. Inspicijent? „Ne pitam te kad će da dođe, nego zašto opet nije ovde?”

„Sad će, skoknuo je samo do Doma zdravlja u Siminoj, da uzme mami uput za specijalistu... Olga ga gleda kao da ne veruje svojim ušima, a Hari nju i opet bi da pukne od smeha.

„Debeli ima mamu? On u svojoj sto prvoj godini ima mamu? Koja bi da se leči na mojim probama? Je l' ti to mene zajebavaš? Naravno da me zajebavaš, svi me zajebavate, ja ovo više ne mogu...”

„Teta Olga, hoćete da pošaljem i vama nešto?”, prekinu je Jelena, koja je sišla sa scene, uzela novčanik iz tašne i isturila silikone sad na njih dve. „A vama? Vi ste?”

„Ja ti nisam tetka”, otkaçi je Hari.

„Odakle?”, čudi joj se teta Olga, gleda je ko da je pala s kruške.

„Pa iz bifea, idemo na pauzu pošto Debelog i tako nema, a ja nemam drugu scenu, pa smo mislili... A i Fric vam se nije vratio s kafom, pa ne možete... Mislim, da vam pošaljem...”

„Nemoj ti ništa da mi misliš, vraćaj se ovamo, idemo na treću scenu, bdenje, ubiću ih obojicu, i Debelog i Frica, pa ćete mi bdeti ovde nad njima do premijere”, razgoropadi se Olga, a Jelena zuri u nju potpuno roze, bez reakcije.

„Ja ne mogu, moram da popijem kafu, umorila sam se. Treba mi kofein.”

„A meni treba kafetin”, javi se i Hari. Od svih ovih tuđih naglih promena raspoloženja puca joj glava, a opet je danas zaboravila da ga kupi.

„Meni treba cela tabla”, uzdahne Olga i baci se nazad u stolicu. „Brišite, pauza deset minuta, a ti, Bobane, za to vreme da mi iskopaš Debelog, Frica i kafu odakle znaš.” Arçi, Ričard i gospodin Morison jr, dotle potpuno nečujni i neprimetni u svojim stolicama, zapališe istog trena preko scene za Jelenom i Urošem, u ulozi Suzi i Tima. I Hari poče nevoljno da ustaje:

„Je l' ja sad treba da idem za njom u bife?”

„Ma jok, bre, sedi, vidiš da ima celu svitu. Dabogda ih sve zajedno digli teroristi u vazduh, i bife, i ovo pozorište, i ...”, pa se kratko nasmeja. „Ali ne odmah, nego malo posle, kad se vrati Debeli s maminim uputom. Može i mamu da povede.”

4. PAUZA

„Malo je frkično, je l' da? Izvini, nije uvek tako” kaže Olga mnogo mirnijim tonom nakon što se Hari spustila nazad na sedište.

„Malo mnogo je frkično. I, da prostiš, meni se čini da ti dižeš najveću frku.”

„Po čemu?”

„Dobro, ne baš frku, nego... Vičeš na njih, gruba si, možda bi bolje reagovali ako bi ponekad....”

„Ti to sad mene učiš ono dobar policajac - loš policajac? C, probala, to kod glumaca ne pali. Evo, Mađeli stalno tuče glumce, a oni ga obožavaju. Ne pamtim kad sam poslednji put udarila glumca”, pa se nasmeja. „Znam, sećam se, Jelenu, kad je bila mala, ma samo sam je kljecnula po dupetu i isterala je napolje, pred samu premijeru je upala u šminkernicu i raščerupala periku koju su frizirali čitavo jutro. Celo se pozorište bilo usralo da će me posle toga naći zavezanu za betonski blok na dnu Save. A mnogi su i navijali za to! Bubica me poštdeo, ali me izgleda zato bog kaznio da sad radim s njom. Prokleta sam, eto šta je.”

„Devojka je...” Hari zakoluta očima što je imalo značiti sačuvaj me bože.

„Ma lako ću s njom, leći će to, videćeš”, odmahuje Olga, „ali s Debelim ne znam šta da radim, za početak! Zamisli ti njega da mi zapali s pola prve scene dan nakon što sam zbog njega prekinula probu. I dva sata nakon što smo imali ozbiljan telefonski razgovor u kome sam mu objasnila šta od njega očekujem, i složio se. On je, bre, ovde najstariji, prvak, treba da mi drži klince na okupu, a ponaša se...”

„Mene mnogo više brine kako je meni uspeo da šmugne od toga što je zapalio tebi”, uzdahnu Hari. „Ja izgleda uopšte više nisam za ovaj posao, pandurski, uključujući i zaštitu objekata. Silikonskih. Uopšte nisam primetila da je otišao.”

„Eh, u tome su majstori, da zbrišu, ne uzbuđuj se. Uostalom ne čuvaš njega, nego Jelenu. I gde su sad?“ Olga gleda na sat. „Koliko je vremena prošlo? Sad da vidiš, vratiće se za pola sata. Sjatili su se tamo u bifeu oko nje ko pogani pauni... Ko da prvi put u životu vide lepu devojkju!“

„Kuju lepu devojkju? Može biti da sam postala pakosna stara tetka, ko ona iz sanduka, ali ona meni uopšte nije lepa.“

„Kako nije? Visoka, vitka...“

„Premršava je. Ima noge ko bobi štapiće.“

„A, to da. Ali ima lepo lice, pravilno.“

„Uopšte ga nisam primetila, mislim lice. Obično mi je.“

„Hm, moguće da gledamo drugim očima, valjda profesionalna deformacija, ja gledam šta od njenog lica može da se napravi. Sve!“

„Gde, kod plastičara u Pazovi? Još plastike?“

„U šminkernici“, nasmeja se Olga. „Da znaš da jesi pakosna. Obe smo, oće to u ovim godinama. Ali to nije razlog da sedimo ovde do ponoći. Boba-neeeee!“

„Idem da ga zovem“, začu se iz zvučnika glas Mije-deteta, a Hari se štreću i okrenu, na njega je potpuno zaboravila. Negde oko sredine sale primeti neobičnu pojavu: ženu u crnom, koja sedi zavaljena, puši i zeva negde iza rikvanda, u prazno.

„Ne brini, nije nas čuo“, Olga je ukapirala. „Odavde moraš da se dereš ko magarac da bi se čulo u tonskoj kabini. Vodim računa šta pričam pred decom.“

„Je li, ko je ona u crno zavijena spodoba iza nas? Držiš je ovde radi hormonalnog balansa?“

„Batali je“, Olga samo odmahnu rukom, bez objašnjenja. Iako je Mija-dete bio brz, iako se Boban pojavio za dva minuta, posle mu je trebalo još deset da dovuče glumce iz bifea. I Fric je bio s njima, i kafa koja se namrtvo ohladila, ali ne i Debeli, izgleda da su se opet otegli redovi u Domu zdravlja, pa su ipak krenuli sa scenom bdenja, u kojoj njega nema. I koja je bila vrlo žalosna, to bdenje. Momci su bezvoljno čitali tekst i saplitali se o sanduk. Očito je stajao na pogrešnom mestu, na sredini scene, i svima na putu. Svađa između Tima i Suzi je, nasuprot tome, ispala mnogo smešna, ali izgleda samo Harijeti. Olgi nije jer je nije ni gledala, zabacila je glavu, drži se

za čelo i žmuri. Kad se načisto zapetljaju, svi zastanu i gledaju u nju. A ona i dalje žmuri i mrmlja:

„Dalje, dalje, idemo dalje. Ubiću se.”

Na kraju iznose pokojnicu sa scene mimo svih katoličkih običaja ili šta je već tetka Leticija bila. Ali je ovo trebalo Olgi da bi spontano sklonili sanduk i koliko-toliko neupadljivo pripremili dekor za Volfovu kancelariju, četvrtu scenu. Dok reflektor bude pratio Leticiju na njenom poslednjem putovanju do foajea, jer tamo je nose, kroz pola gledališta, dekorateri će iskoristiti mrak na sceni da obave svoje. Sve to Olga objašnjava Harijeti sasvim mirno, ili depresivno, đavo bi ga znao.

„I kad se predstava završi, publika nagrne napolje i prvo na šta naiđe u foajeu jeste mrtvački sanduk?” Hari pokušava da razmišlja logično.

„Boli me đon! Nije to najgore što publici može da se desi u pozorištu. A, ko zna, možda se i Lepomir smiluje da organizuje sahranu dok ovde ide četvrta scena.”

„I nelogično mi je da Arči nosi sanduk, on je tu samo poslom, nije ožalošćeni”, ne da se Hari.

„Zaboravi logiku, u pozorištu smo. Uostalom, kako bi ti izvela da ti trojica ožalošćenih nose sanduk? Visilo bi im čoše. Da naruče četvrtog, Šiptara od Vuka? Ni to više nemamo, da izvinete i ti i tetka Leticija.”

Mija-dete se u tonskoj kabini kanda malo zaigrao, našao posmrtni marš, čega uopšte nije bilo u tekstu, i pustio ga dok se ona četvorica mantaju sa sandukom niz niske basamake.

„Jebote, ko sve ovde režira!? Mijo, gasi to sranje!” Olga se najednom probudila iz letargije. Veoma bučno buđenje. „I šta je s vama četvoricom? Kako to nosite? Unutra je mrtva žena, teška... Teška... ko mrtvac! A vi ga klatite I ljuljate ko...”

„Sam se klati, prazan je”, odvaži se Ričard, koji je tu valjda bio najmerodavniji pošto mu Leticija dođe keva i ostavila mu je lovu.

„Al vi ste glumci, bre! Jebo vas ko vas je držao na klasi! Igrate pun sanduk!”, galami i dalje Olga.

„Igrajte vi pun sanduk!”, naljuti se i Arči, kojeg je u ovu scenu poslao Volf da istražuje slučaj, a ne da iznosi tetke. „Nisu na gluplje mesto mogli da stave rajber. Kako ovo da se nosi, isekao sam se.”

„Kakav rajber?“, splasnu Olga. Uvidom u čudesni predmet ispostavilo se da su u radionici zatvaranje sanduka rešili sasvim originalno. Sa četiri rajbera na poklopcu koja su sumanuto štrčala napolje upravo kod ručki. Olga se opet uhvati za glavu, dobro je, bar ne više. „Bobane, piši, za Lepomira. Da se sutra rajberi na sanduku zamene nečim...“

„Daj recite čime, ako im ne kažete čime, staviće klavir šarku i katanac od pola kile“, praktičan je inspicijent.

„Nek stave i čičak traku ako oće, baš me briga, al neću da mi se povređuju glumci! I da nađu Admirala i stave ga u sanduk.“

„Admiral nije dovoljno težak.“

„Aman, čoveče! Admirala i tri cigle! Je l' može tako? I idemo kući. Dosta mrcvarenja za danas. A Debeli, kad se smiluje da se pojavi, nek nađe praznu salu!“

Hari nema pojma o čemu oni to pričaju, ali vidi da je Jelena sišla sa scene, oblači neki ogrtač, pončo, tako nešto, i ima izraz lica ko da će iskreno da se rasplače.

„Šta je bilo?“, pita je Hari.

„Ništa, gotovo je za večeras.“

„To vidim, ali u čemu je problem?“

„Vi ne morate kući!“, kaže Jelena nabusito.

„Ne moram, istina, ali ja se radujem što idem kući, ne vidim...“

„Zato što ne idete mojoj kući.“

»Ajde“ dovikuje im Olga. „Hari, nakači ono čudo, plavo dugme, predaj je Mikiju, pa idemo. Idemo malo da hodamo, puca mi glava.“

„Je l' mogu i ja s vama?“, pita Jelena, stvarno samo što se ne rasplače.

„Ne možeš! Hari, čekam te na portirnici“, surova je Olga.

I tako, Hari je pozvala Mikija radio-vezom, sačekala dok je pomolio nos iz rupe i požurila za Olgom. Na trenutak joj bi žao Jelene. I uopšte...

Olgu je našla u onoj sobici kako pretura po starim programima i plakatima.

„Ispratila sam je, možemo da krenemo. Uzgred, meni se ne hoda. Idem pravo kući“, kaže Hari s vrata.

„Čekaj malo, hoću da ti nađem jedan program i Jeleninu sliku. Pre koliko je to godina bilo? Desetak. Anđeo, crni, netaalentovana ali

anđeo, nije ona kriva što joj je otac... Reci mi da sam pička, ali meni ju je malopre bilo žao, vidi je sad. Izgubljena, rasparana... da je neki Miki vodi ko kuće, ma kućicama je lepše.”

„Nisi pička i meni je bilo žao.”

„Jesi videla Mikija, šta kažeš? Je l' kapiraš sad zašto ga nisam htela na probama. A i Guta, onaj drugi, ko klonirani.”

„Znam Mikija odranije”, nasmeja se kiselu Hari. „Nije me poznao.”

„A, pa da, zaboravila sam, bili ste kolege.”

„Koje smo mi bili kolege, života ti?”

„U policiji.”

„Makoji je Miki policajac, daj nemoj dame zasmehavaš!”

„Jeste, pokazivao je legitimaciju na koga god naleti u pozorištu i trenirao strogoću, izdržala sam pet dana, čekajući tebe.”

„Daj, bre! Nije pandur, krimos je, koliko sitan ili krupan ne bih znala da ti kažem. Možda vam je pokazivao člansku kartu kik-boks kluba ili... U stvari, možda sad i jeste pandur, nije bio.”

„Kako ga onda poznaješ? Apsila ga?”

„Jok, nabacivao mi se.”

„E, ovo je super, sve bolje od boljeg! Gde, kad, kako?”

„Na groblju. Dok je magičnom krpicom brisao spomenik svog Komadanta Bubice. Čuvao ga je i danju i noću.”

„A šta si ti tražila na groblju?” Olgi je, naravno, smešno. „Dugačka priča, neki drugi film, zaboravi.”

„Neću. Pričaj!”

„OK, pričaću ti drugi put. Sad ne, umorna sam, ajmo kući. A ko je Admiral?”

„Reći ću ti drugi put”, zeza je Olga.

U tom momentu žena s naočarima, ona s portirnice, zaviri u sobu:

„Je l' Mija gotov? Možemo da idemo?”

„Evo, pakujemo se, samo minut”, odgovara joj Olga. Ljubazno?!

„Ništa ne kapiram, kakve veze sad ima da l' je Mija.. pita Hari kad se Naočarka odmakla na bezbednu udaljenost.

„Ona je Mijina keva, eto kakve veze ima. A otac mu je večeras imao smenu i zapio se, kao i svaki dan. I onda ona dovede dete da radi umesto njega ne bi li zaštitila tu barabu! Na stranu što i njena smena traje do jedanaest, imalo-nemalo predstave”, sikće Olga u pola

glasa. „Prijaviću ih jednom centru za socijalni rad, kunem ti se! Samo kad bih znala šta će posle da bude s detetom.”

„Aha, kapiram. A večeras nemate ništa?”, Hari je ravnodušna. „Idemo?”

Ipak je prošetala, ali sama, do Slavije. Tu je uhvatila trolu i otišla na Krst, da obiđe Begemota i malo se spusti u društvu normalnih ljudi i životinja. Izmazila se s mačorom, nije htela da ostane na večeri, a bolje da jeste, posle je na Đermu još pola sata čekala tramvaj za Novi Beograd.

Bio je poluprazan, čak je i sela, i klackao je do blokova čitavu večnost. Dovoljno dugo da Hari usput bar pet puta promeni mišljenje hoće li prihvatiti posao ili će otkačiti Leticijino društvo. Najradije bi ih eskivirala, sve joj je ovo potpuno suludo i strašno zamorno, samo kad bi mogla nekako da ga prebaci na Lakija. Treba im ta lova. Lakiju treba.

U jednom trenutku špicem svoje prastare desne kaubojske čizme, od onih kakve se odavno ne nose, raščepi đon na levoj. Potpuno se odvojio od lica. I njoj treba lova, opasno joj treba. Da kupi neku polovnu kršinu od kola, razbija je gradski prevoz. Ili makar nove čizme i da se vozika taksijem koji mesec.

Šta je to još desetak ludaka u njenom životu prema svim onima koji su kroz njega već prodefilovali? Sitnica. A ovi još imaju i napismeno da im nije dobro, slušaj, glumci, rediteljka... koja su to zanimanja! Pa se podseti da je ona trenutno po zanimanju vlasnica detektivske agencije, domaće. Taman su se našli, samo im je ona falila, ili oni njoj, pa da se kompletiraju.

Iz tramvaja je izašla na jeste, odlučna da ipak odradi šljaku. Čuvanje Jelene, izuzev ponižavajuće komunikacije s Mikijem, i nije neki zadatak. Olga je najverovatnije u pravu, posredi je sitna paranoja i kurčenje tog Dabe; devojci u pozorištu ne preti neka objektivna opasnost. Zapušiće nos i odglumiti budalu, tačka. Onaj drugi deo posla, oko famoznog raspleta, pa to bi moglo i zanimljivo da bude, samo kad Olga ne bi bila teška ko crna zemlja. Reši da noćas prelista svoju kolekciju Nera Volfova. A i gladna je ko vuk!

But u frižideru je zatekla samo dva mala piva, nekoliko jaja koja su tražila termičku obradu, *no way*, i pola tegle krastavčića. Ni korice hleba, koji inače sakriva u frižider od novobeogradskih žutih mrava. Dakle, pivo! Pa okrene Lazu, pola deset je, nije kasno.

„Alo, ovde potencijalna klijentkinja. Da li bi vaša agencija *Lucky Charm* mogla da mi pronađe nekog bogatog muža? Da se ja lepo udam i rešim se bede?”

„Teško!”, odgovara Laki. „Vi ste nerešiv slučaj, gospođo. Razveli ste se od američkog doktora s lovom, koji je pritom kuvao kao zmaj, čistio vam cipele... Mi zaista ne znamo gde bismo vam našli bolju priliku i veću budalu. U Srbiji svakako ne kad vam ni Amerika nije bila dovoljno dobra.”

„A ti si opet razgovarao s Docom?” Kad god se Laki čuje s Harijetinim bivšim mužem i zajedničkim bivšim kolegom, policijskim mrtvozornikom, koji je, eto, uspeo u Americi, bar profesionalno ako ne i bračno, posle joj po tri dana udara u tanke žice. Nervira je to.

„Jesam, javljao se po podne”, pomirljivo priznaje Laza.

„Je l' me pozdravio?”, zajedljiva je Hari.

„Nije. Ali je pitao za tebe.”

„I? Šta si mu rekao? Da si mi na kvarno uvalio super šljaku, da čuvam gangsterske ćerke dok pišem krimi... komedije? Šta je pitao?”

„Pitao je jedeš li nešto.”

„Jedite govna obojica!”

„Hvala, večerao sam, ne mogu.”

„Ja nisam! A nisam ni ručala jer te jebene probe počinju u tri, rano mi je da ručam pre toga. I sad nema ničega u kući. Uopšte mi nije jasno šta se događa. Lane, kad sam se vratila, ovde u bloku si na sto mesta cele noći mogao da kupiš klopku. Sve je šljakalo ko ludo, sad ništa, sve pozatvarano, jedna trafika radi, i ona samo do deset. Trebalo je da kupim nešto u gradu.”

„Krizla, sestro, krizla. Svima izgleda biznis ide ko nama. A ti se još nešto buniš”, kao zeza se Laza, ali mu ton ne odgovara tekstu, zvuči rezignirano.

„OK, OK, ne bunim se, uradićemo. I da se ne bih previše nervirala tom prilikom, dolaziš sutra u pozorište oko dvojke da zajedno pronjuškamo okolo. Taj podrum ili šta je već, kuda uvode Jelenu, videla sam još par nekih hodnika za koje ne znam kuda vode, i tako to. Da

zapušimo potencijalne rupe. Nego, znaš li ti ko čuva malu?”, i ispriča mu za Mikija. „Je l' možeš nekako da proveriš da li je sad stvarno pandur?”

Nastade kratka stanka, pa Laza ipak prozbori, nekako kroz nos:

„Mogu, ali bolje ne.”

„A što?”

„Da bi mi se gazdarica manje nervirala. Kad se ispostavi da stvarno jeste, na primer.”

„Dakle jeste?”, prasnu Hari. „E, ne mogu da verujem! Ova zemlja odavno ide u kurac, al sad je stvarno stigla do jaja!”

„Ne znam, kažem ti, možda je. A ostali? Kako ti se čine?”

„Niko mi se ne čini, niti može da mi se čini, pored Olge. Pored nje se niko ne vidi, a još manje čuje”, ispali Hari rafalno. „Odvikla sam se od toga, od koječijih kratkih fitilja.”

„Osim od tvog sopstvenog. Stvarno čudo jedno kad živiš ko svilena buba poslednjih... Koliko?”

„Valjda predugo ako sam se odvikla.”

„Je li, šta ono reče, ti bi da se udaš?”, razgovor prelazi u mračnije vode, pa bi Laza malo da razvedri žvaku.

„Znaš da mi je stvarno palo na pamet večeras ispred frižidera. Sredovečna žena u iscepanim čizmama vraća se uveče u gajbu i tamo zatiče dva ladna piva. S kojima će da se spakuje u ladan krevet.”

„Ti nikad nećeš biti sredovečna. Doduše, otkad si odsekla kosu... E, znam! Kupiću ti papilotne za rođendan.” To je upalilo. Hari ga je slatko napičkarala i raspoloženje joj se vratilo u normalu. „Možda mazneš tamo nekog glumca u pozorištu, što da ne, život piše romane, pa i humorističke.”

„Ima jedan ispisnik, al' taj ima i mamu. Svekrvu još nisam imala, pa ne bih pod stare dane da se navikavam. Ni na muževe s farbanom kosom.”

„Može, šta fali. Ti odložiš pištolj na toaletni sto, on odloži svoju flašicu s vodonikom pored, mama dođe i pokrije vas, milina!”

„Otkud mi toaletni sto?”, prihvata Hari zezanje.

„Valjda ima mladoženja, on je glumac, doneće ti u miraz. Ti se samo pobrini da ta romansa zaživi.”

„Oću, od nedelje, čim se smiluje da dođe na probu. Uostalom, farba se u crno koje vuče na teget, ne znam da li je to sad zbog Nera Volfa

ili... Tip je danas zapalio po mraku, na samom početku probe, i posle se uopšte nije pojavio.”

„Da ti ga neko nije zamenio s Jelenom i koknuo? Nepažljiva si, Hari! Idi vrati se i potraži leša.”

„Moguće, svaki Jelenin silikon je veličine njegovog stomaka, a njega zovu Debeli.”

„Ha, ha, Hari ima debelog dečka! Ne može! Nikad nisi imala debelog dečka. Ne stoji ti.”

„Nisam. Ali otkad sam ja poslednji put imala dečka, pre Hrista, svi dečaci su postali debele drtine.”

„Stvarno, taj glumac...”

„Ne fantaziraj, zezam se. I to na svoj račun.”

„Kad ti kažeš.”

S tim negde završiše razgovor. Hari upali televizor, a Laza se vrati svome, na kome su porodično gledali film po taštinom izboru. U Harijetinom televizoru je Tim/ Uroš na svim kanalima simultano prao zube akvafrešom, a videla je na B92 i Arčija Gudvina, Volfvog pomoćnika, odnosno momka koji ga igra, kako reklamira kurtone. Jebiga, pomisli, ako istaknuti dramski umetnici mogu od ovoga da žive, onda i ti, detektivko sestro, možeš da čuvaš Jelenicu i tu lovu posle spiskaš bez griže savesti zbog svog moralnog i profesionalnog integriteta. Utiša ton na kanti, ostavi je tek tako malo da drnda u pozadini i baci se na Nere Volfove.

5. FERZENK

Suvomrazica joj je omiljena klimatska pojava, razmišlja Harijeta dok žuri Čika Ljubinom, pazeći da ne nagazi izlizanim đonom čizme neku od bezbrojnih ledenih džombi zaostalih za Gradskom čistoćom i ne završi u gipsu pre nego što je i započela posao. Još samo pedesetak metara i ... Koliko je sati? I Laki je bio tačan, već je cupkao ispred pozorišta u dva-nula-nula. Delovao je krajnje zadovoljno i poletno. Usedeo se, kaže, daj nešto da se radi.

Naočarka na portirnici nije ih ni pogledala; na telefonskom repertoaru je imala kiseo kupus koji joj se uslinavio, sad ne zna da li da ga baci ili da sve odmah uprži u podvarak i napuni zamrzivač. Laza je pokušao da joj kaže dobar dan, ali ga je Hari samo povukla za rukav i produžila, besmisleno je. Povala ga je odmah na scenu, onim humanijim putem, pored bifea i pravo do prekidača. Rutinirano pali radno svetlo, scena je za promenu bila gola, i kreće prema sredini, Laki za njom, osvrće se...

„Čoveče, kako je ovde prljavo i ofucano! I mračno”, kaže.

„Ajđ uživaj još malo u svetlostima pozornice, možeš i da pevaš, recituješ dok ne vidiš gde ću sad da te vodim. Vadi baterijsku lampu, jesi je poneo?” Otvara poklopac na onoj rupi u kojoj nestaje drveće, a iz koje rastu fotelje. „Upadaj, ti prvi.”

„Zašto ja? Šta je dole?” Laki se nadvio nad rupu, blene. „Pravo da ti kažem, nemam pojma. Siđi pa vidi, idem za tobom. Odatle dolazi Jelena.”

Jedva su se snašli u potpalublju, toliko niskom da bi se njime lakše bilo kretati četvoronoške, nego ovako, savijenih vratova. Na stranu što je još štokavije i strašnije nego gore, Harijeti se opet učini da gubi orijentaciju. Levo - valjda je to levo, gledajući iz sale - pružao se goli zid. U samom ćošku zid je bio tapaciran prastarim kulisama sa oslikanim zalaskom sunca. Pred njima se, na praktikablu od starih

novina, nazirao brlog od kartona i krpa, Bogoljubova spavaća soba, najverovatnije.

„Laki, pazi da ne ugaziš u neko govno”, hrabri Hari samu sebe. Lazina baterija je mnogo jača od njene, a on se već prilično udaljio.

„Kakvo govno?”, mrmlja Laza. „Šta lupaš?”

„Ljudsko ili mačje. Bolje da je mačje”, trabunja Hari dok prelazi lampom obrisu prostorije.

Još jedan zid, u čelu. Na desnoj strani, na kojoj je tavanica već imala normalnu visinu - iznad nje dakle više nije bila scena - Hari uoči drvene stepenice, slične onima kojima su sišli. Vode... Pope se uz nekoliko stepenika i izviri na podest iza portala. OK, to, dakle, može da služi za reinkarnaciju glumaca. Saraniš ga u onu rupu na sceni, a on se pojavi zdesna, živ i zdrav. I prašnjav. Reče to Lazi, ali on nešto nije bio raspoložen za njen crni humor, stajao je na nekoliko koraka od nje i osvetljavao baterijskom lampom teška, velika metalna vrata. Od onih protivpožarnih, koja mogu da se otvore samo iznutra. Ova su bila odškrinuta, tačnije podglavljena daščicom.

„Gde ovo vodi?”, pita.

„Ne znam”, kaže Hari prilazeći mu. „Hajde da vidimo. Pazi samo da se ne zalupe za nama, podglavi to ponovo da nam ne nađu koske unutra za jedno dvesta godina, kad reše da renoviraju pozorište.”

Sad, ili mu je to prekasno rekla, ili je Laki bio malo trapav, vrag bi ga znao, tek, vrata učiniše škljoc za njima i oni se nađoše zamandaljeni... Gde? Ništa strašno i ni izbliza gadno kao ispod scene, hvala bogu. Pasaž. Nalevo je vodio u neko dvorište, odatle verovatno i u Knez Mihailovu, nisu dalje istraživali, a nadesno na sam kraj Čika Ljubine.

„Kapiram”, reče Hari paleći pljugu na ulici netom pošto se intenzivno nadisala beogradskog zimskog smoga, koji joj je nakon miomirisa pozorišnog potpalublja doneo olakšanje kao pumpica astmatičaru. „Ovuda unose dekor. I ovuda Miki sprovodi Jelenu. Najbliže dokle može da prodre kolima, ne izlaze na Trg, ne penju se stepenicama... Diskretno. Lukavo.”

„A posebno je lukavo što su vrata otvorena. Neozbiljna si, Hari. Pa ovuda može da uđe bilo ko!”

„Sad više ne može, čak ni mi. Vidiš da nisam glupa što sam te zvala, majstor si za otkrivanje bezbednosnih propusta”, zeza ga Hari

malo i oseća se kao priličan idiot dok se vraćaju u pozorište okolo, regularnim putem, pored prodavca kokica na ulazu, koji je srećom petljao nešto oko plinske boce okrenut leđima.

Naočarka je ravnim glasom upravo telefonski pakovala podvarak u kese i uopšte nije uočila ništa čudno u tome što oni za deset minuta već po drugi put ulaze, a da nisu nijednom izašli. Ma cele ih uopšte nije primetila. U sledećoj rundi obišli su ona dva hodnika u nivou bifea. Sve prostorije u njima bile su pozaključavane, a hodnici su se završavali ničim. Našli su jedino Olgu. Sedela je sama u bifeu, pila kafu i škrabala po tekstu.

„Ćao, detektivi, šta ima?”

„Ima da smo bili u podrumu...” počinje Hari i seda u najbližu fotelju.

„Kakvom podrumu?!”, beči se Olga.

„Ma tamo, ispod scene.”

„Aaaa! Silazili u ferzenk, super!” Olgi je zabavno. „Zbunila si me s tim podrumom. Ispod naše sale je sala bioskopa *Uranija*, a podrum još ispod nje, na pola puta do Pacifika. Ovde, bre, ni u zemlju ne možeš da propadneš, od sramote, samo tuđoj publici na glavu.”

„Kako si rekla? Ferzenk?”, zbuni se načas detektivka. „Aha, valjda frezenk? Nemački, upušteno.”

„A šta si ti još u slobodno vreme? Tvoj kolega mi je rekao da držiš časove engleskog, nije mi rekao i za nemački.”

„Jok, nego mi ćale majstor, stalno frezenkuje rupe, obara im ivice i u njih upušta šrafove”, sleže Hari ramenima.

„OK, kad ti kažeš, ali ovde se to zove ferzenk i zdravo. I, kako ste se proveli?”

Pošto Olga zvuči onako malo nadobudno i pošto Hari očigledno nema volje da se nadgovara dalje s njom, Laki preuzima inicijativu, profi:

„Slušajte, Olga, ozbiljno je. Vrata koja vode u pasaž našli smo podglavljenja, otvorena, ovde može da uđe bilo ko.”

„Dekorateri”, frkne Olga, ali ne previše zabrinuto. „Kad dovezu dekor iz fundusa, mrzi ih da se bilo ko penje i iznutra otvara vrata, nego ostave... I za Bogoljuba kad se vrati iz noćnih pohoda po kontejnerima.”

„Dobro, a jeste li svesni da bilo ko s ulice...” Laki je priču o Bogoljubu već čuo od Hari, on mu nije interesantan u bezbedno-

snom pogledu.

„Zašto bi bilo ko s ulice ulazio u tu pomrčinu? Ja ne bih ni puškom da me teraš! Videli ste i sami kako je dole. Uostalom, sala se zaključava noću, ne može se dalje od sale.” „Sasvim dovoljno”, uporan je Laki. „U toj pomrčini, kako kažete, Jelenu može da sačeka...”

„Ta pomrčina je Mikijev resor, moja je kad izađe na scenu”, Olga se nabacuje u gard.

„Gospođo, naš je posao da zaštitimo tu devojkicu, a ne da delimo resore.”

„Polako!”, umeša se Hari jer je svađa na pomolu. S klijentkinjom. „Olga, može li nešto da se preduzme u vezi s tim vratima?”

„Može. Da se ja najebem majke Lepomiru, on da kaže, ili ne kaže, par reči dekoraterima i kraj priče. Za dva dana najdalje biće opet otvorena.”

„A da im se najebeš keve direktno? Možda bi to u tvojoj režiji i izvođenju malo duže držalo vodu?”, vraća joj Hari sad sitno za onaj ferzenk od malopre.

„Šališ se! Lepomir je najniža funkcija na koju iko ovde sme da se dere. Čuj, da se zameram sindikatu scenskih radnika, ha?! Pazi, Lenku ladno ubiješ, na Lepomira vičeš, scenske radnike potkupljuješ, portirkama se ulizuješ, tako to ide”, sad i Olga sleže ramenima, nemoćno.

„Ništa”, obraća se Laza Harijeti i nagingje se u fotelji da počese cevanicu, „kako stvari stoje, sigurnije je da ona ulazi na službeni ulaz.”

„Jok”, i Hari se češe, obe cevanice, preko farmerki. „Gore, na spratovima, imaš bar deset firmi, stepenište je prometno ko štajga. Plus lift.”

Olga ih radoznalo osmotri i najednom počne zarazno da se smeje.

„Šta je smešno?”, pita namrgođeno Hari, imuna na zarazu.

„Vas dvoje. Češete se. Dobili ste buve!”

„Kakve buve?” Laki polako počinje da kapira šta je Hari mislila kad mu je rekla da su u tom pozorištu svi opičeni.

„Buve, obične domaće buve”, smeje se Olga i dalje. „Dobili ste buve u ferzenku!”

Tek sad je počelo da svrbi, Hari batali noge i počesa se i po glavi, na nervnoj bazi.

„Nisu vaške, buve, kažem ti. Nije trebalo da idete dole bez pitanja, rekla bih vam od čega tamo preta prava opasnost. Sad ste naučili na svojoj koži.” Hari i Laza se samo pogledaše, čemu se ova smeje! „Šta se zgledate? Mefisto dole pravi mačje rejv žurke svake noći, ima buva ko govana. Samo čekaju da naiđe nešto toplokrvno, pa makar i detektivi, da naskoče. Nego, detektivi, proba počinje za deset minuta, dovedite mi glumicu. Vi, Lazare, ne ostajete ne probi, samo Hari, da se razumemo.”

Odlično su se razumeli i dogovorili da Laza, čim proba počne, zapali u prvi *pet shop* ili apoteku, kupi nešto protiv buva, paketa dva, i ostavi Harijeti jedan na portirnici.

Onda su bacali kruna-pismo ko će od njih dvoje ponovo da siđe u ferzenk i otvori Mikiju pošto su sad vrata zatvorena. Hari je izgubila, ali i odbila da siđe. Nekako su se nagodili oko varijante dva. Laza će običi stepenište i sačekati ih u ulazu, Hari čeka Mikija na ulici i danas uvode Jelenu na službeni ulaz, za sutra će da smisle.

I eto Harijete ponovo na ulazu u pasaž, puši i nervira se što Miki kasni. Pa, pošto iz pravca Zmaj Jovine ne nailaze nikakva kola, odšeta do onih vrata da ih još jednom osmotri. Imala je šta i da vidi. Ponovo su bila odškrinuta, daščica na svom mestu. Koliko je vremena prošlo? Ni dvadeset minuta! Ovo nisu čista posla, pomisli, na pamet joj nije padalo da zaviruje unutra, već požuri na ulicu. Taman da dočeka džipčinu, crni hamer 2 - opa, ni ranje ni više! - i mahne rukom Mikiju da priđu koliko god mogu glavnom ulazu u zgradu. Mal se nije parkirao u aparat za kokice! S Jelenom se posle popela do mezanina kao sav normalan svet, skoro da nije primetila Lazu, koji je uzmicao desetak stepenika ispred njih. Bože, kako smo smešni, misli. Viša inspektorka MUP-a Srbije, bivša, i potonji načelnik Odeljenja za krvne i seksualne delikte, takođe bivši, vode uza stepenice neku šiziku koja nije imala sreće kad su delili roditelje. Nenaoružani, a neko je opet otvorio ona vrata. Najednom joj više ništa nije smešno. Sagnu se da se počese baš u trenutku kad je, za Jelenom, treći jubilarni put danas, stupila pred Naočarku.

„O, gospođice Jelena, kako ste! Videla sam vas danas u novoj *Gloriji*, savršen stajlmg”, portirka se sva istopi, ali slušalicu ne ispušta, valjda je i sagovornik s druge strane žice trebalo da čuje kako ona priča s *Glorijinim* pacijentkinjama.

Jelena ne reče ništa, zapravo reči progovorila nije otkad je izašla iz džipa, već krene ka ženskoj garderobi, gde je ovaj put ostavila jaknu i tašnu, a Hari za njom. Na stepenicama koje vode prema sceni devojka zastade i brzopotezno se počeaš dugim noktima po butini, kao mačka. I ona?! Pa da, buve, pomisli Hari i nasmeja se pakosno u sebi. Svi su već bili u sali, uključujući i dekor, brzi neki momci. Harijeti malo laknu, verovatno su oni u međuvremenu namestili scenu i podglavili požarna vrata.

Proba je prošla... Jebo lud zbunjenog, rekla bi Hari jer ne vidi celinu, a još manje kako se to na kraju razmotava, ali pošto je Olga rekla OK, valjda to tako treba. Jelena je bila mirna i gotovo neupadljiva što je momcima izgleda omogućilo da se bolje koncentrišu, sve manje gledaju u tekst, sve više glume. Hari je dva-tri puta, kad su vraćali neke delove, ustajala da protegne papke i oba puta u donjem delu sale videla onu ženu u crnom. Sad nešto zapisuje? Na kraju probe je više nije bilo, pitaj boga kad je izašla. Kada je pozvala Mikija da dođe po Jelenu i sačeka je kod prijemnog pulta i Naočarke, dakle ne kroz ferzenk, ispostavilo se da je tupson već u njemu, i to živ. Njena pretpostavka o ponovnom otvaranju vrata koja vode u potpalublje očito je bila tačna: dekorateri. Miki izviruje ispod poklopca dok još uvek priča s Hari radiom. Jebiga, sad kad je već tako, nek pričeka u sali, ona će otpratiti Jelenu do garderobe da uzme stvari i vratiće je dole, igramo se telesne pratnje. Zbog toga je Olga odlepila, ostala nekoliko minuta s Mikijem, koji bi da kozira i pozira, baš s njom, jer su svi drugi uhvatili maglu iz odma. Još kad je Hari počela da mu uzima broj mobilnog ne bi li se večeras dogovorili o proceduri za naredne dane - a to je stvarno bilo uzimanje, cifru po cifru, ne zna Miki svoj broj napamet a čitanje mu teže ide - Olga je doslovno stala da ispušta paru na nozdrve.

„Idemo li konačno?“, pita nestrpljivo dok Hari spušta poklopac za Jelenom i Mikijem.

„Idemo. Što si me uopšte čekala kad ti nilska konjina toliko ide na živce?“

„Da mi ne zbrišeš, moramo da se pozabavimo tekstom, krajnje je vreme. Ne mogu više da probam četiri petine predstave, to posle niko živ ukrpiti neće.“

„OK”, pomirljiva je Hari, ide za njom, već su u dugačkom hodniku koji vodi u hol.

„Olgiceeee!”, začu se unjkav glas kroz vrata pored kojih je Olga upravo prošlišala, a na koja Hari tek nailazi. Hari skrene pogled i u prolazu snimi stogodišnju debelu bakicu, s prćastim nosom i plavom perikom, nakolmovanom na sarmice. Sedi na ganc novoj klavirskoj stolici još umotanoj u najlon, preliva se preko iste, oko krsta omotala debelu braon šalčinu i nalaktila se... Ali ne na klavir, bilo bi normalno da klavirska stolica stoji pored klavira, je l' tako, nego na pisaći sto zatrpan... telefonima?! Ako se Harijeti dobro učinilo, dva obična, jedan s faksom i dva mobilna.

„Ej, Olga!”, dovikuje joj Hari i pruža korak. „Zove te neko!”

„Ne čujem!”, odvikuje Olga, već iz hola, i ulazi u onu sobicu s programima i plakatima.

„Rekla sam da te zove neko”, normalnim tonom joj objašnjava Hari kada je i ona pristigla.

„Znam, čula sam te”, odgovara Olga potpuno nezainteresovano.

„Baba Sera. Neostvarena koncertmajstorka, ima klavirsku stolicu. I neostvarena Čelava pevačica, natakao joj neko periku, a i ružno mekeće. I neostvarena telefonistkinja, ima šesnaest telefona”, nastavlja Hari, kojoj je malopredšašnji prizor bio obaška smešan. „Ozbiljno, u čiju je kancelariju matora provalila?”

„U svoju”, ozbiljno reče Olga, pa najednom poče da se cereka. „Baba Sera je Lenka.”

„Nemoj da pričaš? Nisam je uopšte tako zamišljala. Matora je i... bakica. Ja sam mislila da je Lenka neka karakondžula.”

„Pojma ti nemaš, niko nema pojma! O globalnim zaverama.” Olga pali cigaretu i seda na balu plakata na nekom niskom stočiću. „Vidi, nekada su ljudi zamišljali otelotvorenje zla kao veštice s dugim nosevima i bradavicama, čarobnjake, šta ja znam... A sada kao neke terminatore ili... Sve to nema pojma! Negde na Aljasci postoji kamp, institut, nešto, gde kloniraju male debele dobrodušne babuške, obavezno plave, griz knedle, i odatle ih šalju svuda po svetu da koordiniraju globalnu kontrolu. Mame mi, ne veruješ? Razmisli?”

„Ne znam”, Hari se pravi da ozbiljno razmišlja, a u stvari joj samo pred očima blesnu jedan lik i ona napravi gadljiv izraz lica. „Možda si u pravu. Svejedno, zvala te upravnica.”

„Ne čujem, rekla sam ti. Nemam sad živaca za nju. Nego da vidimo kako da raspetljamo ovo govno do kraja. Zvala bih te kod mene i da klopamo nešto, ništa nisam jela od jutros, ali ja ne kuvam.”

„Ni ja.”

„OK. U kafanu isto ne možemo, potpuno sam dekontirana.”

„I ja.”

„Super smo se našle! Da pređemo dole *Kod konja*, pa uz neki kolač, to može...”

„Ne može, ne jedem kolače. Ali imam pivo, možemo kod mene, na pivo.”

„Ja ne pijem pivo.” E samo bi ti pivo falilo, koliko i meni kolači, pomisli Hari.

„Kafa?”, ponudi Olga srednje rešenje između kolača i piva. Tu su se našle.

Zapravo, našle su se u pustom kafančetu u podrumu Kapetan Mišinog zdanja, posle kratke šetnje Čika Ljubinom. Olga je raširila one papirčine i izvukla kineske naočari od sto pedeset dindži iz džepa. Iste kakve ima i Hari, ali ih ova ne vadi dok god vrag ne odnese šalu. Do čega još uvek nije došlo jer je Olga i pisac, i zapišničar, i sve, ona se uglavnom naglas preslišava:

„Dobro, ko je ubio Leticiju? I zašto?”

„Otkud ja znam? Ti mi kaži. Ja sam nova na ovom slučaju”, zeza se Hari.

„A tek ja! Ovo mi je prvi samostalni leš. Literarni. Pričaj, ko inače ubija tetke?”

„Treba nam prvo odgovor na pitanje kako, pa onda zašto, pa tek onda... Čekaj, reci ti meni pre svega zašto rasplet ne uzmeš od pisca, Stauta?”

„Rekla sam ti, tekst je moj, a taj Staut mrtav, pa ne mogu da se konsultujem s njim, zato sam tebe zvala...” Devojke, nešto poznijih godina doduše, opustile su se i počele sasvim dobro da se zabavljaju. Olga je konačno detaljno objasnila Harijeti celu pozadinu projekta. Nabacio ga je Daba, Jelenin očuh, u rehabilitacione svrhe. Projekat finansira neka američka NVO koja se bavi podelom makarona izbeglicama a kulture starosedeoćima. Njihov jedini uslov bio je da se igra tekst američkog pisca. Lenka, alias Knedla, ponudila je Olgi da odabere i pisca, i tekst, i šta god hoće, samo da nekako efektno

uključi Jelenu. I da napiše projekat, sitnica. Olga je od jedne prijateljice, žderačice krimića, čula za Nera Volfa i za činjenicu da je poreklom Crnogorac, pa se nasrala u obrazloženju projekta ko bolesna foka, njene reči, o multikulturalnosti, povezivanju bivšeg jugoslovenskog kulturnog prostora, s naznakom na još koji dan neotcepljenoj Crnoj Gori, a posebno o melting potiranju s bratskim američkim narodima i narodnostima. Ona engleski ne zna dovoljno dobro da bi dramatisovala neki od Stautovih neprevedenih romana, a svi su srećom neprevedeni (uzgred, mrzi dramatisacije ko crnu kugu), pa je naslov *Leticijin gambit* jednostavno izmislila, a tekst napisala sama. I konvertovala ga u ćirilicu da zbuni protivnika. Ko zna šta je od toga upalilo, najverovatnije Daba, tek, sve je prošlo sve instance, od tih NVO, parobacačkih, preko Umetničkog saveta i Upravnog odbora, a da očigledno niko nije ni pročitao tekst i da se ne zna...

„Ko je ubica, jebote?“, tim rečima Olga završava ovu podugačku storiju o finesama kulturne tranzicije.

„Suzi“, ozbiljno joj odgovara Hari. „Ako nećeš previše da komplikuješ, onda Suzi.“

„Važi. Objasni“ Olgi očito nije do komplikovanja.

„Svi momci su zaljubljeni u nju, je l' tako? Sva trojica? Ona fura s nećakom, koji je najbliži nasledstvu, ali ostavlja otvorena vrata i kod preostale dvojice. Koga god da optuže za ubistvo, sem nje same, ona je na dobitku tako što se posle udaje za naslednika. A nju neće jer nema motiv. Njoj Leticija neće ostaviti ništa.“

„Daj, bre! Gde to ima?“, nervira se Olga.

„Pa u krimi romanima. U životu svakako ne.“

„A u životu? U pravu si, jebe mi se šta ima u životu. Hajde dalje, šta nam još fali? S ovim smo sjebali motiv...“ Olga priča i crta hijerogliffe po margini teksta.

„Da, motiv. Svi su imali isti, lova, samo ga je Suzi malo zamuljala, taman pogodno za fikciju, izeš životna trivijalna rešenja“, ni Harijeti dramaturgija ne ide loše, „ostaje nam da vidimo kako je to uradila i...“

„Šta kako? Pa davala je Leticiji pogrešan lek za srce, neki s kontra efektima. To imaš u tekstu, da je Leticija imala slabo srce, a ova joj je bila družbenica, dakle, ona joj je davala lekove, čemu služe družbenice... Ima u naznaci, u prvoj sceni.“

„Tanko”, buni se Hari. „Nedovoljno. Moraćeš da ubaciš...”

„Ništa ne ubacujem! Taman su savladali tekst donekle, ne smem da rizikujem, imam tri nedelje do premijere, nema menjanja ovoga što su do sada prešli. Ko razume shvatiće, zaboje me, i tako publika nema običaj da prizna da nešto nije shvatila.”

„Kako hoćeš, ostaje nam ono ključno, a to je na osnovu čega je Volf došao do istine?”, Hari počea nos. „To treba da se pojavi u trećoj sceni, uz pretpostavku da mu je Arči preneo svaku reč koja je izgovorena na bdenju, a toga u trećoj sceni nema, dakle...”

„Ne dolazi u obzir. Ne diramo ni treću! Može samo da se dodaje na kraj.”

„Onda je mogao samo da spekuliše i isprovocira je da prizna. Pojednostavljeno, ispriča sve ovo i na neku foru je isprovocira...”

„Super, to ću da uradim” Olga lupi hemijskom olovkom o astal, gotovo!

„Kako? Da vidimo, on bi mogao...”

„Nemoj da mi se mešaš, to je moj posao”, odjeba je Olga bespogovorno.

„Ali kako? Šta će...”

„E, sestro, ja sam pisac! Član čak dva udruženja dramskih pisaca, a ozbiljno razmišljam da osnujem i treće. A Debeli je odličan glumac, nateraće Jelenu da prizna i ko je snabdeva kokainom kad mu ga izvuče iz donjeg registra.”

„Kako ti kažeš”, odustaje Hari, mrzi je da se nateže s Olgom. „Nego, kad spomenu kokain, Jelena je danas bila jako čudna, mirna ko bubica, pozdravio je njen tata Bubica. Da ne krizira? Ne znam kako izgledaju šmrkavci kad kriziraju?”

„Otkud bih tek ja znala? Ti si pandur, ti treba da znaš. U moje vreme... Mi smo se napijali, to znam kako izgleda.”

„Ne znam, radila sam krv i seks, nisam imala mnogo posla s narkosima. A na kokainu... Ne, ne sećam se baš nijednog.”

„Razilazimo se?” Olga smatra da je rešila sve probleme s tekstom i sad bi da krene.

„Važi”, Hari skuplja pljuge i upaljač, počea se...

„Jao! Zaboravila sam nešto u pozorištu, moram da se vratim do portirnice da uzmem.”

„Vrati se”, Olga je nezainteresovana da joj pravi društvo. „Pod uslovom da je Mijina keva još tamo, smena joj je do jedanaest, a sad je već pola devet.”

„Kako, zar nemate večeras predstavu?”

„Jebe se njoj. Ostaviće garderoberku Ubavku da je menja, ujna joj je, dovela je iz nekih Pržognaca, zaposlila je u pozorištu, zadužila je, sad će mala da vraća do penzije. A s Ubavkom ćes da se sporazumeš... Ubavo! Molto ubavo! E, da, dobro si me podsetila, sutra nema predstave, pa probamo od šest.”

„Odlično, taman da se naspavam”, odahnu Hari.

„To volim da čujem, da postoji još neko kome je tri po podne rano”, smeje se Olga. „Moj si čovek!”

Na svu sreću, Naočarka je imala međugradsku:

„...strina, Mija će da sačeka ajvar na stanici, Mija, pola sata ti pričam, a ne ja, ja radim! Kaži šoferu dečko u zelenoj jakni, ze-le-noj! Ne znam za šal, otkud znam kakvo će vreme...”

„Izvinite, da li je kolega ostavio nešto za mene?”, prekida je Hari.

„... danas je malo duvalo, za sutra predviđaju susnežicu, al znaš da nikad...”, nastavlja Naočarka bez uzimanja vazduha i gura Harijeti kesicu preko pulta.

Hari je bez reči uze i krenu niza stepenice. Usput opipava, nešto čudno, nije ni kutijica, ni manja kesica, ni... Pa napolju zastade pored kokičara da iskoristi njegovu sijalicu i pogleda. Unutra su bile dve ogrlice protiv buva, za mačke?! I cedulja: *Ovo se sad nosi, brazletne, za gležnjeve. Sori, ništa drugo nisu imali! Laki. O, mamicu ti...*

6. MILICA

Možda Olga i Hari do tada nisu imale prilike da vide šmrkavca koji krizira, ali su već sutradan naučile ono drugo. Rad kokom.

Hari je Jelenu ponovo preuzela na ulici. I Miki se popeo s njima jer je Laza bio *dismissed*, - Hari ga je posle onih ogrlica za buve napušila i rekla mu da joj pet dana na oči ne izlazi. Jelena i dalje sva umušena, nit romori nit govori.

„Ćao, Miki, otišao si!”, ispraća ga Hari čim su ušli u hol. „I kad ti se posle javim, ovde me čekaš, kapiraš? Ovde. Ništa ferzenk. A mogao bi sad da prošetaš do pasaža i, ako nađeš vrata opet otvorena, da ih zatvoriš. Spolja! Neću te vaditi iz buvare!”

„Primljeno, koleginice!”, salutira Miki ko da ga postrojava pokojni mu komadant-bez-n Bubica, a ne žena maskirana u prepotopsku kaubojsku reklamu za marlboro.

Olga pomoli nos iz sobice i pozva je. Dopisala je ono što su se sinoć dogovorile, pa da joj pročita... Hari posla Jelenu samu u garderobu i otprati je pogledom do vrata, trećih zdesna. A onda su se malo zadržale. Tekst koji je Olga dopisala nije objašnjavao baš ništa, smatrala je Hari, a kojim će to glumačkim sredstvima Nero Volf da isprepada Suzi i isposluje priznanje kako je skenjala Leticiju, iz didaskalija nije mogla da sagleda. (*Ubedljivo*), pisalo je. I (*Strogo*)?! Od čega... (*Suzi se usere i brizne uplaš*), samo ako se ne usere!

„Usraće se, ne brini. Pustićemo neko sviranje kurcu, dramatično, naduvaćemo ga muzikom, pičkin dim, videćeš”, ubeđuje Olga dok Harijetu sve nešto zabole ko će kome da svira a ko će da ispušta dimove, tehnološki. Olgi i tako ne treba nikakav savetnik, samo potvrda. Pa joj potvrdi i krenuše konačno na probu.

Koje posle uopšte nije ni bilo. Kod ulaza na scenu čekao ih je inspicijent i pokušavao da im skrene pažnju na... Olga je, međutim, samo prozujala pored njega, ali se sekund kasnije ukočila u mestu, nasred scene, pred prizorom... Tim se krije iza leve sufite, najblaže rečeno

prestravljen, ostali glumci sede u prvom redu, u polumraku, izrazi lica im se ne vide ali im je govor tela zanemao, svi nekako ukočeni u raznim pozama, dok na Leticijinom sanduku, na poklopcu, leži Suzi i... Ne zaklapa! Mlati rukama, pa sedne, ustane, opet legne, digne jednu nogu, spusti je... I ne zaklapa. Harijeti se u prvi mah učinilo da ona to govori monolog iz nekog drugog komada, nekog o ludacima, pa pogleda značajno Olgu, koja takođe značajno zakovrnu očima i odmahnu glavom, a Jelena, odnosno Suzi, ili koja li je već aktivna, priča, priča, priča... Ipak su potpune nesuvislosti, toga nema ni u pozorištu, zaključi Hari pošto je saslušala pažljivo nekoliko rečenica:

„Muškatla je uvenula zato što je maskara bila vodootporna i dobila je crvene pečate na uverenju o državljanstvu..

„Uradila se”, zaškriguta zubima Olga, pa poče da viče. Na Hari. „Jebote, šta radiš ti? Što ne gledaš, što ne paziš šta primaš? Neće nas sad pred Dabom oprati ni Sava ni Dunav!”

„Bila je u redu kad je stigla”, šapuće joj Hari na šta Olga zaurla još jače.

„Još i to! Samo mi je to trebalo! Što je nisi čuvala, gde si bila, šta sad da radimo?”

„S tobom sam bila”, utišava se Hari za razliku od Olge, pa opet Jelenino bulažnjenje izbija u prvi plan.

„...nije to tako prosto odrati krokodila, zavaravaju se oni koji misle...”

„Šta si koji moj imala sa mnom da budeš?!” , trese se pozorište, a tek glumci.

„Oladi”, smiruje je Hari. „Imamo problem i...”

„I nemamo probu!”, besni Olga.

„Zajebi probu”, vuče je Hari u stranu, do inspicijentskog pulta za kojim sedi Boban, skupio se, nigde ga nema. „Olga, ovo ništa ne valja.”

„Jok, valja!”, mrsi Olga. Bar je spustila glas.

„Ili je donela sa sobom”, nastavlja Hari, „ili je dobila od nekog ovde. Ako je to drugo, tek to neće valjati. Prvo to moramo da saznamo. Odnosno, prvo moramo nju da sklonimo...”

„Skloni je. Odmah, da je ne razmažem po patosu.” Jelenu su relativno lako odveli u garderobu; izgleda ni primetila nije da je cimaju uza stepenice. Blebeće dalje. Šminkerka, koju su ostavili s njom, mnogo se više koprčala, opet je Olga morala da podvikne. Koji

minut zatim cela se ekipa okupila u bifeu na Harijetino insistiranje. Htela je malo da ih pogleda pod jačim svetlom. Svi su delovali uznemireno i... Nevino.

„Da je istuširamo?“, Timi ima ideju.

„Najbolje ti da je istuširaš i prepoviješ pošto imaš sitno dete kod kuće, pa znaš kako se to radi“, podjebava ga Arči.

„Ljudi, meni se čini da je ovo neki napad. Nečega!“, brunda Debeli s barske stolice, svima iznad glava.

„Bravo za Nera Volfa! Najvećeg svetskog detektiva iz fotelje posle Šerloka Holmsa. Mora da je napad“, gundđa Olga.

„Ne zezaj! Ne mogu da sedim tu dole s vama u fotelji, ušinem se na tim niskim..“

„Bosanac, višak olova u tlu“, objašnjava Olga Harijeti. „Šta ćemo sad?“

„Da se razilazimo do sutra?“, Ričard bi da se pakuje. „Dotle će da se spusti, valjda. Šteta, lepa devojk.“

Mladić koji igra gospodina Morisona jr prelistava *Kurir* zaboravljen na stolu, kao da ga se sve ovo ne tiče, a Fric pita Olgu da li bi moglo da se popije nešto konkretno s obzirom na to da od probe nema ništa.

„Ne može!“, odbrusi Olga.

„I ne razilazimo se dok ne vidimo šta se desilo“, nadovezuje se Hari iako pojma nema kako bi to mogli da vide šta se desilo. Od Lakija slaba vajda. Ovi momci ovde svi deluju... Normalno, recimo, i ne zna zašto ih sad zadržava kad se istovremeno po pozorištu mota sigurno bar još petnaest ljudi od kojih je svako mogao... „Sačekajte. Budite ovde dok...“

Dok ne učini ono što se mora. Izađe iz bifea, gurne slušalicu u uvo, pritisne plavo dugmence na onoj skalameriji koja joj je okačena na džemper:

„Miki, čuješ li me? Hari zove“, govori u bubicu. Netom joj zazuja u uvetu.

„Zzzzzzzzzzz! Miki je. Gotovi ste? Kad pre?“

„Nismo gotovi, nego mi reci ima li Jelena, ovaj... osimonoga, možda još neke psihičke... Kako bih rekla... manifestacije?“

„Ne razumem?“

„Ma ni ja ne razumem, izgleda da se uradila, čoveče.” „Šta je uradila?”, ta radio-veza je gora od svih mobilnih provajdera đuture. Da zanemarimo samog Mikija.

„Sebe je uradila! Našmrkala se.”

„Kako, bre, jebemu!”

„Ne znam. Kakva je sad procedura?” To je bilo kvarno s Harijetine strane, da prebaci lopticu blentavom Mikiju. Bože moj.

„Čekajte na vezi, saću da zovem gosn Dabu”, pa se ponovo oglasi posle dva-tri minuta škripanja i pištanja po Harijetinom uvetu; mobilni i radio se izgleda slabo mirišu pri paralelnom radu. „Evo me. Neka neko bude s njom, saću da dođem da proverim stvar. Za dvajes minuta sam tu.”

Tih dvadeset minuta se odužilo na pola sata, koje je Hari provela šetkajući po holu. Malo-malo ode i oslušne šta se događa u Jeleninoj garderobi, monolog i dalje traje nesmanjenom žestinom, sad, da li je šminkerka još živa nije baš imala volje da proverava. Olgu je zamolila da drži glumce na okupu, u bifeu, što je ovoj i uspevalo, ali se zato sve ostalo po pozorištu uzmuvalo, svaki čas neko nekud šatro prolazi, jedna nosi neke krpe u veškorpi, tip u narandžastom radnom kombinezonu pronosi jednu crnu čizmu, a pet minuta zatim i drugu, čak ni Naočarka ne telefonira, svi kao nešto rade, kad bi se zezali. Načuli šta se događa pa čekaju bioskop. Koji se i pojavio u vidu ogromnog nemačkog ovčara koji vodi Mikija na kratkom povocu. Pas ima plavi kožni kaputić na kome krupnim našivenim belim slovima piše MILICA.

„Jao, Milica!”, najsladim i najunjukavijim glasom oglasi se Lenka. Harijeti uopšte nije jasno odakle je odjednom sad i ona ispala, tek, eto je ispred kera i pruža ruku da ga pomazi.

„Kuc, kuc, kuc! Milica! Kako imaš lepo ime!”

„Grrrrrrr!”, reče pas, zapravo bi se pre moglo reći da je zarežao. Miki omota još jedan krug kaiša oko ruke, zadrža psa i poče da prevodi s kerećeg.

„Nije on Milica, on je Reks.”

„Ako, ako, lepa kuca”, prenemaže se Knedla dalje mada se odmakla korak-dva unazad i čvrsto vezuje šal oko krsta, biće da joj se od prpe razvezao. „Izvolite, gospodine Miki, mi ovde volimo kuce. Otkud vi?”

„Je li, Miki”, umeša se Hari, koja ima loš običaj da je u najneprijatnijim situacijama uhvati smejavica, „a što je Reks maznuo Milici kožnjak?”

„Aaaaaa? To?”, konačno je ukapirao. „To nam je iz pomoći. Reks radi na carini. Dobili smo od Evropske unije pomoć u prslucima za policijske pse, al ne znam otkud im to Milica, svi su isti.”

„Slovinci, Miki, Slovinci, oni su nam očigledno obukli reksove, i oni su ti sad neki kurčev EU, sad imaju POLICE, Milice su im višak, pa da se ne baci.” Lenka malo iskrivi facu na ovaj Harijetin kurčev EU, kakvo je to izražavanje pred kucama, a Miki varikinoznim pogledom i dalje uveseljava Hari. Biće da, siroma, nije dovoljno putovao sa svojim komadantom Bubicom, nisu se ratišta protezala sve do Slovenije, pa ne parla slovenački. „OK, sad ćete ti i Reks malo ovde da pronjuškate, a prethodno će svi da se vrate u svoje kancelarije.”

„Samo ćemo da se prošetamo”, konspirativno izvali Miki, samo što još nije namignuo Hari.

„Ajde, ajde, u svoje kancelarije, šta ste se skupili”, rasteruje ih Knedla, misli jedino se na nju ne odnosi naredba organa reda, već polazi s Mikijem i Reksom. Hari za njima i posmatra komičan prizor. Nemački ovčar u slovenačkom kožnjaku kroz beogradsko pozorište vuče kromanjonca u versače odelu, dok se za njima gega ruska babuška s tuđim loknama na glavi, u Šolovim klompama i sa šumadijskim *hand made* šalom oko guzice! Nije ni ona, kao četvrta, bila manje komična, u tesnim farmerkama, šarenom skijaškom džemperu i razvaljenim kaubojskim čizmama - tetka, a pravi se devojčica. Srećom, Olge nije bilo u blizini da joj to saopšti.

Prvo su obišli muške garderobe gde Hari zamalo s vrata nije krenula da laje; miris ju je podsetio na svlačionicu fiskulturne sale u Višoj kriminalističkoj, gde je onomad, pre milion godina, bila jedna od retkih devojaka, pa su večito čekale da momci završe i usmrde je do daske. Reks je, za razliku od nje, bio krajnje ravnodušan, i on je muško. Poveo je Mikija ukrug i izveo ga napolje. Ništa. Zatim su sišli do bifea, gde je Reks uzduž i popreko onjuškao skamenjenog Frica; izgleda da je to uradio samo da bi zabavio društvo.

„Dž-dž-dž-in!” odlučno naruči Fric, ne obazirući se na Olgu, čim se pas odmakao od njega. Pa onda izvinjavajući se: „Uh, što mrzim kerove! Trauma iz detinjstva.”

„OK, vi ste sad slobodni”, otpusti ih Hari.

„Sačekaću te”, reče joj Olga. „Biću ovde, zovi me kad završite.”

„Miki, idemo sad kod Jelene u garderobu da vidimo da li je odrala krokodila ili šminkerku. I, uopšte, ipak je njena garderoba najkritičnija”, pokušava Hari malo da ih organizuje jer, kako je krenulo, šetaće džukca po pozorištu do ponoći.

Jelena čak ni glas još nije odrala, a kamoli šminkerku, sedi ko princeza na falš prestolu s oguljenim zlatnim rukohvatima, iz koje zna koje zaboravljene predstave, zabacila glavu u stranu i trabunja li trabunja. Ona druga devojka se, sirota, nabila na stoličicu u ćošku, skrstila ruke i gleda u patos. Vidno joj je laknulo kad su ušli.

„Idem ja!”, ustaje. „Svega sam se ovde nagledala, al ovo... Džaba mu i silikoni i avioni, šta li to dete sanja kad ovo priča budno?”

„Sačekaj, da se dogovorimo”, zaustavi je Lenka i devojka ponovo poslušno sede.

Miki je poveo psa pravo prema Jeleninoj tašni i kaputu, bez rezultata. Jedino na šta je Reks reagovao u celoj prostoriji bila je sama Jelena.

„Skidajte se! Sve krpe na gomilu!”, naređuje joj.

„Jao, Milica!”, devojka raširi oči na psa sva raznežena i to je bilo prvo suvislo što je rekla. Ako je to suvislo. A zatim poče mirno da se svlači, na komandu, i peva *U Milice duge trepavice!*

„Stoj!” vikne joj Hari, pa se okreće Mikiju. „Koji je, bre, tebi, voajerčino? Kakvo crno skidanje?”

„Iju! Bože me sakloni!”, krsti se Lenka. „U mom pozorištu! Ovo je...”

„Koleginice, ja samo vršim svoju dužnost”, opet salutira Miki. „Ne možemo drugačije da proverimo da li je materija na objektu ili sakrivena u odeći.”

„Izađi napolje. Svi izlazite napolje. Ostavi psa ovde.”

„Ali pas neće...”, pokuša da se pobuni Miki. Lenki i šminkerki nije trebalo dvaput govoriti.

„Napolje, rekla sam! Radila sam sa psima”, slaga Hari i ostade živa.

Reks se uopšte nije obazirao na činjenicu da je Hari za Mikijem zalupila vrata. Sedeo je kraj Jelene, koja nije ni prekidala svlačenje, i samo ispuštao zvuk sličan tihom brujanju. Kada je ostala u gaćicama, tako maleckim da u njih zaista ništa nije moglo da se sakrije, Hari podiže hrpu odeće s poda, pronese je pored Reksove

njuške, tako mu valjda ide taj rad sa psima, i odnese je u drugi kraj garderobe. Ništa. Nije se ni osvrnuo, i dalje markira na Jelenu. Hari povede sad nju za ruku prema tuš-kabini, pas krete za njima. One nazad, Reks nazad. Dakle, Jelena je. Šta dalje? U tom času Hari spazi nekoliko sićušnih kristalića, ne većih od zrna peska, kako se pod neonskim svetlom presijavaju na Jeleninoj nausnici. Budalo, pomisli, za ovo ti nije trebao pas, dovoljne su bile i naočari. I malo mozga u glavi. Pa pomogne Jeleni da se obuče; konačno je prestala i da peva, sad cvokoće. Otvori vrata, a Miki i Knedla upadoše u sobu kao da su bili naslonjeni na njih. Sminkerka im je zbrisala.

„Miki, vodi Jelenu kući. Ovde nema ničeg sem onoga što joj je bilo pod nosom.”

„Ne mogu, gosn Daba je naredio da nađemo materiju i dobavljača. Ne mogu tek tako...”

„Možeš. Reks i ja ćemo da nastavimo da tražimo. Je l' tako, kuče? K nozi”, ispali Hari i lupnu se po butini ko u filmovima, a Reks za divno čudo priđe i mirno joj sede uz nogu!

„Jebemu, šta je ovo? Rekse, bre, šta to radiš?”, zapanjen je Miki koliko i Hari, samo što ona ne pokazuje. „Gde smem da vam ostavim Reksa, na revers sam ga uzeo? I otkud džukela sad vas sluša?”

„Dođi po njega kad odvezeš Jelenu. Ni vi mi, gospođa Lenka, niste potrebni”, baba joj užasno ide na nerve.

„A, ne! Vi ste gost u našoj kući i ja...”, ne da se Knedla.

„Kako god hoćete. Rekse, idemo!” Kučište poslušno kaska uz Hari-jetinu nogu dok mu se povodac vuče po parketu. Iza njihovih leđa Miki zove Gutu radiom, naređuje mu da pregleda stepenice jer on izvodi objekta za tri minuta.

Sledeća na redu bila je probna sala. Ogromna prostorija ispunjena s trista drangulija što sitnog što krupnog inventara. Stolovi, klaviri, delovi kulisa, stolice, sve nagurano uza zid i jedno preko drugog, samo je središnji deo raščišćen... valjda za probe, ako se već zove *probna* sala. Previše je krša, pa Hari ipak podiže onaj povodac ne bi li naterala Reksa da ga propisno pretrkeljiše. U jednom ćošku je ipak neko napravio malo reda - bajagi rustik astal, nakićen kao da je iz *Ivice i Marice*, na njemu uključen kompjuter, za njim sedi Boban, inspicijent, i nešto radi u *Excelu*. Lenka je, naravno, krenula pravo prema njemu, da turi nos i u ekran, pa je shodno tome Hari povelala

kera na suprotnu stranu. Nedovoljno daleko da ih ne čuje: „Lenka, nema šanse da napravim repertoar za sledeći mesec.”

„Molim vas, Bobane, ne izvodite. Šta je sad s vama? Imate neke probleme kod kuće?”, poverljivo ga pita Knedla.

„Nemam ja nikakve probleme kod kuće”, strpljivo joj odgovara Boban, „nego mi imamo problem s repertoarom. Nemamo šta da igramo!”

„Kako nemamo? Koncentrišite se...”

„Mogu ja da se koncentrišem koliko god hoću, ali Elektra je trudna, četvrti mesec, i mora da održava trudnoću. Sirano ima zakazan *face lifting*, ujka Vanja je otišao na tri meseca kod sina na Novi Zeland, a Kazanova snima sapunicu na Pinku.”

„Njega nismo igrali ni prethodna dva meseca?”

„Pa, to je mamut serija”, bespomoćno će Boban. „Zaledili ste ga, jeste zaboravili?”

„A i ta Elektra, prvorotka u njenim godinama, samo mi je još to falilo!”, pridržava se Knedla za krsta ko prvorotka. „I šta sad da radim?”

„Ne znam, smislicete već nešto”, zateže šal i kreće prema Hari. „Je l' ovde čisto?”

„Malo je prašnjavo ispod astala”, zajebava je Hari i, kao, otresa prašinu s Reksa. „Što se one druge stvari tiče, izgleda da je u redu. Idemo dalje.”

Ni u drugom hodniku nisu bili bolje sreće. Drogu nisu našli ni u Olginoj sobici s plakatima, ni u marketingu, računovodstvu, kafe kujni i još nekoliko praznih kancelarija... Preostala je još krojačnica u dnu hodnika. U kojoj gori svetlo i odakle neko tiho pevuši. Sve je mirisalo na ćorak, međutim, kako su zakoračili unutra, Reks se sa zverskim urlikom baci u jedan ćošak, otud iz ogromne kutije s krpicama, takođe sa zverskim urlikom, samo drugačijim, izlete crna mačka, prelete preko stola za krojenje, kojom prilikom razjeba noktima šnitove poređane po njemu, uzvera se uz profircani šanel kostim na krojačkoj lutki, ostavljajući ga u fronclama, i nadžedži se nakostrešena, na vrhovima sve četiri šape, na ono mesto gde bi trebalo da stoji lutkina glava kada bi je imala.

„Frrrrrrrrrrrrrrrrrr!”, frkće mačka.

„Komplet!”, hvata se za glavu šnajderka.

„Vau, vau!”, laje Reks dok ga Hari, koja se vešto i nesebično bacila preko njega kao pas Luks preko druga Tita, čvrsto drži za ogrlicu i ne da mu da skoči na mačku.

„Za koju ti je predstavu ovaj komplet?”, strogo pita Lenka, kao da se ništa drugo pod milim bogom čudno ne dešava.

„Ha, Mefisto, tu si se skembao!”, začu se zvonak ženski, glas iz hodnika i Hari s patosa samo krajičkom oka ugleda onu ženu u crnom kako promiče!

„Za Elektru”, promuca šnajderka očajno pošto onu sirovu svilu posle Mefistovog alpinističkog sprinta sastaviti više nikad neće.

„No, no, Marice!”, preti joj Knedla prstom, šatro strogo. „Ne laži svoju Lenku, Elektra je četvrti mesec! I ne nosi kostimčiće nego tunike. Bolje mi reci zakoga...”

„Ja, ovaj...”

„Alo, žene!”, razdera se Hari. „Ima li nameru neko da sklanja ovu mačku, ne mogu više da ga obuzdam!”

„Vau, vau!”

„Frrrrrrrrr!”

„Ne smem, izgrebaće me”, pravda se Marica.

„Čekajte!”, upada Mija-dete, iskida se od smeha. Smota mačku, koja se poprilično otimala, pod teksas jaknu i odnese je niza stepenice, put tonske kabine i sale.

Hari polako ustaje sa Reksa, mazi ga po glavi jednom rukom a drugom skida firc konce koji su joj se zalepili po farmerkama:

„Dobra kuca, dobra! Ajde smiri se, leba ti! Jebo te Miki!” Lenka opet zakoluta očima na izgovaranje ružnih reči pred kucama, a Reks dolazi k sebi.

„I kakva je sad to tu mačka? Razgovaraćemo kasnije, Marice! Hajdemo, gospođice, imamo još salu da proverimo.”

„Gotovo, dole nema ništa”, huknu Hari, koja uopšte nije sigurna da dole nema ništa, ali je sigurna da s Knedlom ne želi da provede više ni časa. „Odosmo mi.”

I povede Reksa prema bifeu, usput zove Mikija, prvo na mobilni, nedostupan, pa onda i radiom, ne odaziva se.

U bifeu je zatekla samo Olgu i Debelog. Olga zavaljena u izbljuvplavu fotelju, Debeli s pola dupeta na barskoj stolici, ćaskaju ko da su rod rođeni, kao da neki dan oči jedno drugom nisu vadili.

„Našli ste?“, pita Olga dok Hari pokušava da izdejstvuje kafu od šankerke za koju ozbiljno sumnja da je gluvonema ili bar autistična.

„Našli smo ti Mefista“, gundđa Hari.

„Super! Gde je?“, sinu Olga.

„Nemam pojma, odneo ga je Mija-dete dole. Bio se zavukao u krpice, u šnajderaju. Trebalo je da vidiš taj bliski susret...”

„E, jebi ga! Bolje da si mi njega dovela nego tu Slovenku. Ako ga Mija pusti, lovićemo ga...”

„Nije Slovenka, to je on, Reks, samo se oblači u *Muri* iz Murske Sobote.”

„Svejedno, nisam baš luda za pandurima, čak ni četvoronožnim, parkiraj ga dalje od mene...”, zezaju se njih dve, a Debeli ih gleda začuđeno, ništa ne kapira.

Posle im je Hari objasnila i kako je Reks nabacio perje, i kako je Mefisto sjebao Marici privatnu šljaku, Olga im pričala neke svoje priče partizanke, ispili po još jednu kafu, pa sok, pa Hari pivo a Debeli šestu lozu... Dok Hari svako malo zivka Mikija, koji kao da je u zemlju propao. Isključeni i mobilni i radio.

„Devojke, pola jedanaest, odo ja”, ustaje Debeli. „Imam ujutro tezgu u nekom zabavištu.”

„U, jebote! Gde je sad onaj krelac?”, nervira se Hari kad je čula koliko je sati.

„Znaš šta”, kaže Olga, „ovde možemo da sedimo još pola sata, a onda će vatrogasac da nas izbaci. I ja bih morala da krenem.”

„Daj mi telefon tog Dabel!”

„Nemam. Imam Jelenin mobilni”, koji je takođe bio isključen, pokazalo se koji minut kasnije.

U jedanaest-nula-dva Olga se pozdravila s Hari i Reksom ispred pozorišta i otišla svojim putem, a njih dvoje su, još uvek relativno bezbrižno, odšetali do taksi stanice na Studentskom trgu. Harijeta je čak zastajkivala pred izlozima, što ne radi ni kada su radnje otvorene a kamoli u ledenu ponoć, dajući šansu Mikiju da se pojavi u onom blindiranom čudovištu na opusteloj ulici i pokupi kera. Nije se pojavio. OK, noćas ću imati društvo, kakvo-takvo ali muško, razmišlja Hari, pokušava da sagleda situaciju s vedrije strane.

Šipak! Nikome od taksista na pamet nije padalo da primi u kola onoliko kućište. Šta sad? Da zove Lazu da je u pola noći vozi na

Novi Beograd? Trebalo bi, zaslužio je, on je i uvalio u ovo. Ali nije imala petlje da probudi Ljilju ili njenu kevu. I tako krenuše polako Hari i Reks peške, kao, uhvatiće taksi usput. Ama ni slučajno! Negde na pola Brankovog mosta Hari pomisli kako bi možda trebalo da skine Reksu onaj MILICA kožnjak, možda od toga taksisti imaju frku, ali joj bi žao kučeta. Hladno je, užasno je hladno. Podigla je kragnu na bundici, nabila ruke u džepove, Reks veselo trčkara pored nje, košava još veselije ćarlija kroz njene sinuse.

Kod *Šest kaplara* su našli otvoren kiosk sa roštiljem. Hari je uzela veliku pljeskavicu, a za Reksa pileće belo. Zbog njuha. Smazao je meso u jednom zalogaju i krenuo tako da maše repom na njenu pljeskavicu da nije imala srca...

„E, dečko, daj još jednu pljeskavicu za mog drugara i konzervu piva.”

„Vaš pas pije pivo?”, momak začuđeno izvire iz kioska preko činije s lukom.

„Ne, pivo je za mene.”

„Od priloga?”, pita mladić profesionalno, razni se ludaci noću smucaju po ulici, nije im se zamerati.

„Rekse, oćeš luka? Nek ide život, uzmi luka. Nikad nisi, garant. Evo, ja ću još jedno pivo, za poneti. Ne. Stavi mu kajmak. Daj pljesak na kajmaku za kolegu Reksa.”

Pivo je bilo neprijatno ledeno, krckalo je pod zubima. Pijuckala ga je, ili grickala, teško je reći, skoro do buvljaka, pa su još hodali, i hodali, i hodali...

Kući su stigli u dva ujutro, Hari je smrznutim prstima jedva otkopčala Reksu kožnjak, s izuvanjem sopstvenih čizama i farmerki išlo je još teže. Uvukla se pod jorgan u džemperu, pljesnula rukom podno nogu i rekla Reksu da legne, što je on iz taka poslušao. Onda ga je pokrila rezervnim ćebetom i ugasila svetlo.

7. U STVARI REKS

Kada je ujutro, u pitaj boga koliko sati, zazvonio mobilni, Hari je samo pružila ruku i naslepo ga ugasila. Onda je preventivno smantala i slušalicu sa stabilnog, hoće još da spava, pa pokušala da se okrene na drugu stranu, što se ispostavilo kao nemoguće, iz više razloga. Prvo, imala je takvu upalu mišića da nije mogla da pomera noge. Drugo, na toj strani, na koju je htela da se okrene, već je neko spavao. Treće, taj neko je spavao preko jorgana tako da je s leđa bila podglavljena i pričepljena tim istim jorganom. Joj, umorna sam ko pas, pomisli lagano okrećući glavu, sinusi su je otkidali, pa preko ramena ugleda psa, koji je, umoran kao pas, spavao pored nje. Reks se izvukao iz ćebeta i pručio uzduž, samo što ne hrče. Jorganska navlaka je izgledala... Nema veze, i tako je beli veš na redu za pranje. OK, to ćemo sutra. Ili prekosutra. Odnosno, ako ikada više budem mogla da stanem na noge, pomisli. Nekako joj je uspelo da svuču džemper, u međuvremenu je grejanje proradilo punom parom i ona je gola voda.

Reks se nije ni pomerio dok je ispod njega izvukla malo jorgana, tek toliko da se oslobodi i okrene se na laktovima jer od nogu nema vajde, samo bole i ništa neće da rade. Prebacila je ruku preko njega i ponovo zaspala.

Probudila se sa osećajem da je neko gleda. Osećaj se pokazao tačnim. Sedeo je na zadnjim šapama kraj kreveta i kerećim pogledom zevao u nju. Isplaženog jezika, sigurno je žedan. Hari je jaukom propratila svaki korak do kuhinje, gde je pronašla veliku šerpu, valjda nikad upotrebljenu, i sipala Reksu vode. Stvarno je bio žedan, popio je bar litar. I sebi je nasula čašu, ali je ustanovila da ne može da guta. Muskulfiber, sinusi, upala grla, šta još? Brzim uvidom u sopstveno stanje ustanovila je da joj, sem tih sitnica, ne fali više ništa, pa se nekako odvušla nazad do kreveta, nemoćno se nasmejala na tragove psećih šapa po njemu, sela i pritisla kontakt na

stabilnom telefonu da pozove Lazu u pomoć. Ali telefon je bio brži, zvoni:

„Gde si, jebote? Celo jutro te tražimo. Vojska, milicija, carina, padobrancani, vatrogasci, Olga... Šta se dešava? Evo me na ulazu u tvoju zgradu, penjem se.”

„Čekaj!”, pokušala je da ga prekine, ali je to zazvučalo samo kao tiho šištanje.

„Da se izgubiš s policijskim psom ko u zemlju da si propala, četrnaest sati ni traga ni glasa od tebe, ne znamo da l' te drži narko-mafija ili...”

„Stani!”, opet samo šištanje.

„To je potpuno neodgovorno s tvoje strane. Otvaraj! Izlazim iz lifta.”

Harijete je put do vrata pričinio toliki napor da nije mogla čak ni da pukne Lazu preko nosa kada je, ušavši u sobu, počeo da se smeje ko blesav. Šta mu je smešno?

Hari, koja, samo u majici i čarapama, stoji sva raščupana naslonjena na vrata kupatila? Odeća razbacana po podu, farmerke, čizme, plavi kereći kožnjak na kome piše MILICA? Pas, koji se razbaškario na kaljavom krevetu i krajnje relaksirano maše repom?

„Opa, ovde je noćas bilo divljeg seksa? Na brzaka?”, kikoće se Laza. „Niste imali vremena ni da se svučete ko ljudi?”

„Umukni, budalo, umirem”, škripi Hari jedva čujno. „Tolko te mali izmorio? Razočaran sam, klela si se da s pandurima nikad više nećeš...”

„Ne seri, kažem ti, loše mi je, mrtva sam bolesna”, Hari se korakom invalidnog lica polako vraća u krevet.

„Poslednji put kad si bila bolesna i kad te jedan lečio, udala si se za njega. Ako sad misliš i za ovoga, samo da znaš da ti ja neću biti kum. Mi smo patrijarhalna sredina, ni homoseksualni brakovi još nisu legalizovani, a kamoli... Za mene je slovo zakona...”

„Lazare, prekini!” I Laza prekine jer kad mu se Hari obrati s Lazare, to znači... da treba da prekine odmah, u najmanju ruku.

„OK, šta se desilo?”, pita uozbiljen.

„Desilo se da mi je onaj mandril uvalio kuće a posle nije došao po njega. I da nigde nisam mogla da ga nađem.” Hari se vrpolti i osvrće po krevetu, ni u njemu nešto ne može da nađe, drugi jastuk, da ga

podglavi pod leđa. „I da sam po onoj vetruštini i ledari noćas s kerom došla peške od Trga dovde. Dobro je živ, i on i ja.”

„Što nisi uzela taksi, ti stvarno nisi normalna!”

„Uzmi ti taksi, pizda ti materina, s džukcem od pedeset kila!” Našla je jastuk, ali sav skenjan Reksovim ručnim radom, pa ga zgađena samo odbaci u Lazinom pravcu.

Aterirao je na patos kraj nje, toliko snage nema.

„Niko nije hteo da nas primi. E, trebalo je da te zovem u ponoć, pametnog, ti da me voziš.”

„Trebalo je. U stvari, bolje što nisi, sinoć je bilo malo napeto, matora je...”

„Ne zanima me! Ja sam bolesna, i mi smo gladni, i ti sad ideš u apoteku i samišku, posle mi pomažeš da menjam posteljину, ti je menjaš...”

„A pas?”

„Pa i njemu kupiš klopku. Ili misliš da treba da zovemo veterinara? Ima u *Piramidi*, svrati...”

„Ne lupaj, psu ništa ne fali osim što ga traže po celoj varoši, to ti govorim.”

„Ne dam kuće! Mora da jede i da se oporavi. Meni kupi aspirine, nešto za grlo, nešto za glavu, supe-kesice, pirekesice, neke kobaje, leba, pivo neću, a njemu neko meso, koske, otkud znam, nikad nisam imala kuće. Idi u *petshop* pa vidi, jebo *te pet shop* i ogrlice za buve. Sad i ovaj garant ima buve, dobio od mene”, na svu muku počinje i da se češe. „Što ne pocrkaše od zime, mamu im...”

„Bulazniš, bre! Doći će ti interventna brigada na vrata da ga vodi za pet minuta, zajebi me s kućetom. Miki je nadigo frku ko da je kidnapovan Amfilohije u najmanju ruku”, pokušava da je urazumi Laza, ali već vidi da od tog posla vajde nema.

„Miki je moj problem, i idi već jednom i donesi mi nešto za grlo. Je l' čuješ kako govorim? A to i boli! Koji Amfilohije?”

„Idem, ko te napravi i meni dade!” Hari htede da vikne za njim da su njega njoj dali, a ne obrnuto, ali više nije imala glasa ni za šištanje.

Lazu je posle slagala da je s Mikijem sve sredila, da ne brine. Reks je smazao punu činiju kerećih krepera i popio još pola šerpe vode, Hari posrkala celu supu, od promene posteljine je odustala, samo je zamolila Lakija da skloni onaj krš s poda, ne može da se saginje, i

vratila se u krevet. Sisa neku otrovnu pilulu za grlo i pizdi što joj kvari ukus argo supe u ustima.

„OK, Laki, slobodan si. Tačnije, radiš. Moraće Olga da se zadovolji tobom par dana, mi smo bolesni.”

„Možeš sama? I ne isključuj više telefon, ko boga te molim. I uopšte te ne razumem šta sad izvodiš s tim kućetom?”

„Samo ti briši, sve je u redu”, isprati ga Hari, pa tek onda uključi i mobilni.

Momentalno je krenuo da zvrči, prvo milion sms poruka o propuštenim pozivima: Laki, Olga, Miki i neki nepoznati, naizmenično. Prvo je pozvala Olgu da joj kaže kako će je Laza zamenjivati nekoliko dana. To se pokazalo bespotrebno - i Jelena će se malo odmarati, Olga će sama da je markira na probama. Pritom joj je cela Harijetina avantura s Reksom smešna, doduše, ponudila se ako bilo šta može da učini...

„Ako bi mogla da mi napraviš i doneseš šnenokle?”

„Zajebavaš?”, pita Olga sumnjičavo.

„Malo.”

„OK, onda ti nije ništa. Zvaću te doveče, odmaraj se. ”

S Mikijem je išlo mnogo teže. Magarčina je tvrdoglavo pobijala da mu je mobilni bio isključen; on je navodno čekao na radiju, tim rečima, parkiran kod pošte u Vasinoj do ponoći. Kao, tako su se dogovorili, da ga Hari pozove kad završi s Reksom. Laže, prošla je pored pošte s Reksom, samo ako nisu prevideli celi hamer. Pita gde i kada može da ga preuzme, odmah, to je službeni pas i civili... Glup i bezobrazan, iz kože da iskočiš! Umesto da mu kaže da laže ko pas, istim tonom mu je odbrusila da je Reks još uvek na zadatku i da će o rezultatima istrage izvestiti pomoćnika ministra lično.

Dabin broj mobilnog dobila je od Jelene, preko Olge. Jelena je zvučala sasvim dobro, izgleda se od te koke brže oporavlja nego od noćnih šetnji po Novom Beogradu. Zašto onda neće na probe Hari je nije pitala s obzirom na to da i njoj tako odgovara. Daba je sirovina, na telefon se javlja sa Ja sam, šta je?, ali bar nije glup. Hari se najljubaznije predstavila, izvinila se što je sinoć došlo do zbrke i zamolila da pas ostane s njom do kraja projekta. Bilo bi dobro da bude uz Jelenu dok je u pozorištu, a i ona će pre svake probe s njim obići teren.

„Nema problema, koliko vam treba”, odgovara ležerno doministar policije. „Važno je da ga ona budala nije izgubila pošto je pozajmljen.”

Ludilo, ovo je život, nabacila sam slobodne dane i najboljeg čovekovog prijatelja, raduje se Hari, a još bi se više radovala kada bi u ovome mogla da uživa zdrava. Pa zamalo ponovo da zaspi, e, al telefon:

„Ja sam!” Daba!? „Vi nemate kola?”

„I ja sam”, odgovara Hari preko one stvari. „I nemam kola, pa šta?”

„Obezbediću vam. Kad Jelena krene na probe, dolazićete po nju kući, sa psom. Hoću da isključim svaku mogućnost...”

„Nije valjda da nemate poverenja u majora Mikija ili šta je već počinu?”, nije mogla da se uzdrži.

„To nije vaš problem. Javiću za dan-dva kad krećete”, i prekide vezu bez *over* da kaže, kulovčina.

Pa i nije njen problem, pomisli. A život je još veće ludilo. Pas i prevoz, super!

Ipak, nije bila super činjenica da psi nisu kanarinci. Nisu čak ni mačke da bi Reks eventualno mogao da se ispiški u neku saksiju koju Hari, doduše, i nema. Zbog čega se kuće unervozilo shvatila je tek kasno po podne, asocijativnom metodom, kada je nasumice menjajući kanale na televiziji nabasala na domaću sapunjaru i ostala paf! Evo još jednog Olginog glumca, advokat, gospodin Morison jr, ovde je igrao batlera. Običnog srpskog batlera kod gazde matorog sekaperse, srpskog modnog kreatora! Na stranu što je bio prigodno obučen i suvereno vladao svim batlerskim manirima, u trenutku kad je matori krenuo da se pederiše i prenemaže, uvijajući kažiprstom Morisonu loknu na čelu, a ovaj ga gleda intelektualno ko što je juče u pozorišnom bifeu zevao u onaj *Kurir*, Hari je prasnula u neobuzdan smeh. Tog starijeg glumca poslednji put je videla pre desetak godina, vodio je kulturno-umetnički deo programa u emisiji *Znanje-imanje*, bio je zvezda ruralne Srbije. Šta ti je progres, danas traktorista, sutra derpe, upišaću se od smeha, pomisli Hari. Eto, to je bila ta asocijacija na fiziološke potrebe. Dakle, Reks bi da piški, njegovo neprestano šetkanje od ulaznih vrata do prozora i nazad nije prosto negodovanje protiv TV programa. Mora da ga izvede. Odlučila se za donju trenerku; uvlačenje u tesne farmerke pod ovim bolnim okolnostima

nije joj padalo na pamet. Trebalo bi da kupi broj veće, goji se. I to nezdravo. Hrani se neuredno i kojekakvim glupostima, kao i obično, ne jede više nego inače, a opet... Farmerke stare tri godine na njene se oči skupljaju, paranormalna pojava u kakve ona uopšte ne veruje. Pivo, jedino ako je od piva, njega troši u malo većim količinama nego ranije, čista navlaka s ovim malim flašama. Pitanje je samo zašto muškarcima od piva raste stomak, a njoj dupe. Možda se i usedela držeći časove engleskog? Čisto sumnja da bi baš ovakvu upalu mišića dobila pre godinu-dve dok je na nervnoj bazi besciljno štrapa-cirala po onom tamo omraženom kontinentu preko plovnog puta.

Izvođenje psa je prošlo ekspresno. Samo su se spustili do ulaza. Kako je odškrinula vrata, Reks je izleteo i munjevito overio prvu žardinijeru, tu, na nekoliko metara od nje. Pa onda i drugu, malo manje, pa treću još manje, poređane su u nizu, jedna uz drugu, vrlo estetski i maštovito razigrano, jedino što, jebiga, cveća u njima nikada nije bilo, oduvek su tu rasle samo plastične kese, kutije od cigareta, otpaci svakojakih vrsta, hortikulturno. Hari se ipak malo snebiva, osvrće se da ne naiđe neko iz komšiluka, ionako se o njoj po zgradi ispredaju *pulp* tračevi već godinama. Reks podiže nogu da zapiški i petu žardinijeru - ni kapi, posao je bio obavljen, te je samo šmugnuo u hodnik kraj Hari, nije mu do šetnje, verovatno i on ima muskulfiber.

Posle mu je uključila *Animal World Channel*. S pažnjom i mirno je pratio program dok je Hari prelistavala razne Nere Volfove s kraja, pokušavajući da u nekome od njih pronađe prigodan rasplet ili bar neki Volfov karakterističan trik, upotrebljivu klopku, nešto što bi popravilo Olginu četvrtu scenu *Leticijinog gambita*. Ne zna ni sama šta traži, ali eto ona „radi i na bolovanju”, ko nekad, dok je bila u policiji, nepopravljivi radoholik, sprda se sama sa sobom, u sebi.

Oko devet se javila Ljilja, Lazina žena, da je pita kako je, je l' bolje. Zapravo, da joj se malo žali na Lakija što neprestano radi poslednjih meseci. Kao, on bi sad, kad je već dokon, mogao nešto i da pripomogne u kući, da skuva ili bar nabavi, ne može sve njena stara majka, a deca su u najgorim godinama da gledaju oca kako se zavlači u onu nazovi kancelariju i tu se razvlači, krade bogu dane... Hari je celu tu tiradu već odavno naučila napamet, mogla bi da je ponovi u po noći, i unatraške ako treba. Šta jedna prevremena penzija napravi od onog veselog, drugarskog braka. Najviše je

nervira što naslućuje kako bi sve bilo drukčije da Laza nikada nije bio postavljen na mesto načelnika, ne samo zato što onda ne bi imali potrebe ni da ga smenjuju, pa bi i dalje imao posao, već joj se prosto čini da je tada Ljilji ušla voda u uši, biće da joj je previše imponovalo zvanje načelnikovice iako to nije pokazivala, pa se sad oseća lično ražalovanom. Još više od toga je nervira što u Ljiljinom glasu redovno oseća i neki blagi prekor na njen račun. Kao da je Hari tu nešto doprinela Lakijevom padu. A nije. Čak ni svom padu nije doprinela; ako bi se analizirale sve njene ključne životne odluke poslednjih godina, za svaku je imala debeo razlog. U stomaku, doduše. Šta će kad nije muško pa da ima ženu i da onda jednostavno sluša ženu. Ovako joj preostaje jedino da sluša svoj stomak.

Isprva se unosila, prijatelj im je, oboma. Ljilju je upoznala kad i golobradog Lazu, u vreme kada je došao u Odeljenje za seksualne i krvne delikte, pre Hrista i Slobodana, još sufurali. Ljilji je ispočetka, u tim prvim mesecima nepravedne-i-ničim-sem-izborima-izazvane-penzije, pokušavala da objasni Lazu i probleme kroz koje prolazi. Lazi je pokušavala da objasni Ljilju. Međutim, nikome od njih dvoje nije bilo do objašnjavanja, inače bi se već između sebe objasnili, oboje su samo imali potrebu da se žale - na ono drugo. A Hari se ućutala, pretvorila u uvo za slušanje, lokalizovano, toliko mora, humanitarno. Intimno je navijala za Lakija. Ljilja je stupila u neprincipijelnu ali tako prirodnu koaliciju sa sopstvenom kevom, ženturačom koja Harijeti baš nikad nije bila simpatična; sad ih je bilo dve na jednoga. Ali to nije htela previše da mu pokazuje, znajući da su njegovi resursi kukumavki neiscrpni. Kao i da neće preduzeti ništa značajno u pogledu samozaštite. Opet lupam glavu tuđim problemima, a i moji su nerešivi, pomisli desetak minuta nakon što je završila razgovor s Ljiljom pomoću civilizovanog Izvini, zvoni mi mobilni, ajde čujemo se, hvala što si zvala.

Laž se ne isplati, telefon je stvarno zazvonio, doduše stabilni, i mnogo kasnije, oko ponoći. Olga. Ona se bar pošteno nije raspitivala za Harijetino i Reksovo zdravlje, samo je htela da joj prepriča probu. Koja je, s Olgom u ulozi Jelene, dakle Suzi, prošla odlično. Danas su uradili više nego za prethodnih nedelju dana. Debeli je konačno ušao u lik, Arči se razigrao, Tim je standardno dobar... Kao da Hari bilo šta od ovoga može da zamisli. I kao da je se uopšte tiče. Pokušala je

Olgi da proda par Volfovih fazona koje je pokupila večeras, slaba vajda, rediteljka preživa svoju uspelu probu i nema sluha za savetnike.

„...najbolje bi bilo da mala uopšte ne dolazi, da dođe samo par dana pred generalnu, ušniramo je časkom...”, nastavlja Olga monolog.

„Meni bi to savršeno odgovaralo” smeje se Hari. „Imam potpisan ugovor i vrlo rado ću da ga odradim u krevetu. S Reksom.”

„Aha, manji je problem samo što se time ne uklapamo u projekat rehabilitacije posrnule siročadi narodnih heroja. Jelenicu dovodiš prekosutra u tri, zaboravila sam da ti kažem.”

„Onda ja brzo da spavam i lečim se, važi?”, prekрати Hari dosadnu žvaku.

Jebiga, bilo je suviše lepo da bi trajalo, poslednja je misao koja joj je proletela kroz glavu pre nego što je zaista i zaspala.

Ujutro joj je bilo mnogo bolje. Bolovi u nogama su bili slabiji i na neku foru čak prijatni, ko da je živa. One uvozne otrovčine za grlo koje joj je Laki kupio odlične su: guta, govori, sve radnje radi nekoliko sati pošto je isisa, onda je opet malo stegne, pa ispočetka, sisaj Hari, sisaj. U glavi joj se još pomalo bućkalo, kao da se nešto preliva levo-desno, ali je našla neku debelu kapetinu i počela da se oblači, hoće da iskoristi poslednji slobodan dan od ukupno dva:

„Idemo kuće, vodim te u šetnju. Na pijacu i šire. Oćeš?” Pas je pametno pogledao, samo što nije potvrdno klimnuo glavom, otišao i mirno stao kraj fotelje na koju je Laza bacio onaj njegov MILICA kožnjak. Namestio se i on za oblačenje. „To neće moći! Razbežaće se svi seljaci i Kinezi ako me vide s uniformisanim četvoronožnim licem. Nije, bre, ladno, nema frke, idemo *undercover*, evo i ja ću suknu da obučem, žuljaju me farmerke...”

Sita se napričala s Reksom po pijaci. Kupili su gomilu nekog zimskog korenja s kojim Hari ne zna šta se tačno radi, ali zna da je zdravo, cvekle, šargarepe i ono belo, pomorandže, banane, meso, pile, slaninu, trista čuda su natrpali u veliku korpu od pruća, zaostavštinu od bivšeg muža.

„Hoćeš li umeti da skuvaš supu? Svi moji frajeri su umeli da kuvaju supu, nemoj da me razočaraš.” Reks odmahuje repom, jok. „Ništa,

zvaću mamu pa ću je pitati. Čoveče, ne znam šta mi je, jede mi se domaća supa, s knedlama. E, je l' da kako je ona Knedla grozna? Sva onako... žmić-žmić. S onim sitnim prasećim okicama. Olga je izgleda u pravu za one klonove sa Aljaske..

I ispriča Reksu - valjda bar usta nije otvarala, zbog grla i prolaznika - o teta Rini, Ruskinji iz prizemlja. U zgradi u kojoj žive njeni roditelji, u banjskom gradiću na stotinak kilometara od Beograda. Teta Rina je bela Ruskinja, moguće i da se rodila ovde, u Srbiji, ipak, mnogo je starija od Harijetinih roditelja, ne može baš najbolje da joj odredi godine iako je ona detektivka. A ne teta Rina, koja je bila mala debela plava babuška otkad Hari zna za sebe. Za komšiluk je bila „naša hauzmajstorka”, tako su je zvali od mилоšte kad ne može da ih čuje, dakle u vrlo retkim prilikama. Zapravo je za sve njih, lumpen-proletere, bila gospođa, dama, udata za jedinog banjskog arhitektu (tad već u penziji, a i pokoj mu njegovoj ruskoj duši poslednjih dvadeset godina), u elegantnim tamnim haljinama, ko predratnim, sa starinskim nakitom. I sa svojim putovanjima u Beograd, u rusku crkvu, nedeljom sabajle. Odatle je uvek donosila još tih starih haljina, koje je samo poneko oštro žensko komšijsko oko umelo da razlikuje i prokomentariše uz kaficu. Opet kad teta Rina nije prisutna, opet vrlo retko. Mala Hari je nije podnosila. Koliko god puta dnevno ulazila u kuću ili izlazila iz nje, vrata teta Rininog stana bi se otvorila i ona je počinjala da trese otirač za cipele. Ako bi promet na stepeništu bio malo gušći, iznela bi i metlicu da očisti ono što je istresla. „Samo pola kile hleba danas? Opet imate šnicle i krompir? Lepo, lepo...”, ispitivala bi milozvučnim rusko-srpskim četvorogodišnjju Hari, koja se žurno pentra na drugi sprat. „Imaš nove cipele? Tata je primio platu? Imate...”, ispitivala bi osmogodišnjju Hari, koja je upravo dobila svoje prve cipele na kojima je peta presvučena kožom, što je doživljavala kao štikle. „Ko je onaj mali plavi od sinoć? Onaj crni te više ne prati kući?”, ispitivala bi četrnaestogodišnjju Hari pošto je prethodne večeri, taman kad su Hari i dečak skupili hrabrost da se poljube filmski, upalila svetlo u hodniku i istresla otirač. Kada je Hari otišla na studije u Beograd, smatrala je to jednim od svojih velikih uspeha. To što se oslobodila i teta Rine. Tek nekoliko puta godišnje protutnjala bi pored nje, ne obazirući se na „Jesi li dala godinu?”, pa „Čujem da radiš u policiji? Sad moraš da nosiš pantalone? Šteta, lepše ti stoje

suknje”, pa „Hoće li skoro biti svadbe? Da se i mi ovde malo prove- selimo”, pa unučići, unučići su bili na repertoaru preko deset godina... Koliko već dugo teta Rina nema nikakvih novih pitanja? Samo se priseća svaki put kad Hari dolazi da poseti roditelje, „Kad te se samo setim, s onim tankim iks nožicama u belim hulahopkama, misliš polomiće se dok se penješ s pola kile hleba; uvek ste jeli malo hleba a puno mesa...” Više ništa ne trese i ne čisti, ne može da se sagne. Vrata su joj sada uvek odškrinuta, a Harijetina mama kaže kako je naslonjaču dovukla u predsoblje da lakše stigne na radno mesto kad neko naiđe.

„Kapiraš”, objašnjava Hari keru, „kad oblačiš čiste gaće, morao si prvo dobro da pogledaš da se u njih već nije zavukla teta Rina. Nikada nisam odgovarala na njena pitanja. Kad sam bila sasvim mala, govorila sam dobar dan, to se moralo, onda sam prestala i to. Još kasnije sam počela i da je zavitlavam, najbezobraznije moguće, ono, kad zaviruje mojoj kevi u lonce i fioke, ali ona nikada nije reagovala. A najviše me je izluđivao osećaj, ma kakav osećaj, potvrda da mi ništa ne vredi, da njoj moji odgovori nisu ni potrebni, da ona zna! I šta imamo za ručak, i kad je tata primio platu, i kad sam rasfurala s dečkom... Globalna kontrolorka. Ista Knedla. Ne nosi periku, ali one tri dlake što još ima na glavi i dan-danas, a rođena je u doba Jure, farba u plavo. Šta misliš, da joj kupim periku? Bila bi fora!”

„Av!”, potvrdi Reks. Zapravo je samo upozorio Hari kada je nesmo- treno zakoračila na kolovoz na audi koji je jurio pravo na njih. I projurio dalje.

„Budalo, ubićeš nekog!”, vikne Hari za njim. Potpuno besmislena reakcija, već je motao iza Doma zdravlja. „A sad ti mene vodiš u tvoju radnju da mi pokažeš šta ćeš ti da klopaš?”

U kerećoj radnji se ispostavilo da je Reks momak lak za održava- nje. Hari je iz različitih papirnih džakova vadila po par psećih krekeri i nudila mu, a njemu su se svi izgleda dopadali, njam! Pa su kupili od svega pomalo. I još jednu kosku lažnjaka pride. Spucali su hiljadarku dok si rekao kreker. Izlog susedne radnje bio je prepun džinsa. Nek ide život, pomisli Hari, i što bi se ja više, koji moj, patila u tesnim far- merkama? Pa s vrata, da ne uvodi psa, odlučno zatraži:

„Imate li ženske duboke farmerke, s rajsferšlusom, broj trideset dva?”

Ružnjikava devojka Jeleninih godina i konstitucije, minus silikonu, ofrlje odmeri spodobu u tamnoj širokoj vunenoj suknji, Harijetina omiljena za ženstveno razvlačenje po kući, i odjeba je:

„Nemamo vaš broj.”

„Nemate trideset dva? Šta je, cela Srbija zapala u anoreksiju?”

„Imamo, ali ja nosim trideset dva, to vam je malo”, devojka je podigla jednu obrvu i jednu nozdrvu.

„Dajte da vidim, ja zakopčavam trideset jedan, valjda znam koji broj nosim”, nervira se Hari, još uvek stoji na vratima i dvoumi se da li Reksu da kaže drž je! sad ili odma. A ova joj s bezbedne distance pruži nešto, na čemu je, doduše, zaista pisalo 32 i *Beneton*, u šta Hari ni ruku ne bi mogla da uvuče. Krpica je, pri tome, u gornjem delu bila toliko plitka da bi iz nje izvirivalo bar pola domaćinskih gaća kakve Hari nosi. Zato su dole zvoncare bile toliko široke da bi pod svaku po Reksa skembala od kiše. Mrzi je sad da objašnjava tupsonki razliku između brojeva original leviski kupljenih u Njujorku, u *Levis* radnji na tri sprata, i ovih novopazarskih, koje koštaju ko dva para pravih. Ali ne može ni da prizna zajeb bez borbe. „Uostalom, tražila sam duboke. Ovo je...”

„Te su vam klasik. A ovo se sad nosi”, mala je već više nego očigledno drka, pokazuje joj iz daljine farmerke s rajsferšlusom od pet centimetara, doslovno. „Da probate neke muške, komotnije?”

Da se nosiš ti mala malo u majčinu, pomisli Hari, odloži onu krpicu na prvu policu koju je uspela da domaši s vrata, okrenu se bez reči, podiže korpu i povede psa. Posle je, u dugačkom hodniku tržnog centra *Piramida*, kojim su preprečili put do kuće, zastala tri puta. Svaki put sa istim tekstom:

„E, aj se vratimo i najebemo joj se keve? Fašista dečji! Ona će meni, sva nikakva, samo zato što je mlada... Videću je za deset godina, biće krndelj ko sopstvena baba pre nego što napuni četiri banke!” Reks mudro ćuti, najbolje je ne mešati se u ženske razgovore o godinama.

U samiški ispred kuće kupila je još samo hleb i pljuge, bacivši čežnjiv pogled na pivo. Neka, propuštamo. Reks je napolju čuvao korpu.

8. ON THE ROAD AGAIN

Miki joj je javio da siđe ispred zgrade u petnaest do dva. Na pitanje otkud on zna gde ona stanuje nije je udostojio odgovora. Dobro, baš me briga, pomisli. Bio je više nego tačan. Sišli su malo ranije ne bi li Reks stigao da se ispiški, a Miki je već stajao naslonjen na hamer i pušio. Onako grandiozno četvrtasti, džip i bizgov zauzeli su pola travnjaka ispred Harijetine kuće. Pruža joj ključeve:

„Vi vozite, kolegice. Ako umete”, zvučalo je nekako... testosteronski, što bi rekla Olga. Na svetlu dana, blistavog i toplog premda decembarskog, na praznoj ledini koja izigrava javnu zelenu površinu i s ključevima u ruci koje sada treba da upotrebi, ziftcrni hamer joj je izgledao još mnogo veći nego u uskoj i vazda mračnoj Čika Ljubinoj.

„Nema frke, vozila sam i veće”, odvali bezočnu laž. Jer, ne samo da nije vozila ništa veće već teško da se i vozila u nečem većem, čak ni tamo, u Americi, a da to nije bio autobus. Ha, autobus, seti se da je ipak jednom vozila autobus, pravi-pravcati, pre dvadesetak godina, iz zezanja, stotinak metara, baš ovde, po tada praznoj Gandijevoj. Kada je trebalo da skrene u Jurija Gagarina, samo je ukočila i zahvalila ortaku, šoferu *Putnikovog* basa, na poverenju. OK, ne mora Miki baš sve da zna, pomisli. „Ajde, upadajte, ti, kuće, pozadi.”

Pokazalo se da je najteže upala baš ona. Reks je uskočio na zadnje sedište iz mesta, Miki očito zna neku foru, a Hari se jedva uspenrala, psujući tesne farmerke i sebe sujetnu što ipak juče nije probala one „muške komotnije”. Zato je upravljanje grdosijom ispalo... Moćno! Sediš visoko, sve je pregledno, komande poslušne ko bubice. Da li je ovo džip pokojnog Bubice, zapita se dok monotoni ženski metalni glas na francuskom ne prestaje da priča... Izveštaj o vodostanju?!

„Miki, promeni stanicu!”, samouvereno će Hari - ko drži đevrek taj je šef - dok se približavaju raskrsnici s Jurija Gagarina.

„Ne mogu, to nije radio, to je kompjuter. Kao neki automatski pilot, ne umem da isključim.”

„Što na francuskom, majku mu...” Hari se prestrojava za skretanje desno, prema gradu, uslovni refleks.

„Pravo, ne desno, idemo pravo” izvodi je Miki na pravi put. „Jebem li ga, nemam pojma. Do skoro je pričalo na nemačkom, pa sam probao da ugasim i...”

„OK.” Hari produži pravo, put Tošinog bunara. Gde će, kog đavola, na tu stranu, ne idu valjda u Surčin, surčinski klan i ti fazoni, pade joj delimični mrak na oči. Ili je to bilo od zatamnjenih stakala? „Gde idemo?”

„Na Bežanijsku kosu, po gospođicu Jelenu, da je vodite na probu”, Miki je na nju ljut pa je ljut!

„Znam da je po Jelenu nego...” Onaj glas na francuskom upravo reče nešto kao lesans i Harijeti iskrснуше pred oči slike kanadskih dvojezičnih benzinskih pumpi s natpisima GASOLINE/L'ESSENCE 61c/l. „Nego, Miki, treba da ga načorbimo, hamer.”

„Otkud...” Miki pruža obrijanu glavudžu veličine omanjeg zamrzivača sandučara i zeva s razumevanjem u instrument tablu, koju su garant iskopirali od konkorda. „Jebemu, stvarno! Kako ste...”

„Reko mi kompjuter, moraš na kurs francuskog, razgovaraću s Dabom”, zeza ga Hari i unapred uživa u Olginoj reakciji kad joj bude ispričala... „Nego, na koju ćemo pumpu?”

Morali su da ubiju krug i vrate se na *Sunce*, u Jurija Gagarina, gde se Hari, potpuno damski, malo izmakla da Miki iznutra otključa rezervoar i ostala da sedi. Iskoristila je vreme da ućutka Francuskinju, nešto je pipkala po pomoćnoj instrument tabli, na njoj je na jednom mestu svetlelo neko F, čačkala, čačkala i iščačkala E. Umesto metalne Francuskinje sad joj je pričao metalni Englez, *gasoline loading*, ovo je već bolje! Krajičkom oka prati Mikija u okolnim retrovizorima, dovoljno da primeti kako je, umesto da izvadi novčanik, samo potapšao pumpadžiju po ramenu?! Super fora, moraće da proba, u samiški, na primer, nasmeja se u sebi. Do Bežanijske kose su se vozili ćutke, Miki je začudo primetio promenu automatskog pilota i sad se otvoreno duri.

„Dobro, gde dalje?”, pita Hari kad su ušli u naselje.

„Znate gde su karingtonke?“, to mu je valjda bio poslednji štih u rukavu. Ili metak u cevi, ali je i ovaj ispao ćorak.

Naravno da Hari zna gde su karingtonke, zna čak i prečicu, koja, doduše, vodi pored Bandine zgrade. Uopšte joj nije slatko da prolazi ulicom u kojoj je ubijen njen bivši ljubavnik, u kojoj i dan-danas živi njegova udovica i najverovatniji egzekutor, čime istraga nije imala nameru da se bavi - jedan debejac manje-više, s decom. Ipak se između povratka na mesto zločina koji nije počinila i još malo zajebavanja Mikija odlučila za ovo drugo, takva je Hari, zajebant, pa je smotala desno, na parking, pa onda levo-desno-nigde-moga-stana...

„Ne brini, znam put“, nehajno kaže unezverenom Mikiju. „Upali mi pljugu, u desnom džepu od bunde su.“

„U ovim kolima se ne puši!“, konačno da i Miki danas poentira. Pa da, i on je pušio ispred kola.

„No frks, no paniks! Napuštamo sirotinjske predele, ajd sad pričaj kuda dalje. I reci mi još gde ovo čudovište da parkiram za vreme probe?“

„Gde god oćete, konju na rep se popnite ako oćete“, gundā neandertalac dok joj rukama pokazuje put. „Evo ovde desno, između ove dve kuće imate prolaz, pa još dvadesetak metara.“

Kuća je spolja delovala kao leglo albanske iredente, tačnije, uopšte se nije videla od bar tri metra visokog zida koji ju je opasivao. Puškarnice u zidu, ako su i postojale, elegantno su obrasle u bršljan. Stala je gde joj je Miki pokazao, tik uz jednokrilnu kapiju od kovanog gvožđa. Sporedan ulaz? Time je zagrabila prolaz za automobile iz preostale tri kuće, koje su, s ovom, formirale u sredini mali trg, popločan granitom i s prelepim zelenilom čak i sad, usred zime. Prizor je potpuno nestvaran, nebeogradski. Na dvestotinak metara od stanova solidarnosti, popaljenih kontejnera, sklepanih montažnih radnjica i dalekovoda! Na koje je inostranstvo ovo podseća? Ne zna, ali je definitivno daleko.

Dok se Hari osvrće oko sebe a Reks zapišava obližnju srebrnu jelku, lepu ko da je zbrisala s novogodišnje čestitke, Miki zvoni. Što ona ne bi ni primetila da se istog časa nije upalila sijalica iznad kapije. Usred dana?! Aha, i kamera je tu, viri iz bršljana, okreće se. Uto stiže Guta, otključava, valjda je to Guta, nije ga Hari dobro ni pogledala onih dva-tri puta u Čika Ljubinoj. Vratila je Reksa u džip,

ušli su bez reči. Miki joj je rekao da sačeka i popeo se stepenicama na sprat, a onaj drugi se zagubio negde iza njenih leđa.

Prostorija u koju je zakoračila iz predsoblja i u kojoj joj je rečeno da čeka jeste trpezarija. Za dvanaest debelih gostiju - stolice su ogromne i teške, treba ti Miki da ih pomeriš, ili bar pauk. Za ovim stolom poslednji su jeli majstori u fabrici, pre lakiranja, pomisli Hari, sve ovo izgleda ko da je upravo stiglo iz radnje u kakvu ona ni pijana ušla ne bi. Sledeći estetski šok doživela je kada je pogledala preko staklene ograde, koja se pružala dužinom stola, dole, nekoliko stepenika niže, u dnevni boravak. Hari je mislila da je sve monstruozno kabasto što joj je u životu bilo suđeno da vidi ostavila za sobom, u Americi. Kad eto ti ga danas, prvo onaj hamer H2, zajebo i dizel-lokomotivu, to se u Americi ne vozi po ulici, pa ova trpezarija za gorile, a dole... Fotelje i trosed za skromnu King Kongovu porodicu. Od kaki kože, s nogama i ukrasima na rukohvatima u „zlatnom” duborezu, od kojih se Harijeti momentalno prikakilo. Na prigodnom astalu kristalna čaša, kristalna pepeljara veličine latora za povraćanje i poznata zlatna tabakera i upaljač. Gospođa Macu nije u prvi mah primetila, bila je obučena mimikrično, u svileni šlafrok metalik-kaki boje. Utopila se u parčence troseda i gleda televiziju, ne diše. Onu istu seriju koju je Hari gledala juče gde gospodin Morison jr igra batlera. Za razliku od gospa Mace i nameštaja, tepih je bio toliko šaren da je štipao za oči. A onda je Hari poželela i sama da se uštine za oko kad je u uglu prostorije, baš ispod staklene ograde na koju se naslonila, ugledala... crkvu? Na ugaonoj komodi, u istom onom duborezu s pozlatom koji krasi astal i fotelje, secesija da se isečeš, bile su raspoređene ikone, slavske sveće u čiracima s belim papirnim hrizantemama, kandilo, upaljeno, jedan veći srebrni krst, uspravan, na stalku, i jedan manji, sobaljen na leđa... Među svu tu religioznu ikebanu, obešena o tanku sajlu, spuštala se s plafona kadionica, realistično, samo što nije počela da se dimi. Gospode Bože, pomisli Hari a glasno reče:

„Dobar dan!”

„Dobar dan”, gospa Maca okreće svoju crnu grivu u Harijetinom pravcu. „Izvinite, zanela sam se, nisam čula da ste došli, analiziram ovog Jeleninog kolegu, vrlo je *uspešan* u ovoj ulozi.”

„Da”, odgovara Hari. Šta reći a ne složiti se s ovom konstatacijom? U isto vreme Hari konstatuje da je, kao i Miki, ni gospa Maca nije prepoznala, zbog čega joj je, ni sama ne zna zašto, neobično drago. U nastavku konstatuje da je gospa Maca na neku fintu mnogo bolja riba od Jelene iako neverovatno liče. Bravo, ne daj se generaciju, pomisli. Onako, živa žena, nipošto iz Harijetine džezve, ali cela.

„Ja sam Jelenina mama, a vi ste Mikijeva zamena”, govori ljubazno kao da je to kompliment, u oba slučaja.

„Moram da vam se izvinim što sam vam uhapsila Mikija pa ćete narednih dana imati malo više posla. Ali ide nam slava i ja bez njega naprosto ne mogu ništa da organizujem sama. Sva tri dana imamo bar po tridesetoro, što na ručku, što na večeri. Prvi dan kolege mog supruga iz MUP-a, pa onda drugovi s ratišta, treći dan komšiluk, strašno!”

„Ništa, ništa, u redu je”, mrmlja Hari i kapira da je Reksa i džip dobila od Svetog Nikole lično. Pa ajd onda ne budi pravoslavac kad je ovaj mnogo darežljiviji od Deda Mraza.

Stižu Miki i Jelena sa sprata, eto razloga da gospođa Maca ustane s troseda, ali se uza stepenice ne penje da im se pridruži.

„Eto, već idete, šteta. Morate jedan dan da dođete malo ranije, da popijemo kaficu. Miki, uzmi moju ravu, skokni i kupi kore da napraviš Jeleni gibanicu, ima sira”, pa se opet obraća Harijeti kao da Jelena ne postoji: „Za kad da tempiramo, šest, pola sedam? Jelena ne posti, mi ostali smo na vodi.”

Jelena bez reči kreće prema vratima, pa Hari klimnu domaćici i krete i ona.

„Ćao, maco! Ljubi je majka! Lepo se provedi!”, viče za njima gospa Maca.

„Crkni!”, promrsi Jelena za sebe kako su izašli u dvorište.

Hari se prilično namučila dok je u rikverc isterala hamer širine dva-nula-pet, plus retrovizori, onom uzanom stazom do ulice. Miki je samozadovoljno gledao s kapije.

„Reci mi, je l' i Miki na vodi?” Hari se setila malopredašnje provale na koju mal nije pukla od smeha i ispala antihrist.

„Molim?”, pita Jelena, kao da je malo živnula jer im je videla rep, ali nedovoljno da se uključi.

„Pitam da li i Miki posti? I on je na vodi?”

„Ne, on je na vazelinu.” Vidi, vidi, Jelena ume da priča?

„Kod koga? Kod tvoje mame ili kod Dabe?”

„Kod koga god treba. I meni se uvlačio dok mi je otac bio živ. I dok se nije pojavio Čopavi.”

„Ko je sad Čopavi?” Jelena se raskrivila pa Hari koristi gužvu da se informiše.

„Daba, Hromi Daba, kako ko? Čovek proteza, gospodin očuh, nikad joj neću oprostiti...”

„Alo, polako! Ostala je sama, još je mlada a domaćica, pokušaj da razumeš kevu”, ladi je Hari. Iako i sama nema ni trunke razumevanja apsolutno ni za šta u ovoj suludiji, a posebno ne za *domaćice*.

„Normalno je da se uda. Šta ti fali da se širiš u onolikoj kući?”

„Nije se ona udala, Daba se udao”, odbrusi Jelena.

„Ne razumem?”

„Sve što ste videli, i još mnogo toga što niste videli, zaradio je moj otac sa svojih deset prstiju.” I nešto paravojske, dodala bi Hari kada bi bila u stanju da je prekine. *No chance*. „A onda se pojavio Daba i zaključao me u kuću. A ona sve to...”

„Čekaj, polako”, ipak je prekida. „Odakle se zapravo Daba pojavio? Iz kog je filma stigao?”

„Da je moj otac živ, Daba bi mu još uvek čistio cipele. Prišipetlja, eto iz kog filma. Uostalom, što uopšte pričam s vama, svi ste vi isti. Iz kog ste vi filma?”

„Nisam iz tog. A nisam ni iz tvog”, ozbiljno joj kaže Hari, od cele joj je ove priče pripala muka. Pre svega od svoje epizodne uloge u svim tim filmovima, koji su da su. „Nego, hajde da probamo nešto da se dogovorimo. Do kraja ovog posla, koji meni uopšte ne prija da budemo načisto, ja ću se truditi da se ti što komotnije osećaš. A ti, zauzvrat, nećeš pokušati ponovo da napraviš sranje ko pre neko veče, važi? Tante za kukuriku?”

„Kako mogu komotno da se osećam? Gde? U pozorištu? Pored one babe?”

„Olge?”, to je prvo što je Harijeti palo na pamet. Prasnula je u smeh.

„Ne, Olga je u redu. Lenka.”

„Ni meni baš nije simpatična”, priznaje Hari najnežnije što je mogla. „A šta ti imaš s njom? Zaboravi je.”

„Dabu imam s njom, sve su to njih dvoje izmislili.”

„Ti uopšte nisi želela da igraš?”, čudi se Hari iskreno.

„Jesam, naravno, ali ne pod ovim okolnostima. Da mi, sem Mikija, natovari i babu na vrat. Mogla sam u bilo kom pozorištu, a ne kod kerberuše.”

„Znaš Lenku odranije?”

„Ko ne zna Lenku?”, pitanjem na pitanje odgovara Jelena. Harijeti je sad glupo da joj kaže kako izgleda samo ona ne zna Lenku od ranije, pa ćuti i vozi. U kolima se čuje još jedino metalni Englez, koji ih informiše o brzini bočnog vetra na *Gazeli*. „Promenili ste jezik na govornom automatu? Treba vam?”

„Ne naročito, ali ne umem da ugasm”, priznaje Hari. „A ne ume ni Miki.”

„Umem ja!” Jelena pritisne neko dugmence odozdo i pomoćna instrument tabla umukne, ostade samo da svetli, kojom prilikom devojka dobi dva pozitivna poena kod Hari. Od mogućih milion. „Ovde dole se mjutaže. Mogla bih ja neki put da vozim? Nisam sela za volan tri meseca, a dok je tata bio živ...”

„Dogovorićemo se” neuverljivo reče Hari, pa nastavi da mulja. „Moram prvo ja da se naviknem na ovo čudo, daj mi malo vremena.”

„Ijao!”, vrisne Jelena tako iznenada da se Hari preseče; garant bi ukočila u mestu da već nisu stajali na semaforu u Sarajevskoj. Zapravo je samo Reks pomolio glavu između njih dve sa zadnjeg sedišta. „Budalo! Šta me plašiš? Otkud ovaj ovde? Lep je.”

„To nam je Guta. Ja sam zamena za Mikija, a Reks za Gutu ako nemaš ništa protiv”, odahnu Hari kada je videla da je posredi bilo samo iznenađenje, a ne averzija prema psima, ne daj bože.

„Taman posla! Lepši je od Gute, sigurno je pametniji... Vaš je?” Jelena se očigledno ne seća da je već doživela Reksa na zadatku.

„Privremeno”, Hari ne bi previše da objašnjava. Reks je u civilu, bez onog MILICA kožnjaka. A i sviđa joj se ideja da je to njen pas.

„Imali smo pse dok je tata bio živ. Na ranču, Maca, moja keva, nije htela da ih vidi u kući, boji se. Tata je imao rotvajlera, koga smo kevi iza leđa krstili Maca. Ja sam imala Bjanku, belog maltezera”, Jelenin glas zvuči tupo, da tuplje ne može biti.

„Šta je sada s njima?” Psi ne biraju gazde, misli se Hari. „Ne znam. Nisam bila na ranču otkad... Od nesreće.” Ako se to zove nesreća,

dizanje benzinske pumpe u vazduh, zajedno s vlasnikom, ne dodaje Hari ono što joj je navrh jezika i jedva smota u uzanu Čika Ljubinu. „Stigli smo. Gde da ostavim hamera?”

„Svejedno. Ispred ulaza. Ne mislite valjda da neko sme da mu priđe?”

* * *

Proba je završena u šest i bila je uspešna, što bi rekla Olga. Čak i Hari primećuje koliko su napredovali za ova dva dana. Neka sporna mesta su uigrana, sve je teklo glatko i besmisleno do četvrte scene. Jelena je tek sada dobila dopisani deo teksta „velikog finala”, pa ga pažljivo prati, čita svoje replike ravno, valjda zbog toga Debelom nije uspelo da je naplaši da „prizna” iako se trudio iz petnih žila. Neubedljivo, potpuno neubedljivo, razmišlja Hari dok se s Jelenom i Reksom penje prema garderobi.

„Neubedljivo!”, čita joj misli žena u crnom s kojom se mimoilaze na stepenicama.

„Ko je ova?”, pita Hari Jelenu kad je žena zamakla prema bifeu.

„Tu jedna, mota se okolo”, odgovara Jelena dok oblači kaput. Sva je snuždena.

„Super, stižeš na Mikijevu gibanicu!”, bodri je Hari.

„Više nego super”, samo što ne zaplače.

„E, jebeš gibanicu, da popijemo mi prvo kafu?”, ponudi Hari. To je upalilo, hoće, naravno da hoće.

U bifeu su zatekli celu ekipu sem Arčija - odjurio je na predstavu u drugom pozorištu. To je Harijeti bilo malo čudno.

„Čemu se čudiš? Samo Debeli je zaposlen u *Maloj komediji*, svi ostali su gosti”, objašnjava joj Olga.

„Imate jednog zaposlenog glumca na vas...?”

„Sto trideset osam. I nemamo jednog glumca, nego tridesetak. Od kojih njih bar dvadeset nisam videla godinama. Primam platu na tekući račun, pa nema šanse da ih vidim čak ni tom prilikom.”

„I dalje ne razumem?” dosadna je Hari ko vaška dok Jelena s Fricom ćaska za šankom, Debeli radi vežbe istezanja pred ogledalom, Reks se smestio u fotelju kraj Olge, a ostali šilje strelice za pikado. „Plaćate ljude sa strane umesto da uzmete svoje, koji i tako primaju platu?”

„Gluposti!”, Olga sleže ramenima. „Polovina njih neće da igra, jedan je pre dve godine, kad su se usudili da mu ponude ulogu, razbio ceo hol. Čupao je drveće života iz saksija i bacao ga okolo. Zapravo se primirio, u Slobino vreme je čupao bandere na tako skaradne ponude. Druga polovina se zamerila Knedli i dobiće ulogu kad ona umre, otprilike.”

„A kad će to biti?”, zeza se Hari. „Mislim, koliko Lenka ima godina? Kad će u penziju?”

„Okolo dve hiljade. A u penziju će, prekovremenu, kad napuni tri soma”, rezignirana je Olga. „Ako nas prethodno ne spase smak sveta. E, gledala sam neko veče na BBC-u engleskog kraljevskog astronoma. Čikica je sračunao da smak sveta nastupa za tačno devetsto sedamdeset dve godine. Pita ga voditeljka, od jedno sedam banki, čemu se smeje kad je to strašno. Stvarno je strašno, kretenska voditeljska. Koliko ti imaš godina?”

„Četrdeset šest”, odgovara Hari. „A ti?”

„Jedi govna!”

„Jedem, a koliko je to?”

„Sredina prošlog veka”, neprecizna je Olga.

Dok njih dve tako relaksirano ćaskaju o četvrtoj dimenziji, sudbini planete i srpskog penzionog, Jelena i Fric su ispili po tonik, džintonik pokazaće se, i pridružili se igračima pikada. Debeli samo aktivno kibicuje. Momci su se uzmuvali, dodaju Jeleni strelice, glasno navijaju kad s dva metra uspe da pogodi metu, scenično, što bi rekla Olga. Ovog puta, međutim, kaže nešto drugo:

„Kad misliš da je vodiš kući? Pogledaj ih, testosteron na delu.”

„Pusti je, jedna, bre! Davidiš gde živi...” Ne dodaje da i njoj i Reksu prija društvo.

„Ne želim!”, otkaçi je Olga. „I ovo kućište, šta se gura uz mene? Šta me gledaš? Idi tamo s frajerima, šta si se zalepio?”

Harijetin mobilni zazvonio je u pola devet. Miki. Šta se zbiva? Ništa se ne zbiva, Jelena ima lektorsku probu, odvali Hari a Olga se iskliberi. Onda je u pet do devet zvonio telefon na šanku. Mutava šankerka se javila, a zatim objavila Lenkino naređenje da se bife zatvara u devet!

„U čemu je fora? Zar dole predstava nije u toku?”, beči se Hari, kojoj se ne ide kući, kao i nikom drugom, uostalom.

„Fora je u tome da mora da se zna ko je gazda”, frkće Olga. Glumci samo odmahuju rukom i naručuju još turu pića.

Piće nikako da stigne, minutima. Neko od glumaca se pobuni a šankerka odrečno zadrmsa glavom levo-desno i pokaza na telefon. Koji baš tad ponovo zvrčne. Za Olgu je!? Ona lenjo ustaje, uzima slušalicu i okreće im svima leđa. Uglavnom sluša, prodževrlja neku nerazumljivu reč i na kraju zalupi slušalicu tako da je čak i Reks iskočio iz fotelje:

„Ajde, idemo svi, odmah! Ako je ja ne ubijem, niko neće!”, povika dok uzima jaknu s fotelje. „Polazimo, društvo, polazimo!”

Njih četvoro su izašli prvi, Hari, Jelena i Reks kaskaju za Olgom, koja je besno pružila korak niz hodnik. U holu ih dočekuje Lenka sa cakanim unjkavim „Laku noć, deco”, na šta joj Olga odbrusi da se jebe! Hari pokuša da zamaže situaciju jednim ljubaznim „Kako je Mija?” upućenim Naočarki za portirskim pultom, na šta je ova pogleda zrikavo i ne reče ništa.

„Šta ti izvodiš?”, pita je Olga, i dalje nakrivo nasađena, kad su izašli iz pozorišta.

„Ništa, pokušavam da se socijalizujem, pitam je kako joj je sin. Malo mi neprijatno kako si odjebala Knedlu.”

„Pa nije Mija njen sin”, Olga prasnu u smeh. „Ovo je druga portirka, imamo dve identične. E, čoveče, kako mi je baba usrala dan! Ona mene, mene da zove i zatvara mi bife! Mene koja u tom bifeu ne sedim nikad! Skratiću je jednom za glavu, kunem ti se!”

„Je l' mogu ja da je držim?”, prijavi se Jelena.

Džip ih je čekao gde su ga i ostavile, na samom slepom kraju Čika Ljubine, uz ulaz u onaj pasaž iz koga je upravo izvirivao Bogoljub, učinilo se Harijeti. Nije uspela da proveri, senka je nestala u mraku dok su stigle do hamera.

„A da mi povezemo Olgu kući?”, predlaže Hari otvarajući zadnja vrata da utera Reksa.

„Ne znam...”, nećka se Olga. „Nikad se nisam vozila oklopnjačom *Potemkin*, samo gledala.”

„Ajde, teta Olga, evo ja ću pozadi, sedite napred”, Jelena zvuči ko derište koje izmišlja razlog da odloži polazak na spavanje.

„Uauuu, a iznutra *Star Tracks*! Ti ovo stvarno umeš da voziš?”, iščuđava se Olga veštačkom nebu na instrument tablama, bezuspe-

šno pokušavajući da se oslobodi pojasa koji se sam omotao oko nje.
„Ume, ume, pravac Miljakovac”, kikoće se Jelena malo sumnjivo.
„Je li, mala, šta si ti pila večeras?”, sinu Harijeti dok ladno okreće oklopnjaču nasred Trga.
„Džin-tonik, hi-hi-hi-hi!”
„Nazdravlje!”, naljuti se Hari. „Jesmo se, bre, dogovorile?”
„Nismo oko džin-tonika”, Jeleni je ovo zabavno. „To i tako nije ništa, dva komada.”
„Batali tonik”, meša se Olga. „I šta kažeš za Knedlu? Mene da traži na telefon da bi...”
„To je zbog mene”, javlja se Jelena ozbiljno sa zadnjeg sedišta.
„Nije, nego mene da drka”, ne da se Olga.
„A ja vam kažem da je nju alarmirao Daba.” Ovo se Jelenino obašnjeenje Harijeti čini prilično logično: prvo je zvao Miki, ona ga je otkočila, nedugo zatim Lenka zatvara kafanu. Niko je nije video cele večeri, kako bi inače znala da su u bifeu.
„Što nije zvao tebe ili Hari?”, Olga ne bi da ostavi mogućnost da nije baš ona cilj zavere KGB-a i Vaseljenske patrijaršije.
„Zato što to kod njih ne ide tako.”
„Kojih njih?”, upitaše Olga i Hari gotovo u isti glas.
„Znate vi kojih, niste od juče.”
Pa kako su zaista obe od malo prekjuče, učutaše. Posle je, na putu od Miljakovca, gde su ostavile Olgu, do Bežanijske kose, Jelena bezuspešno pokušavala da dobije nekog Kepu i ostavila mu poruke na jedno deset različitih telefona da joj se hitno javi.

9. KOSTIMSKA PROBA

Sledeći dani protekli su radno i bez velikih stresova. Čak je i Reks navikao na Olgine povremene napade vike i dreke. Samo na sekund bi načuljio uši, a onda se pokrio njima. Uspeh svake pojedinačne probe uglavnom je zavisio od toga šta Jelena obuče. Tesna majica s velikim izrezom izazivala je sveopšte mucanje i saplitanje po sceni. Široki debeli džemperi, koji su činili silikone neupadljivijim, kolikotoliko, obezbeđivali su im nešto bolje radne uslove. Pa kako je i spoljna temperatura počela opasno da pada - uveliko je decembar, a Knedla je očito štedela na grejanju - svi su beležili vidan napredak. Glumci na sceni, a Hari i Reks u parteru. Mic po mic, uspeli su da osvoje dva mesta maltene na sredini prvog reda, samo jedno prazno do Oige, pa je Hari sada mogla da odlaže kafu na Olgin stočić s točkićima, koji bi joj inspicijent svaki put dogurao odnekud, i da trese pepeo u njenu pikslu. Osećala se skoro savetnički iako je Olga i dalje nije šljivila dva posto u vezi s onim famoznim raspletom koga nije bilo, ne računajući Suzino ridanje s priznanjem, koje je Jelena sve bolje izvodila. Ako ništa drugo, devojka je bila u stanju da se rasplače u svakom trenutku. „Sad će krokodilke”, šapnula bi Olga Harijeti i zaista, već u sledećem času, mimo svih didaskalija, potekli bi potoci suza. Sirota Suzi, jedva su se uzdržavale da se ne zacerekaju. Debeli se jednom čak glasno pobunio što Suzi ispada iz žanra, ali ga je Olga otkočila rečima da malo farse nikad nije na odmet.

Jelena se sprijateljila s Reksom, pa je Hari uspevala i da predahne, tu i tamo. „Dopuštala” je Jeleni da povede Reksa u bife na pauzu ili tokom druge scene, u kojoj Suzi, Ričard i Morison jr nisu učestvovali i koju bi prekraćivali igranjem pikada. Jednom takvom prilikom ipak je došlo do omanje frke, koja se završila Olginim čupanjem kose i kolektivnim urlanjem od smeha, jer, kako je rad na predstavi napredovao, Olgin autoritet je počeo da opada. Već treći put su vraćali scenu u Volfovoj kancelariji pošto je prilikom progona prethodnog

dana primećeno niz rupa i praznog hoda. Odužilo se, Hari se uzvrpoljila i nećkala da li da se i sama iskrade do bifea i proveri šta ono troje tamo rade. Gore, na sceni, „u Volfovoj kancelariji”, Debeli je upravo tupio o svojim „crnogorskim korenima”, Olga je dobacivala „Manje patosa, manje patosa!”, kad s patosa nešto skoči Harijeti u krilo! Crn mačor, onako zimski, pufnast! Dok ga Hari zbunjeno gleda, on samo obrnu tri kruga u mestu po njenom krilu, ugnezdi se i zaspao! Jebiga, šta je tu je, da ga ne budimo, pomisli Hari i počeo da ga mazi ispod brade, a ovaj da struže ko strugara. Dlaka mu nije svi-lenkasta ko Begemotova pošto je dotični popio doživotnu zabranu izlaska iz kuće i kupanje svake četvrte subote, ali je gusta i obrazi su mu debeli, hrani to Bogoljub bolje nego sebe, očigledno je. Pitaj boga koliko su tako sedeli i uživali i pitaj boga koliko bi još, valjda dok se Reks ne pojavi, da Olga slučajno nije skrenula pogled na njihovu stranu i uzviknula:

„Mefisto! Drž ga!” Na to je mačor đipio, zarivši Harijeti nokte u butine, preleteo preko stočića, tom prilikom prosuo kafu po Olginom tekstu, odatle skočio na scenu, pretrčao preko živog Debelog, koji mu se, šireći se u Volfovoj fotelji, našao na putu, i uzverao uz prvu desnu sufitu nebu pod oblake. Olga je poletela za njim, Debelog je obišla, nije ga ugazila, vičući: „Ama, vatajte ga, šta blenete! Silazi dole, džukelo bezobrazna!”

Posle prvog šoka Debeli je počeo da se smeje kao bas bubanj, a za njim, kao po komandi, i ostali, prvo glumci, pa Hari, na kraju i boja-žljivi Boban. To je Olgu samo još više razgoropadilo, popela se na mrtvački sanduk, koji je iza sporne sufite čekao da bude unesen za treću scenu, i počela da trese prašnjavu crnu krpu. A to je, opet, izazvalo još strašniji napad smeha razularene glumačke bande sa savetnicama i pomoćnim osobljem. Gore, na vrhu, Mefisto se čvrsto držao sve dok zavesa, pod naletima Olginog divljačkog čupanja, nije počela da se kida s garnišne. Onda se, u jednom naizgled trapavom ali uspešnom skoku, našao na šipci koja nosi reflektore, pretrčao njome na drugu stranu i nestao, niko nije video gde, budući da se zavesa upravo strovalila Olgi na glavu. Ni tu nije bilo bogzna šta da se vidi sem oblaka prašine ispod koga Olga kašlje:

„Skhkhidaj ovo s mene i umukhklmi, pobiću vas sve!” Prvi, i jedini, u pomoć joj je pritekao Boban, sitno se smejućajući. Od ostalih nije

bilo vajde, previjali su se od smeha, svako u svom mizanscenu. Harijeti je njen bio prilično bolan jer su je farmerke presekle preko pola. A onda su, opet kao po komandi, svi prestali jer se na vratima sale, onim za publiku koja su na probama uvek zaključana, pojavila Lenka. Umotana u svoj šal i podbočena ko trudnica.

„Šta se događa, deco? Niko nije povređen?“, pita ljubazno i zabrinuto. „Trebalo li nešto da preduzmem?“

„Da preduzmete vi monitorisanje nečeg drugog a ne mojih proba? Novog groblja, na primer...“ počinje Olga i ko zna gde bi završila da Debeli nije hitro ustao iz fotelje, zagrlio je i krenuo nešto da joj šapuće na uvo, valjda da se smiri. „Ostavi me! Ne pipaj me!“

Lenka se uvređeno okrenula i izgegala napolje u mrtvoj tišini, za njom se čuje samo okretanje ključa u bravi, sa spoljne strane. A zatim opet smeh, veseo, grlen, sad iz dubine sale.

„E, i tebe mi je više dosta! Kroz odžak ću te izbaciti iz ovog pozorišta, kroz odžak, jesi me razumela!“, može Olga još da viče.

„Pa vi nemate odžak!“, uzvratila joj žena u crnom, još uvek se smejući, polako ustade i ode put tonske kabine. Hari opet nije uspela da pita ko je to jer oko nje nije bilo nikog. Vidi da su i ono troje s Reksom sišli na scenu iz bifea i Bobana kako im tiho objašnjava šta se dogodilo...

Olga je kostimsku probu, vrlo važan momenat, kako je objasnila Harijeti, uspela da zakaže tačno na Svetog Nikolu. To je napravilo neviđen posao Bobanu, danima unapred. Ispostavilo se da sem gospođa Mace, koja je preko Dabe i Mikija tražila tri slobodna dana za Jelenu, slave i svi ostali, bilo u ulozi domaćina, bilo nezaobilaznih gostiju.

„Nemoj samo da mi kažeš da i ti slaviš?“, zeza se Olga od muke s Hari.

„Mogu eventualno da slavim na taj dan svoj poslednji službeni leš, u stvari ni to, bio je drugi dan slave, 20. decembar 1996.“

„Otkrila si ubicu?“, zainteresovala se Olga i za tuđe probleme?!

„Mislim da jesam“, manje zainteresovano odgovara Hari.

„Kako misliš, jesi ili nisi?“

„Tako lepo, menjaj temu.“

Srećom, Jeleni uopšte nije bilo do mamine slave, pa je sa ostalima pogađanje nešto lakše išlo. I Olga je malo popustila, kostimsku

probu pomerili su za devet ujutro, što je za nju usred noći, dolazi i fotograf da ih slika za *press* materijal, krajnje je vreme, premijera je dvadeset petog, onda jedan ekspresni progon i svi stižu na slave, ni supa im se ohladiti neće.

Navedenog dana u pet do devet svi su krmeljivi sedeli u bifeu i pili kafu, čak je i Reks zevao, čekajući Olgu, kada je, umesto nje, uletela Marica, glavna šnajderka, u zimskom kaputu, obrubljenom smešnim belim tufnastim krznom, i s notesom u rukama, onim u koji uzima mere glumcima:

„Idem do Svete Petke da upalim sveće. Je l' hoće neko i za njega?” Hari je zaprepašćeno pogleda; biće da je samo ona ovde zaprepašćena jer svi ladno počinju da kopaju po novčanicima i diktiraju narudžbine, a Marica da beleži. „Dve za mrtve od deset dinara, jedna za žive od dvadeset, Debeli. Fric, jedna za žive od deset, Uroš, tri za žive od trideset, Morison, četiri mrtve jedna živa od deset... U redu, i još po jedna ona mala od svakog, obračunaćemo se oko kusura kad se vratim...”

„Meni, molim vas, najveću, jednu, za mrtve, od hiljadu dinara”, Jelena vadi soma iz tašne i pruža šnajderki.

„Ne postoji sveća od hiljadu dinara! Za mrtve se pali paran broj!” Marica nevoljno prima novac.

„Izmislite je. Ili kupite dve. Ili zadržite kusur. Ili... Šta ja znam, šta...” Žena je sažaljivo pogleda, ili je samu sebe sažaljivo pogledala, đavo bi ga znao, na brzinu se pozdravi i ode.

Izgleda da je svima bilo malo neprijatno, pravili su se da dremaju nekoliko narednih minuta dok se konačno nije pojavila Olga:

„Dupla kafa!”, probudi prvo šankerku. „Šta je, bre, ovo, još se niste obukli? Trebalo je već da budete u kostimima.”

„Pa ni ti se nisi obukla”, nasmeja se Hari pošto Olgi ispod duksa proviruje parče kragne pižame na mede i zeke. „Pogledaš li se ti ikada ujutro u ogledalu? Ili bi bar trebalo ga čitaš časopis *Jutarnje ogledalo*, žensku stranu, on je vrlo bitan za žene u našim godinama. Ono, da ne bi izazivale javnu sablazan po prevozima. Uvuci kragnu.”

„Daj ne zajebavaj!” Olga je u velikom ogledalu iza šanka videla o čemu se radi i poput mađioničara pripravnika trpa inkriminišuće zecove u duks. „Jedva sam stigla, taksijem. Zaspala sam jutros u

sedam. Uostalom, ja nemam kostimsku probu. Dižite se, oblačenje, šminkanje, pokret! Fotograf stiže za manje od sata.”

„Ne može, moramo da sačekamo Maricu”, odvaži se Boban. Ako se odvažio, jer već u sledećem času pokušava da ugura svoj prosedi repić u usta, prekratak je, ne može da domaši.

„A gde je Marica?”, Olga ovako rano ujutro ne može ni da viče.

„Skoknula je samo do Svete Petke da upali sveće, sad će ona brzo, ne brini.”

„Molim?”, nadvila se nad njega tako zastrašujuće da se i Reks uznemirio i šalje Harijeti upitne poglede tipa da l' da je ujedem?

„To što si čula”, interveniše Hari da ovde ne bi došlo do neplaniranog ubistva. „Otišla u crkvu, vratiće se, niko još tamo nije ostao daveka.”

„I ona slavi?”, ostrvila se na Bobana i ne pušta. „Jesi li s njom proverio da l' slavi?”

„Ma ne slavi nego...” Boban nestaje u naborima ogavnoplave fotelje.

„E, je l' ovde nema šta pametnije da se radi dok ona ne dođe?”, javlja se Arči. „Možemo da se šminkamo ili...” „Pa što već koji moj niste našminkani?”, razdera se Olga, konačno su joj se i glasne žice probudile, ali nije imala na koga jer su na pola rečenice svi glumci već zapalili na vrata, i Boban za njima. „Ja ovo više ne mogu da podnesem. Hoću u penziju, hoću u slobodnjake, hoću u tri pizde materine...”

„Oladi”, ladi je Hari kad su ostale same, ne računajući Reksa i mutavu šankerku. „Penzija uopšte nije najprijetnije mesto na svetu. A tek ti slobodnjaci, evo ja sam slobodnjak, to me strašno asocira na slobodan pad, znaš ono iz fizike, koren iz dva-ge-ha...”

„Ne znam, al znam šta misliš. Gde je ta kafa?” Olga se izvalila preko dvoseda i oće da rikne.

Maricu su posle, komplet našminkani i s nervoznim fotografom, ipak čekali još celih pola sata. Dok se lomatala prema Svetoj Petki, iskrivila joj se štikla, pa je svratila do pozorišnog šustera kući da joj namesti, tu blizu, na Dorćolu, kako će s krivom štiklom kroz čaršiju? Olga se u međuvremenu povukla sama u salu da „režira slikanje”, „smisli kadrove” i besni u sebi. Hari je sada prvi put u prilici da vidi pozorišnu šminku izbliza i na svetlu. Svi su joj izgledali jezivo, ko

podgrejani leševi. Debelom su, pored njegovih, sveže ofarbanih u tonu s kosijanerom, docrtali još malo đavolskih obrva. Ričard je dobio brčiće a la Klark Gejbl, a gospodin Morison jr jareću bradicu, pola nacrtanu a pola nalepljenu. Hari kapira zašto je to bilo neophodno: mladići su svi, sem lihtplavog ispranog Frica, sličnih godina, visine, težine, smečkasti. Arči je sada vukao više na riđe, što Harijeti nikako ne ide uz lik, bar ne onaj kojeg je Staut osmislio a ne Olga. Tima su, opet, šminkerke načisto potamnele, pre deluje kao da je poreklom iz Marinkove bare a ne iz Crne Gore. A Jelena blista! Zaista je lepa, to je ono o čemu je Olga pričala.

Kada je Marica jedno po jedno počela da ih poziva u krojačnicu, pa zatim da ih šalje dole, Olgi u salu, Hari se na časak dvoumila da Jelenu pošalje s Reksom, a da se sama spusti kod Olge. Ali setila se da bi se negde u krpicama opet mogao kriti Mefisto, pa je krenula i ona da spreči tragediju. Do koje nije došlo, mačak se od one jurnjave po reflektorima pažljivije čuvao. Kako je Jelena imala tri kostima, a svi su joj savršeno stajali, prilikom slikanja došlo je do čitave zbrke. Boban i Mija-dete su simultano, prvi okolo a drugi iz tonske kabine, svaki čas trčali u krojačnicu da pozovu potrebnog partnera, ovi su dotrčavali i nameštali se u zadate poze, s jednom nogavicom profiricanom, drugom značajno dužom - „Seci mu noge!“, dovikuje Olga fotografu - s jednom naramenicom - „Slikaj ga iz profila!“ - opšti krkljanac u kome se svi kanda snalaze sem Hari. Onda promena Jeleninog kostima, pa iz početka, već joj se vrtelo u glavi. U jednom momentu iznenada blic sevne i na nju, Olgu i Reksa. Tu joj je definitivno pukao živac, ustala je i rekla Olgi: „Meni je dosta! Idem u bife, zovite me kad završite.“

„Gotovo je za minut, sedi tu. Počinje proba“, smiruje je Olga. Ona izgleda uživa u ovom haosu, njoj je ovo rad?! „Za minut počinje.“

Zaista je počela. Svetlo se ugasio, krenula je muzička podloga, nešto što bi Hari okarakterisala kao kuhinjski jazz, pa se upalio reflektor koji osvetljava kanabe na kome bi trebalo da se izležava Suzi u crvenom satenskom penjoaru i divi se lepoti svojih čukljeva dok ulazi Tim i... Kanabe je bilo prazno! A zatim umesto Tima i njegovog novog ganci *looka* na scenu umaršira Marica s notesom i olovkom, izađe skroz na proscenijum i započe monotoni monolog

pred zgranutom Olgom, prestravljenom Hari i nezainteresovanim Reksom:

„Da vidimo šta smo imali. Debelom rukavi da se skrate dva santimetra, je l' odgovara? Debeli, imaš pedest dinara kusur, dao si mi sto. Arčiju bih još povećala naramenice, mnogo je džgoljav, ako se slažete? Urošu da uvučem fišbajn u revere, prave se uši. Ti nemaš kusur, dao si tačno. Fric je u redu, samo šavovi na pantalonama da se izvuku na žilet i dođem ti trideset dinara...”

„Drži me da je ne ubijem!”, skoči Olga, zaista skoči, pa skoči i Hari, brže-bolje sede na stepenice da joj zagradi prolaz ka Marici. A Reks sede pored Hari tako da Olga stvarno nije imala kud, zadržali su je, što jes-jes, ostade da stoji negde u visini Harijetinih očiju.

„Gospođo Mašina, s kojim pravom vi vičete na mene?”, krojačica je skupila usta i raširila oči. „Ja ovde radim svoj posao, nisam ja ovde...”

„A čiji posao ja radim? Čiji, ajde reci?” Olgi je u trenutku pukao glas, furiozno se okreće i traži po sedištu bežični mikrofoni koji je do malopre koristila prilikom režiranja fotografisanja. Našla ga je, uključila i sad je garant čuju i u *Narodnom pozorištu* na drugoj strani Trga. „Šta je moj posao ovde, ajde reci? Gde mi je glumica? Govori gde mi je glumica, policiju si digla na noge, kokoško jedna!”

„Policija”, u obličju Hari i Reksa, doduše, još uvek sedi na stepenicama, kao tampon zona, i profesionalno kontroliše situaciju. Hari blene u Olgu, Reks u Maricu, pa onda promene strane.

„U krojačnici je”, dostojanstveno odgovara Marica iako je borba neravnopravna, ona nema mikrofoni. „Vuklo je nešto ispod leve ruke, poslala sam je gore da joj to poprave, skroz je nakrivo.

„Mozak je tebi nakrivo i dupe ti nakrivo!”, urla Olga iz svih zvučnika. Izgleda da se Mija-dete dobro zabavlja u kabini, sve je pripalio. „Kakve, bre, veze ima da l' joj stoji nakrivo krpa koju će da svuče za dva minuta?”

„Ja sam profesionalac i molim vas da se ne mešate u moj posao. Vi radite svoje, a ja ću...”

„Ako mi samo još jednom spomeneš moj posao, neće te spasti ni ova džukela!” Reks se na to džukela smrtno uvredio i poslao Olgi jedno Grrrrr!, ali ni on nema mikrofoni, pa mu toliko i vredi. Hari je, nasuprot njemu, počela ludo da se provodi, sad kad je čula da joj je

štićenica živa i zdrava, eventualno bocnuta čiodom. „Ja sam imala kostimsku probu jutros u devet, ja! To je bio moj posao! Koji je kasnio sat vremena jer mi krojačica, deo mog tima, profesionalnog, profesionalno jedna, privatno bogorada Svetom Nikoli, jebo te Sveti Nikola!”

Sveti Nikola je, izgleda, neki fini svetac jer se ovom prilikom Olgi nije desilo baš ništa. Pitanje je kako bi prošla sa Svetim Ilijom, budući da je bežični mikrofonski slab gromobran. A Marica je takođe izgleda neka fina žena, ili bar flegmatična, jer joj potpuno mirno odgovara:

„Prvo, nisam se molila Svetom Nikoli, nego Svetoj Petki i, drugo, nisam to radila privatno, već poslovno.”

„Aaaaaa?”, Olga opusti donju vilicu do pupka. „Poslovno?”

„Prestanite da se izigravate sa mnom. Vi odlično znate kako je običaj da se pre svake kostimske probe za svaki kostim upali sveća.”

„Molim te, stavi me u oklopnjaču i teraj me na psihijatrijsko, moram nešto da primim, intravenozno, imam senzacije”, Olga je bespomoćno spustila mikrofonski, šapuće i samo što nije uvalila glavu na Harijetino rame da se isplače. Ali ona je čvrsta žena i posle nekoliko sekundi slabosti mikrofonski je opet u akciji. „Čiji, bre, običaj?”

„Moj. Profesionalni kodeks..Možda je Marica fina, flegmatična ili šta je već, ali je i glupa ko noć, ne zna kad treba da začepi.

„Je li, a je li' tako profesionalno osveštavaš i Deda Mrazove? Svih onih trideset kostima što ti vise u krojačnici? Privatnih, samo me zanima ko je platio materijal, u čije radno vreme i gde si ih šila. One koje iznajmljuješ za sto evrića dnevno oko novaka. Lanjski su, prepoznajem ih, i čisti, stigli s hemijskog, možeš li da mi pokažeš račun od hemijskog? Ko je to platio? Ti, profesionalno, ili *Mala komedija*? Čiji je potpis na tom računu, Lenkin, je li' da? Je li *Mala komedija* platila i sveće za Deda Mrazove, običajno? I putne troškove Svetoj Petki...”

„Ajde, Olga, smiri se, daj da probamo!”, začu se Debeli iz zvučnika, govori preko nekog škripavog mikrofona, valjda inspicijentskog, taj je najgori. „Evo stigla i Jelena, možemo...”

„Možemo samo da idemo kući!”, bile su poslednje Olgine reči izrečene za taj dan u poslovne svrhe. „Proba je sutra u tri, hoću da vas vidim obučene i našminkane, ne zanimaju me nikakve slave i preslave niti ikakvi prethodni religiozni dogovori i izgovori.”

Olga je pokupila jaknu i odjezdila u dubinu sale. Samo što je zatvorila vrata za sobom, iz zvučnika se začu montirani aplauz, a za njim i veseli Mijin glas:

„Sve sam snimio, za antologiju!” Hari pomisli kako je batina iz raja izašla i polako ustade sa stepenica.

Šnajderka je još stajala na sceni i tiho nešto objašnjavala Bobanu, koji je odmahivao glavom. Debeli je sedeo na inspicijentskoj stoličici držeći se za čelo obema rukama. Reks se u prolazu očešao o njega, pa se trgao, spustio ruke. Hari je morala da se nasmeje - one nacrtane obrve razmazao je po celoj faci:

„Idi umivaj se, ličiš na odžaćara a sreću ne donosiš”, reče mu i pođe ka Jeleninoj garderobi.

Jelena je zamolila da joj da pola sata. Da skine šminku, presvuče se i popije kafu na miru, kod kuće je čeka ludnica, ne ide joj se. Uroš hoće da razgovara s njom u vezi s nekim potencijalnim spotom... Harijeti se ne slušaju nikakva objašnjenja, a i ne žuri joj se, pa prosto reče „Važi, za pola čuke na portirnici” i povede kuće niz hodnik. Olge nije bilo u onoj sobici, Naočarka misli da je izašla, ali nije sigurna. Boban je uključio kompjuter u probnoj sali i nešto radi, nije raspoložen za priču. Hari odluči da se spusti do tonske kabine i održi vakelu Miji-detetu zbog onog aplauza. Na po puta je, međutim, presrete Knedla, ispade iz već nekog špajza:

„Kako ste?”, sva se topi od ljubavnosti. I priteže šal, naravski.

„Odlično”, promrsi Hari, htela bi da produži.

„Kako je prošla proba?”, uporna je baba, preprečila hodnik.

„Tako-tako.” Hari se okreće na kant da je mimoide, Reks se već provukao.

„Nije bilo nikakvih problema?”

„Ne!”, ali mogu da nastanu ako se hitno ne skloniš, grozna babuskero, skinuću ti tu *apricot* pudlu s glave i baciti Reksu da se igra, pomisli u nastavku.

„Dobro!” Lenka očigledno uspešno čita i misli, preventivno pridržava periku obema rukama i izmiče se u stranu. To je Harijetu dodatno naljutilo, pa odluči da od Mije konfiskuje onaj snimak, čisto vaspitno.

U tonskoj kabini je bio mrak, Hari pomisli kako je zakasnila, ali u sledećem trenu vidi Miju kako stoji u tom mraku i...

„Uđite, samo tiho! Psssst! Ovo je zanimljivo.” To uopšte nije bio Mija već ona žena u crnom, nadvila se preko miksete i kroz gusarski durbin gleda u salu!

„Šta se ovde događa?”, Harijeti je već pun kufer. „Gde se pali svetlo? I gde je Mija?”

„Tiho! Nemojte! Ovo treba videti! I čuti, zato psssst!” Žena joj pruža durbin i pipka u mraku po mikseti. Napipa šta je tražila i iz malog monitorskog zvučnika Bogoljub zapeva „*Ka-ra-o sam Leee-nku u fer-zen-kuuuuu! Je-ba-o jeeee i spre-da i stra-gaaaa, Len-ka mijeeee s o-be straaaaa-ne draaaa-gaaa!*” Hari pogleda kroz durbin i... Dekorateri se razbaškarili po tetka Leticijinoj sobi, jednu sardine pravo iz konzervi, preko Olginog stočića, koji je sada na sceni, prostrt „čaršav” od neke šarene marame, na njemu hleb i luk isečen načetvoro. Bogoljub u original pozorišnom fraku, sa cilindrom na glavi, naliva uz naklon gospodi u narandžastim radnim kombinezonima vino u plastične čaše... I peva ko pokvaren gramofon, Lenku pa Lenku!

„Ma šta...”, popizde Hari, ali joj žena hitro stavi ruku preko usta, a drugom pritiska dugmiće na mikseti.

„Evo, isključila sam”, reče tiho u momentu kad je Bogoljub prestao da peva iz monitora.

„Šta se ovde događa?”, i dalje pizdi Hari, ali je spustila glas.

„Bogoljubu je slava.”

„A ovi imbecili se uživljavaju?”

„Kao i obično”, reče žena. „Kakva slava takvi i gosti.” „Izvinite, ali kako ste... Meni su rekli da se iz kabine ne čuje sala, kako...”

„Ko vam je to rekao?”

„Ne sećam se, valjda Olga.”

„Svašta!”, tiho se nasmeja crna rolka, danas je imala rolku, priseća se Hari jednog mimoilsaka u hodniku, pošto je ovako u mraku ne vidi. „Razmislite, kako bi uopšte mogli da rade ako u kabini ne bi čuli salu? Pa vi ste detektiv, razmislite!”

„A vi ste?”, ha, konačno će saznati!

„U žurbi. Oprostite, kasnim”, i izmigolji se pored Hari u hodnik.

„Čekajte, gde je Mija?”

„Otišao je”, dovikuje već skoro sa stepenica. „Ako ste sišli zbog snimka, ne brinite, obrisala sam ga.”

Hari ostade načisto zbunjena i iznervirana, zagledana u sitne figure u daljini, da li se ono Mefisto mota Bogoljubu oko nogu, ne vidi dobro, škilji, žena je odnela durbin sa sobom.

Jelena je, začudo, čekala na portirnici u dogovoreno vreme. Za još veće čudo, na ulici ih je čekala Olga. Gotovo sat otkad je onako dramatično prekinula probu cupkala je pored hamera na minus pet stepeni i uopšte nije delovala nadržano!

„Di ste, ribe? Već sam vas oplakala, a i sebe sam oplakala”, galami iz daleka. „Otvorajte ovaj šporet i ložite, smrzla sam se.”

„Gde smo pošle?”, pita Hari pošto su se Jelena i Reks spakovali pozadi, a Olga kraj nje.

„Jelena ide kući na slavu, a nas dve posle možemo gde hoćemo”, ne samo da nije nadržana, Olga je čak i lepo raspoložena!

„Može li to nekim drugim redom?”, trpa se Jelena. „Ono, zadnja pošta Bežanija?”

„Ne može, Miki te već juri po varoši, žao nas je”, zeza se Olga, a Hari ipak baci pogled na mobilni, pa da, propušten poziv, dole u kabini radi ometač, mobilni nema prijem.

„Mene ovde niko ne pita šta bih ja?”, progundā vozačica.

„Dobro, a šta bi ti?”, Olga je uopšte ne shvata ozbiljno.

„Ne znam.”

„Oćete i vas dve kod Mace na slavu, živopisno je?”, pokušava Jelena sad na drugu foru.

„Neeeeee!”, odbiše Olga i Hari u isti glas i prasnuše u smeh.

Miki se, kada je izašao po Jelenu, malo namrštio što u džipu vidi i Olgu, ali ništa nije rekao. Ma ni zdravo im nije rekao.

„Baba je stvarno kontrolorka od integriteta. Miki me zvao deset minuta nakon što je proba prekinuta, evo ti, pogledaj u mobilnom”, prozbori Hari šta je muči čim su malo odmakle. „I ono veče, sa zatvaranjem bifea, u pravu je mala, matora drži na vezi DB, KGB, MI5, CIA, MOSAD...”

„Meni pričaš?”, nasmeja se Olga. „A sve preko Mikija i ruske svemirske stanice MIR.”

„Reci mi, zašto se Debeli danas onako ponašao kad je bila frka sa šnajderkom? Mislim, malo mi... On je Lenkin?”

„Jok, u redu je Debeli. Nego sam od njega čula pošto Šeprtlja iznajmljuje Deda Mrazove kostime, tražio mi trista evrića na zajam, ima tri Nove godine za novaka, mora kostime da plati avansno. Pa mu onda valjda bilo neprijatno što sam provalila, znaće od koga sam čula.”

„Zašto šeprtlja, meni se čini da je Marica odlična krojačica, ono što sam videla...”

„Ma jeste, nego, jednom je bila udata, tri nedelje. Dok nije napravila prvu sarmu i ušila je crnim koncem. Od onda je zovu Marica Šeprtlja, sama se žalila kako ju je mladoženja ostavio zbog pogrešne boje konca na sarmi. Nego, gde ćemo?”

„Otkud znam, svejedno. Ja sam ti žena bez sarme, kučeta i mačeta, sem ovog privremenog kučeta, mogu gde hoću”, što mi za promenu danas ne prija, pomisli Hari u nastavku.

„A ja imam mačeta, koje je otišlo kod ćaleta na slavu. Zato sam valjda danas sva nikakva.”

„Šta predlažeš?”

„Negde gde je toplo i gde natenane možemo da gledamo fotke.”

„Kakve fotke?”, zbuni se Hari.

„Pa današnje. Ne misliš valjda da sam vas čekala? Čekala sam fotografa, doneo ih je minut pre nego što ste izašle.”

„Super! Idemo kod mene, tu sam na pet minuta”, reče Hari i dade levi žmigavac.

„Imaš compiš?”

„Naravno.”

„Printer? Skener?”

„Sve.”

„Odlično! Pravimo *press* materijal!”

10. GENERALKA

Premijeri su prethodile četiri generalne probe. I konferencija za štampu, koja je Harijeti bila neuporedivo zanimljivija. *Press* materijal, koji je ono veče Olga napravila uz malu Harijetinu pomoć tehničke prirode, bio je... Neobičan, recimo. Nakon kratkog osvrta na opštepoznatu činjenicu da su Crnogorci najbolji detektivi u Njujorku i šire, što i naš Nero Volf dokazuje, Olga je težište stavila na biografije glumaca, gde je onda Jelena prošla s jednom rečenicom. Još kao dete isprobala je daske koje život znače, daske *Male komedije*. Tačka.

„Ne misliš li da bi nekako i nju trebalo da nakitiš, ne znam čime? Malo je... Bode oči, Debeli je popio dva pasusa”, meša se Hari dok prelama flajer.

„Zato što je debeo. I biografija mu je debela, zdravo masna, nije silikonska iako se njome novine ne bi smarale, videćeš. A što se Jelene tiče, ima fotke, dosta joj je, i tako joj je posao samo da izgleda!”, neumoljiva je Olga.

Olga uopšte nije naivan direktor fotografije. Na svim fotkama Jelena je u prvom planu, ostali su samo kruške I jabuke na mrtvoj prirodi sa ciljem da istaknu raskošnog fazana nasred stola. Načinjena je i cela serija crno-belih, u retro fazonu, na njima izgleda kao...

„Ko Mačka na usijanom limenom krovu, znaš ono, Beogradsko dramsko, onomad?”, komentariše Hari.

„Ja znam, samo se pitam otkud se ti sećaš tog onomad? Da me ipak nisi malo slagala o krštenici?”, kao podozriva je Olga.

„Nisam, bila sam dete, al eto sećam se, vukle se novine po kući, pričalo se i posle, godinama, bude neki put i neki dokumentarac na televiziji... A ti si u to vreme već išla u pozorište za odrasle?”

„Marš! Učila sam o tome u školi, kasnije, na Akademiji.” Olga ima frku od datuma proizvodnje, pa to ti je.

„Ozbiljno, pogledaj, Jelena dobila i struk i kuk na fotkama, pored luftbalona, ista keva, biće Maca ponosna na čedo, ko sestre od tetke su.”

Jednu takvu, crnobelu, sa Suzi u onom jutarnjem ogrtaču što vuče ispod leve ruke, toliko vuče da joj je ispao ceo levi batak, odabrale su za plakat. Skenirale i poslale mejlom dizajneru, ali kada je nakon toga Olga počela da šalje crno-bele fotke uz pisani materijal i svim novinama, Hari se malo našla u čudu.

„Što crno-bele u šarene novine kad imaš i šarene fotke?”, pita amaterka.

„Ma daj, pogledaj je u ovom crvenom šlafroku, ko iz kupleraja da je pobjegla, ružne su, eto zašto.”

„A ove pristojne?”, Hari joj potura one s bdenja, na kojima je Jelena u maloj crnoj haljini, i one iz četvrte scene, u Volfovoj kancelariji, gde nosi otmeni kostimčić i ima podignutu kosu.

„Neatraktivno. Ne mešaj se”, prekрати Olga.

* * *

Mešala se - ne mešala, isto im se vatalo. Probna sala, u kojoj se uvek održavaju konferencije za štampu, novinara komada tri-četiri u najboljem slučaju, ovaj put bila je tesna da primi sve predstavnike medija i *medija* - uglavnom mlade žene doterane kao kineske replike raznoraznih firmiranih jelena, ceca, goca... kojima pune stupce žute štampe. Listom su držale mobilne telefone isukane prema astalu, za ovu priliku postavljenom u čelo sale, za kojim su sedele Lenka, Olga i, trebalo bi, Jelena. Ona se za početak *predala* foto-reporterima, njene reči, koji su navlačili i razvlačili zavese, svičkali blicevima, otvarali neke kišobrane, valjali se po podu, penjali se na klavir, a sve da bi slikali glavnu glumicu u tesnim, do-pola-one-stvari navučenim, *electric blue* pantalonama i s golim stomakom. Tu negde oko nepostojećeg ožiljka od operacije slepog creva ima istetoviranu iguanu, bože me sačuvaj, i zumiraj! Preko silikona je razvukla pink majičicu na kojoj je štrasom bilo ispisano *I Love You*, ekstremno originalno. I koloristički savršeno, da poželiš sebi galopirajuću kataraktu, ništa drugo. Lenkin šal kojim je čuvala krsta niko nije slikao s obzirom na to da ga je smotala pod astal, kao i celu sebe, samo je sveže nafrizirano ortopedsko pomagalo za glavu pružila prema mikrofону i unjka u njega nešto bezveze. Olga se na konferenciji za štampu zadržala

celih pet minuta, izdeklamovala šta je nisu pitali, a ništa je nisu ni pitali, ustala i pridružila se Harijeti, koja ceo cirkus posmatra s vrata, iz hodnika. Kada su začule Jelenu kako objašnjava da se u tom komadu radi o složenom ljubavnom četvorouglu, u kome glavnu junakinju, u centru, razdiru podeijena osećanja prema trojici precizno izdiferenciranih, karakterno udaljenih muškaraca, Olga se jednom rukom pridržala za dovratak a drugom za želudac i savila se preko njega.

„Prvi put čujem za četvorougao složen tako da mu jedan ćošak dođe u centar”, šapuće joj Hari, misli Olga se to krivi od smeha.

„A jesi čula nekad da je reditelj ubio glavnu glumicu dva dana pre premijere u prisustvu telesnog obezbeđenja? E, sad ćeš! Za koji moj se ja satima gušim da izaberem pristojne fotografije, da napišem elementarno korektan *press* materijal, a ona će da se obuče ko za folk paradu i lupa ko da je sama smislila to što lupa!”, reži, međutim, Olga, kao što je režao i Reks kad ga je malopre Hari zatvorila u mušku garderobu da ne plaši novinare. Razmazila sam to kuće, pomisli.

„Misliš da ju je to neko naučio?”, pita Olgu.

„Pa čuješ da melje napamet, nije valjda iz glave? To ti je mentalno udaljeno od mozga, a ne karakterno od... Kako ono reče?”

„Čekaj, čekaj, dobra vest!” Hari je zavukla glavu malo u probnu salu i vidi jednu stariju gospođu, onako baš gospođu, jedino negospodsko na njoj su sise još veće od Jeleninih, kako je saterala Timija u levi ćošak, drži ga tamo pričvrljenog uz nelce stare kulise i ugurala mu mobilni u usta. „Mislim da imamo ovde i jednu ozbiljnu novinarku, možda nešto i ispadne.”

„Ho, ho, ho!”, zasmeha se Olga kako je pogledala u naznačenom pravcu. „Uroš će da popije premiju od stare dame.”

„Koje stare dame?”, pita Hari, kojoj gospođa i nije baš toliko stara, tu je negde ko njena keva, al ona svoju kevu još uvek ne bi okarakterisala kao staru damu.

„Ma od obe! Hajdemo odavde”, povuče je Olga niz hodnik. „Ne vredi da se nerviram. Nema ovde šta da se gleda.”

Zato je sutradan imalo šta da se vidi u novinama. Na stranu što je na svim fotografijama bila isključivo Jelena u roze / *Love You* majici, Knedlina perika je badava spavala s papilotnama, iz propratnih tekstova saznali su da je Olga Pašina, Olja Gašina, ili kako je već ko interpretirao Olgine generalije, režirala jednu savremenu melodramu u kojoj glavnu ulogu Leticije, mlade žene rastrzane bla-bla-bla, igra ćerka bla-bla-bla. Očuh Daba se nije pominjao, što ne znači da neće popizdeti i ovako. Jedino je u *Politici* umesto Jelene izašao Urošev portret, na kome je napravio izraz lica kao da gleda u cunami koji mu se približava brzinom tajfuna. I taj je članak bio izuzetno zanimljiv - po romanu savremenog američkog pisca, mrtvog već trideset godina, u dramatisaciji i režiji NN lica, taj detalj je bio preskočen, Uroš igra Tima, mladog čoveka koji se bori s demonima zla, donkihotovskim... Te „demone”, valjda, igraju Arči, Debeli... I mnogi drugi, tako piše, u celom tekstu samo su njih trojica naznačena poimence. Ovim izuzetnim glumačkim ostvarenjem bla-bla-truč Uroš je još jednom pokazao truć-truč.

„Ljudi, kunem vam se da nisam pominjao nikakve demone, ni borbene vetrenjače, ova je luda!”, nervira se Uroš.

„Eto, džabe smo krečili!”, huče Olga dok spušta poslednje novine na praznu fotelju kraj sebe. Niko nekako nije bio voljan da joj sedne preblizu dok im je čitala, u bifeu, pred sam početak poslednje generalne probe. „Ti si, Debeli, ispao najpametniji što si izmislio da vodiš mamu kod zubara za vreme te konferencije. Niko te ne spominje, ali bar nisu napravili budalu od tebe, što je čist čar.”

„Stvarno smo išli...”, vadi se Debeli nevešto, ali ga prekida Boban, koji ulazi u bife s rolnom plakata pod miškom.

„Nisu svi džabe krečili, neki su i za pare”, kaže nedefinisanim tonom.

„Daj, daj, daj!”, zagrajaše svi, Hari čuje i sebe kako im se pridružila.

I zaista, dizajner je na onoj prelepoj crno-beloj fotografiji, koju je Hari skenirala dva sata ne bi li postigla potreban kvalitet, prekrečio Jelenina usta u crveno! Samo to, to je bio jedini „ukras” na inače decentnom i čistom radu.

„Ko da ti je vrabac dobio menstruaciju posred njuške!”, prasnu Olga. A Hari se malo postidi; dobro, samo malo, već je navikla na pozorišni žargon i osećaj za intimu.

„Meni se baš sviđa”, usprotivi se Jelena, nejasno da li za inat - već ceo sat ovde naglas ispiraju to što je samo ona slikana po novinama, kad dođe do publiciteta, gospoda glumci prestaju da budu džentlmeni - ili joj se stvarno sviđa.

„Bolje Frica da smo stavili na plakat, njemu bi ovako plavom bolje stajalo”, komentariše Ričard, koji je, iako je zakoniti Leticijin naslednik a nije ni ubica, pomenut u jednom jedinim novinama i to s pogrešnim prezimenom. Ko mu je kriv kad se preziva Đurđević, pa uvek ispadne Đorđević.

„Oćete da idem na razglas i javim da generalna počinje za pet minuta ili mogu i ovako, svi ste ovde i spremni, koliko vidim?”, pita Boban i polazi.

„Ajde, društvo, da se radi”, potera ih Olga. „Imaćete dole i malo publike, dovela vam Lenka neke studente na praksi.”

„Na praksi za šta?”, zanima se Hari dok silaze u salu. „Za pozorišne gledaoce, pretpostavljam, nemam pametniju ideju. E, molim te, ostani obavezno u prvom redu da ne igraju u prazno, ja ću sedeti pozadi.”

Lenkine praktikanti nisu se pojavili, pa su Hari i Reks imali carski osećaj da glumci igraju samo za njih. Bez Olginih upadica i dernjave, kojih nema već tri dana, od prve generalne, i ako isključiš logički aparat, *Leticijin gambit* sasvim solidno funkcioniše. Može da se gleda.

Posle generalne su se ponovo okupili u bifeu, poslednji brifing pred sutrašnju premijeru. Hari i Reks su stigli prvi s obzirom na to da nisu morali da se presvlače i skidaju šminku. Za njima stiže Olga:

„*Welcome to the club!*”, ispali teškim čuburskim engleskim i pruža Harijeti još jedne novine. *Svedok?!* „Srednje strane, da ne lutaš.”

Hari u prvi mah ne razaznaje šta je na mutnim crno- -belim fotografijama; bilo ih je bar sedam, slikane iz daljine, na nekima doctana i poneka strelica koja pokazuje u doctan kružić, pa to iz kružića uvećano i razmrljano u uglu. Sinulo joj je tek kad je na onoj jednoj u boji ugledala sebe u džemperu sa Sneškom Belićem (uspomena s božićne rasprodaje u Americi) kako stoji na vratima probne sale, s rukama u zadnjim džepovima farmerki, ozbiljna ko krava kad piški. **VELIKE TAJNE MALE KOMEDIJE**, naslov je bio razvučen preko obe stranice. Prijava Hari čisti beogradsko glumište od poroka, stajalo je

u podnaslovu. Samo ju je oblio hladan znoj, pipa po stolu, traži pljuge, ne vidi ih. Smiri se, govori sebi, a Olga joj kaže:

„Smiri se, najteže je prvi put”, i pruža joj cigarete i upaljač.

Nije se smirila, naprotiv, ali je bar stisnula petlju da iščita neveliki tekst, koji je vijugao oko fotografija. Prijava inspektorka Harijeta, nekada strah i trepet za beogradsku narko-mafiju, nedavno se vratila iz Amerike, sa specijalizacije u DEA, i trenutno je na svom prvom zadatku da raskrinka mrežu dilera koja ordinira po *Maloj komediji*. U akciju je uključen i specijalno obučeni policijski pas - jeste, manja od dve tačkice na jednoj fotografiji, slikanoj očigledno s balkona *Narodnog pozorišta*, jeste Reks, sad je i fleka u uvećanom kružiću jasnija, to su Hari i Reks kako ulaze u zgradu *Male komedije* - dobijen na poklon od američkih kolega. Izvor, koji iz razumljivih razloga želi da ostane anonimn - stvarno razumljiv razlog s obzirom na to koliko lupa - tvrdi da se ova akcija odvija u najvećoj tajnosti, krije se čak i činjenica da je Hari i dalje pripadnik srpske policije, već se kao maska koristi navodna privatna detektivska agencija *Lucky Charm*, koja je zapravo ispostava DEA-e za jugoistočnu Evropu, a finansira se preko jedne nevladine organizacije čiji zvaničnici nisu želeli da komentarišu gornje navode. - Ma idi! - Kao posredna potvrda navedenog može da posluži i fakat da je Prijava Hari opremljena i najsavremenijim vozilom za borbu protiv droge, tipa *hummer*, na slici, kakvo ni Džems Bond nije vozio u svojim filmovima...

„Ali ga voze srpske pevaljke”, promrsi Hari i nastavi da čita.

Nije našla više ništa zanimljivo. Nisu pominjane ni Jelena, ni Olgina predstava, Hari je bila jedina zvezda *Svedoka*. Ubiću nekoga, pomisli, ali joj mobilni zazvoni pre nego što je definisala žrtvu.

„Hari?”, nesigurno upita Laza kao da bi se sad umesto nje Džems Bond mogao javiti na njen mobilni.

„Ja sam. A ti si mrtav čovek, Lazare!”, odgovori mu i prekide vezu.

„Stvarno nemoj da se nerviraš”, teši je Olga. „Ko uostalom čita ta sranja!”

„Laza čita očigledno, trebalo je da mu čuješ glas. Oladio se, a i treba da se oladi jer posle ovoga slobodno možemo da zatvorimo firmu. Što je, uostalom, svejedno, i tako ću ga ubiti pre toga. A možda i moja mama čita, i tata, neko iz njihovog komšiluka sigurno

čita. I mog. Jebote, vidi ovu fotku, pakujem pivo u džip dok Reks zapišava zadnji točak!”

„Ta će Dabi posebno da se sviđi”, Olgi je ovo smešno. „Prestani da se pušiš, i tako je sve ovo upereno protiv Dabe a ne protiv tebe.”

„Kakvog, bre, Dabe, njega ovde nema, ni Jelene, nikog, samo ja. I ovo siroto kuće, e znaš kad ću da im ga vratim? Pa nikad!” Reks je na poslednju rečenicu veselo mahnuo repom, pametna kuca.

„Stvarno si naivna za jednu detektivku. Jedino ako neće ime da mu pomenu! Mene od svega samo brine što će sad svi narkosi da navale u *Malu komediju* jer će da pomisle kako delimo džabe”, Olga je udarila brigu na veselje. Krenula da se zeza, od čega Hari još više pizdi.

„Boli me uvo, ženo, protiv koga je upereno, majmuna su napravili od mene. Da sam na štajgi odradila ta tri somića, bolje bi mi bilo.”

„Možda bi bilo veselije, ali bi mnogo duže trajalo, sestro ispishnico, naradila bi se”, Olga baš neće da prekine.

Ali su ih zato prekinuli glumci. Stiže prvo Debeli i snima neregularnu situaciju. Obično je Olga naprndačena a Hari nasmejana, sad je obrnuto?

„Šta se desilo?”, brunda bas.

„Ništa, Hari teško podnosi popularnost”, cereka se Olga, ali ne nastavlja da komentariše budući da ju je Hari pogledala jednim od onih pogleda pred kojim drhti i narko-mafija, što kazao *Svedok*.

„Čestitam, koleginice, odlična krinka, nikad ne bih pomislio da ste i vi iz Njujorka! Ako vas ikad isteraju iz DEA, Volf i ja ćemo vas rado primiti u našu kancelariju kao malu od palube”, upada Arči. Dobar glas se očito brzo i daleko raznosi, čak do muške garderobe.

„Ko je uopšte doneo ovo sranje u pozorište?”, upita Hari Olgu kao da su same.

„Nemam pojma”, odgovara. „Meni je dala Naočarka, ima još šest komada na portirnici.”

„E, do kurca!”, skoči Hari iz fotelje, ali joj Debeli spusti svoju tešku ruku na rame i vrati je u sedeće stanje.

„Sedi, nemaš ništa od toga! Znaš koliko puta sam bio u takvoj situaciji. Da skačem. Ne iz fotelje, nego s mosta na glavu, od muke, kad pročitam...” Debeli, za razliku od Olge, zaista zvuči umirujuće, toliko da Hari nema volje ni da mu objašnjava kako tu postoji ele-

mentarna razlika. On želi da se vidi u novinama ili je to bar želeo kada je birao profesiju, pa, ako mu se to što vidi ne dopadne, onda je to rizik poslovanja. U njenom slučaju...

„Kakva sam bila?“, evo i Jelene, umivene pa ponovo našminkane, sad civilno. Njoj, biće, niko još nije saopštio da nije jedina vest u štampi.

„Dobra si bila“ kaže Olga, pa nastavlja da priča svima jer su u međuvremenu stigli i Uroš alijas Tim, Fric, Morison i Ričard, zajedno, smejujući se nešto između sebe, ne sme Hari ni da pomisli šta je. „Sedaj i slušaj vamo...“ Hari nije slušala šta Olga govori glumcima, morale su je druge brige. Da li da prvo zove tatu, pa da on pripremi mamu za šok, da li Lazu da dokrajči motornom testerom ili karate udarcem za usmrćivanje, ili da ode u te novine i utera im hamer pravo u desk... Ukratko, bila je veoma violentno raspoložena kada je u bife ušla Knedla, podbočila se, ćuti i gleda u nju kao u krivca... za šta bilo.

„Molim?“, upita je kad joj je napetost prešla preko nosa, toliko da joj je došlo da počupa onaj babin, praseći, samo da joj je stajala malo bliže. „Nešto ste hteli?“

Lenka telepatski okrenu glavu od Hari, kojom prilikom spasi nos, i zaunjka slatko ostalima:

„Deco, treba da se dogovorimo o protokolu za sutra uveče. Jelenina mama je bila tako divna da nas sve pozove na prijem povodom premijere, koji će se održati kod njih u kući odmah posle predstave. Ko nema prevoz neka uzme taksi i račun, refundiraću.“

Svi su se najednom našli zatečeni, uključujući i Jelenu - ovo je izgleda iznenađenje i za nju. Prvi se odvažio Debeli, ipak je on prvak ansambla:

„Čujte, Lenka, pa ne možemo tako, zvali smo goste, prijatelje...“

„Mislim da Jelenina mama neće imati ništa protiv da svako od vas povede po jednog pratioca, suprugu, devojk...“

„Mamu“, frknu Olga na Debelog.

„A šta s tetkom da radim?“, zavapi on iskreno.

„Vidite sami, dogovorite se“, nastavlja Knedla. „Mislim da je dvadesetak ljudi iz pozorišta sasvim razuman broj s obzirom na to da je prijem za oko stotinu zvanica.“

„Nije valjda tolko restlova od slave ostalo? Za sto ljudi, jebote!”, Olga kipi od besa.

„Skrati jezik, mala”, kobajagi pripreti prstom Lenka duplo većoj Olgi. Doduše, oko četiri stotine puta mlađoj ako je istina da Knedla ima dve hiljade godina.

„Ja ne mogu”, umeša se Uroš. „Bebac mi ima temperaturu, mene brišite s tog protokola.”

„I mene”, dodaje Arči bez obrazloženja. Ričard i Morison jr mudro ćute, samo se Fric vrpolti, on bi kanda išao na tu žurku.

„Ne dolazi u obzir!”, odbrusi Olga umesto njih. „Javite u dispečerski centar da sam im ja poručila ne dolazi u obzir. Doviđenja, prijatno!”

„Videćemo. A vas dve”, Lenka se ljupko nasmeši Olgi i Harijeti, a vlasulja joj se, takođe ljupko, naherila na desnu stranu, pa iznad levog uveta izviruju kratke sede vlasi, „najlepše molim da se malo sredite sutra uveče. Doći će i ljudi iz grada, ministarstva, doterajte se malo, pobogu! Ako nemate ništa prigodno, pogledaćemo po fundusu, samo, molim vas, odmah, dajte da se odnese na hemijsko. Draga, treba i da se ofarbaš, izrasla si...”

Ovo je valjda bila kap koja je prelila čašu. Draga Mašina, Olga, skoči iz fotelje i izlete iz bifea, a Jelena, s očima punim suza, odjuri za njom. Ili je bar Hari tako pomislila. Knedla s potpunim nerazumevanjem zavrte glavom, čime joj se frizura vrati na sredinu lobanje, polako se okrete i napusti poprište.

„U *Maloj komediji* baš uspevaju čoveku da poprave raspoloženje. Naročito da mu dignu moral pred premijeru. Radije ću da odem u manastir nego više ikada da prihvatim ulogu ovde”, gundđa Arči.

„A i ovu bi dobio da ti ujka nije bio s Olgom na klasi, kad bi se zezali”, podjebavao bi Fric, koji je dotle ćutao ko riba.

„Mirni!”, prekida ih Debeli pošto je Arči taman zaustio da zavrati Fricu. „Nisu bili zajedno na klasi. I ne govore već petnaest godina, uzgred.”

„Ne pada mi na pamet da idem sutra na to sranje”, javlja se Uroš. „Zvao sam dvadeset ljudi na premijeru, pola od toga novinari koji su mi važni, i sad...”

„Nikome ne pada na pamet. I ne treba da se uzbuđujemo. Pravimo se kao da ništa nije bilo. Naša je premijera ovde, Lenkina gde god hoće”, presudi Debeli.

„E, jeste pederi, svi koliko vas ima! Premijera pa premijera! Idemo ljudi na žurezu, mala garant ima drugarice, moš se umoci u nešto, makar i žensko, biće i za vas, ne moram sve sam”, raskokodakao se Fric, nema predstave koliko je gadan, svima, na čelu s Hari.

„Samo ti umači i šetaj tacne, izeš premijere”, otkaći ga i Ričard, ustaje. „Morisone sine, parđon, brate, oćeš da me odbaciš bar do Slavije ili da zovem taksi?”

Hari ie celu ovu besmisленu diskusiju slušala s pola uva, još uvek besna ko sam đavo. Međutim, kada su Ričard i gospodin Morison ustali, shvati da Olge i Jelene nema već dosta dugo. Pa povede Reksa da ih potraže. Od Naočarke je saznala kako je Olga izašla iz pozorišta odavno!? Što nije moglo biti pre više od petnaest minuta kada se ispalila iz bifea ko furija. A gde je onda Jelena? Nije je bilo u garderobi, po kancelarijama, u šnajderaju, šminkeraju, Hari se vratila i do bifea i već pomislila da proverii još kod Mije, u tonskoj kabini, kad je Reks povede prema stepenicama koje vode na scenu. Gde je, u samom dnu, u polumraku, neki čovek grlio Jelenu! Sedeli su na trećem stepeniku, čovek je bio visok i poguren, Jelena se cela izgubila u njegovom zagrljaju.

„Jelena, treba da krenemo!”, pozva je Hari nakon što se prvo uljudno nakašljala da skrene pažnju na svoje prisustvo.

Čovek se trže, ustade, maltene ispusti Jelenu na stepenište, i Hari tek tada primeti da je to Bogoljub. Negde je nabacio zelenu platnenu jaknu, vijetnamku-kontejnerku, zato ga nije odmah poznala, pomislila je da je to neko mlađi. Bacio je unezveren pogled uza stepenice, pa prema Jeleni, krenuo rukom da je pogladi po glavi, pa se predomislio i šmugnuo dole, na scenu, pre nego što je Hari uspela da ga zaustavi. Jelena polako ustaje, lice joj je skroz zamazano i mokro od suza. Penje se pridržavajući se za gelender.

„Idemo”, reče pa umuče.

Ćutale su i u kolima sve negde do *Arene*, gde se Hari konačno odvaži da pita:

„Dobro, i šta ćeš sutra? Na mene stvarno ne računaj za to što tvoja keva...”

„Ništa, ostajem s ekipom, u pozorištu. I meni dolazi par prijatelja koje Daba i Maca ne bi ni u dvorište pustili. Poslali bi Mikija na njih

da ih ujede”, priča ravnodušno, smirila se, i češka Reksa, koji je proturio njušku otpozadi.

„OK”, reče Hari, ne zna šta bi drugo.

„Mogu li makar za to da se oslonim na vas? Ono, sa mnom ste, vozite me kući i to?”

„Naravno”, opet ne zna šta drugo da joj kaže. Pa se seti. „Otkud znaš Bogoljuba?”

„Ko ne zna Bogoljuba?”, bilo je sve što je uspela da izvuče od Jelene do Bežanijske kose. Devojka se zamislila i blene kroz prozor u mrak.

Posle je, cele večeri, Hari pokušavala da dozove Olgu telefonom, ali mobilni korisnik nije bio dostupan.

11. PREMIJERA

Hari nije uspela da dobije Olgu telefonom ni sutradan, celo pre podne, i nervira se, sve u vezi s tom premijerom ostalo joj je nerazjašnjeno. Za početak, šta sad ona treba da radi? OK, Boban joj je rekao da Jelenu dovede bar sat ranije, ali... Šta se događa posle? Da li hamer igra mini-bas za prevoz glumaca na Bežanijsku kosu? Jedino je za sebe znala da će taj Macin prijem, ako bude pod moranje, provesti s Reksom u kolima. Šta je značilo ono Jelenino da ona ostaje s ekipom? Gde? Koliko? I na kraju sitne ženske nedoumice koje nema s kim da podeli. Na pamet joj nije padalo da pita Olgu hoće li se ofarbati, niti da se ona maskira ko iz fundusa, nema ni u šta, ali ipak je premijera. Seća se srednjoškolskih večernjih izleta u Beograd, u pozorište, bile su to male svečanosti. Jednom je od mamine prijateljice pozajmila minduše, jedna je imala tako jak klips, trljala je posle uvo u autobusu celim putem... S jedne strane, imala je poriv da se Knedli za inat pojavi u izdanju „idemo da bacimo đubre”, da onima iz *Svedoka* za inat parkira hamer posred ulaza, Reksu obuče njegov MILICA kožnjak i napujda ga da onjuška ceo protokol. S druge, ipak je to bio kraj nekog posla za Olgu, glumce, na neki način i nju samu, iako je u ugovoru imala dežurstvo i na prvih pet repriza, zaključno sa 30. decembrom. I ona je imala goste na premijeri, Ljilju i Lazu; Ljilja već danima priča kako joj je to prvi pristojan izlazak otkad je Laki u penziji.

Pa kad joj već padoše na pamet, okrene Lazu, njega je dobila. Besneo je u telefon da će preko preostalih ortaka u policiji saznati kakva je igra iza onog idiotskog članka u *Svedoku*. Paranoidno tvrdi da je meta on i njihova agencija *Lucky Charm*. Bilo kako bilo, posle ovoga teško da će im se obratiti neki pristojan klijent koji je zagubio mačku. To je Harijeti jasno i bez njega, pa skрати razgovor i otvori orman.

Pod ruku joj je najpre pala tanka vunena crna haljina, do kolena. Poslednji put ju je obukla tamo, u Americi, jednom tužnom prilikom. Pa i ovo je na neki način tužna prilika, pomisli, i navuče haljinu preko glave. Sad se malo zategla preko kukova, jebiga, nije strašno. Vidi, rupica od moljca, čekaj, čekaj... Samo jedna, dole, blizu ranfle, dobro je, ušiće lako, ali to znači da će narednih dana morati da pretrkeljiše orman uzduž i popreko i proveri razmere štete. Bar je ona detektivka sa iskustvom u potragama za nestalim životinjama, zašto ne i letećim, zeza se sa sobom na sopstveni račun. Stoji pred ogledalom, na bosim nogama karo-sokne, pa joj donji deo izgleda nekako skraćen. Ili proširen? Ne bi lenja, obu i čarape i jedine salonke, OK, ovako već može. Opet je sećanja vrata na pripreme za onu američku sahranu pre dve godine, isto je ovako stajala pred ogledalom. Nije, tamo je stajala neka mlada žena. Ova je sredovečna. Zato što je odsekla kosu, svoj talasasti zaštitni znak, u jednom napadu potpuno razumljivog očaja? Ne, kosa joj je u redu. I raste. Još malo pa je do ramena. Zbog tri sede iznad levog uveta zbog kojih se već nedeljama nećka da li da ih počupa ili ne? Nebitno. Zbog nekoliko novih kila nabačenih u predelu stajnog trapa? Nije ni to, ovako, kad je ništa ne žulji, ne primećuju se. Lice? Biće da je lice. Ovo je jedno zapušteno lice. Preciznije, ceo njen zapušteni život odslikava joj se na licu. Koje se, opet, odslikava u ovom ogledalu. Jebeš ogledalo! Pa se odmakne korak unazad da izoštri, pažljivo namesti rolku i baci još jedan letimičan pogled, total. Da ne znam da sam ovo ja, bila bih ubeđena da je to ona tajanstvena žena u crnom, iz pozorišta, pomisli, obaška sam se picnula! Zgrožena poređenjem, ipak ode do kupatila, guz papirom obrisa prašinu koja se nahvatala na maskari i karminu (polica s toaletnim priborom vapi za mokrom krpom), pa macnu dvaput gore-dole sasušenom maskarom po trepavicama i dvaput levo-desno bajatim karminom preko usta. Tako!

Tek je tada shvatila kako se komplet montirala čitav sat ranije; ono malopredajnije otvaranje ormana trebalo je samo da je navede da se dvoumi i premišlja kao svaka pristojna žena koja nema šta da obuče, ili ima, svedjedno, u svakom slučaju trebalo je da potraje. Ali nije to ona. I šta sad? Izu cipele, sede na kuhinjsku stolicu, noge podiže na drugu i uz pivo iz flaše, s naočarima na nosu, pažljivo uši onu rupicu od moljca, onako na sebi, ne skidajući haljinu. Kad skine naočari,

njen „ručni rad” se uopšte ne vidi, dobro je. A još je bolje što je u pozorištu mrak.

Na časak je pomislila kako bi možda Reksa trebalo da ostavi kod kuće, sumnja da će Jelena baš večeras pasti na pamet da pravi gluposti, a ne zna šta se radi sa psima na premijerama. Ali nije mogla to da mu uradi, ipak je i on deo tima, i njemu je premijera. Malo ga iščetka svojom četkom za kosu i pokloni mu je zauvek tom prilikom.

I Jelena je bila nestrpljiva, zvala je telefonom da pita kad kreće, pa su u pozorište stigli poprilično ranije, već oko pola sedam. Hari se trenutak zadržala na portirnici da se raspita za Olgino zdravlje, o kome Naočarka nije znala ništa. Nije se javljala, nije stigla. Jelena je otišla u svoju garderobu, Hari da ostavi jaknu u sobici s plakatima i, namah zatim, u predvorju se zamalo sudarila sa ženom u crnom. Obe su zastale, odmerile se i prasnule u smeh. Naime, bile su identično obučene, u crne vunene haljine s rol-kragom! Oštro oko detektivke ipak nije moglo da ne primeti kako je žena u crnom bar dve godine starija, malo punija i u ravnim cipelama. Na srebrnom lancu oko vrata vise joj naočari, Harijetine su sakrivene u tašni. Dakle, to sam ja za par godina, pomisli Hari i strese se. Šta je žena u crnom pomislila, bog sveti zna, budući da je hitro produžila hodnikom prema krojačnici.

U bifeu je Hari zatekla samo Debelog i Frica. Debeli je, već u kostimu i našminkan iako ima tek drugu scenu, sedeo na visokoj stolici za šankom. Fric je, još uvek u domaćem odelu i nenašminkan iako ima već drugu scenu, igrao pikado sam sa sobom. Kada je ugledao Hari, upiljio je one svoje matplave oči i zviznuo tako žestoko da se čak i gluvonema šankerka trgla. Hari se nije trgla, pogledala ga je prezrivo, okrenula mu leđa i sela na stolicu do Debelog.

„Bogami, da sam nevaspitan i ja bih zviznuo! Šta piješ?”, smeška joj se... Nero Volf, u stvari, čudna reakcija za jednog takvog ženomrscu, biće da Debeli još nije ušao u lik.

„Kafu. Gde je Olga?”, pita Hari ono što je muči još od sinoć.

„Neće doći, puko joj glas”, reče Debeli i uzdahnu. „Kako, bre...”

„Zapravo doći će posle, neće stići na početak.”

„Čekaj polako. Kakav glas? I kako neće doći na sopstvenu premijeru? I otkud znaš?” Hari je imala još pregršt pitanja, ali je i ovaj

rafal bio predugačak.

„Poslala mi je sms da joj je pukao glas i ne može da dođe. Ako joj bude bolje, doći će posle.”

„Kakve veze ima njen glas? Ne igra ona!” Harijeti počinje ozbiljno da raste nivo adrenalina i vadi mobilni. Po hiljaditi put danas zove Olgu, i dalje je nedostupna.

„Pusti, ima lutke. Očeš još nešto sem kafe? Da drmneš jednu ako imaš tremu? Pomaže.”

„Aman, nemam ja tremu, i nije meni premijera, i nije meni pukao glas, i kakve lutke... Mala, daj mi ladno pivo umesto te kafe.”

„Ma Olgine standardne lutke, ne brini, drugar je ona, pojaviće se već”, teši je Debeli iz donjeg registra. „Vidiš da si i ti nervozna, svi su. Zato sam i požurio, eno ih pobiće se po garderobi.”

„A ovaj?”, pita Hari u pola glasa i pokazuje na Frica glavom. „On nema tremu?”

„Ne znam. Njega neće da prime u garderobu jer im ide na živce.”

„I meni, pravo da ti kažem”, šapuće Hari. „Da otpustiš ti njega? Promeniš batlera?”

„Nema potrebe, otkačiće ga Lenka”, šapuće i Debeli. „Danas sam čuo, u računovodstvu. S njim su napravili ugovor samo za ovih pet repriza do Nove godine, ostali imaju trajne, jedino što on to još ne zna. Olga će da poludi.”

„Zašto? I njoj ga je pun...”

„Zato što ne zna, niko je nije ništa pitao”, objašnjava joj Debeli ko detetu-kretenu. „Da reditelju skinu glumca bez pitanja...”

„E, jako mi je drago zbog vas dvoje!” Fric im je prišao sa osmehom koji teško da bi mogao biti simpatičan čak i njegovoj rođenoj majci. „Volim kad i matorci rade nešto! Samo se vi domundavajte. Oče da padne neki kres ovde ili...”

„Slušaj dečko...”, zabrunđa Debeli.

„Ne seri!”, dovrši mu Hari misao.

„Opa!”, Fric podiže ruke. „Samo bez policijskog nasilja, molim! Lepo vas je DEA vaspitala!”

Harijeti skoči pritisak, ali u isto vreme i Debeli skoči sa stolice, isturi stomak prema Fricu i odseče s autoritetom pravog Nera Volfa:

„U garderobu! Smesta!”

„Idem, idem! Mogu i svetlo da ugasim ako treba”, Fric odlazi s rukama uvis.

„Redak idiot”, kaže Debeli dok se penetra nazad na stolicu. A Hari pomisli kako ona možda ipak još nije za bacanje. Jednom obuče suknju i napravi se frka. Pa onda ugleda Reksa koji mirno spava u gnusno-plavoj fotelji. „Koji si ti seronja”, reče više za sebe.

„Ja!?” , žacnu se Debeli.

„Ma ne ti! Reks. Pogledaj ga kako džonja, ni lanuo nije na onog džukca” nasmeja se Hari.

Uto je stigao i Boban, za njim i glumci. Kako ko uđe, pita gde je Olga, Harijetu pita, a ona ih upućuje na Debelog, koji svaki put ispriča priču o puknutom glasu i završava s tim da će se Olga već pojaviti, da ne brinu. Jelena nije silazila u bife, bilo joj je hladno u onom svilenom ogrtaču iz prve scene. Naručila je čaj, koji je umesto mutave odnela Hari, čisto da prover... S Jelenom su bile dve garderoberke i šminkerka. Ona je, kao, malo histerisala zbog nekih čarapa, ali je situacija delovala manje-više pod kontrolom. Hari nije htela da smeta, vratila se u bife. Gde bi atmosfera bila na apsolutnoj nuli da je nije podizao Arči, koji je stajao na prozoru i brojao!

„Devet! Deset! Gde ćeš ti sad konjino da se udeneš, mame ti? Evo ga još jedan, jedanaest. Tako, lepi, uđi u izlog! Što nemam fotoaparatus ovo da slikam! Niko mi ne bi verovao da nije fotka iz Silikon-ske doline! A ono ispred pozorišta! Bravo majstore, naj si glavni!”

Prvo je ustao gospodin Morison jr i pridružio mu se, pa Ričard, Tim je zauzeo drugi prozor, jedino Debeli i dalje sedi za šankom i gundža:

„Sklanjajte se odatle, videće vas neko. Na svetlu ste.”

„Neka me vidi ko hoće, ali ja ovaj cirkus ne mogu da propustim”, smeje se Ričard.

„Šta se događa?”, pita Hari Debelog.

„Ulazi publika”, odgovara Debeli namrgođeno.

„E, ali kakva publika, dvadeset i sedam!”, broji Arči i dalje. Hari više nije mogla da se uzdrži od radoznalosti i priđe onom drugom prozoru, kod Tima, koji se takođe ludo zabavlja. Imao je i čime. Čitava Čika Ljubina i dobar deo Trga bili su zatrpani tamnim džipovima, spakovanim branik uz branik. Hamer, koji je Hari bezobrazno parkirala na uobičajenom mestu, uz ulaz u onaj pasaž, sada se nalazio u centru gungule, šta ako bude morala hitno da

evakuiše... Objekta, seti se Mikijevog izraza i nasmeja se, ništa joj drugo nije preostalo. U tom momentu naiđe još jedan, nešto manji od hamera ali jednako nalik na dizel-lokomotivu, iz potpuno neočekivanog pravca, od *Narodnog*, uredno preko celog Trga: tip je provozao slalom oko Konja i žardinijera, probio se dokle je moglo, zaustavio nakoso, izašao i počeo da odmahuje rukama od sebe i galami, valjda da mu se sklone?! Miki, ko bi drugi! Biće da su oni u džipu intervenisali, pa je izašao i Guta. Onda su stereo otvorili zadnja vrata, a na pločnik su stupili gospođa Maca u beloj bundi i neki čovek koji je i s ovog rastojanja očigledno ćopao. Daba, bez greške.

„Pet minuta do početka predstave. Publika je u sali, glumci na scenu”, začu se Bobanov glas iz zvučnika.

„Pa, gospodo”, Arči se odmiče od prozora, „za ovakvu publiku još niste igrali. Jedino ako je neko tajno tezgario po svadbama i ispraćajima na ratište. Mada mi nešto ne delujete muzikalno. Zategnite pancire i idemo!”

Pokupiše se za tren oka, zamalo Hari da ostave samu i zbunjenu:

„Ej, a kako ću ja da gledam?”, povika za Debelim. „Niko mi nije dao kartu.”

„Uđi od Mije, sešćeš negde”, odmahnu joj on.

Pogled iz tonske kabine bio je veličanstven. Sala dupke puna. Iako su na kraj svakog reda dodali još po jednu stolicu, vrisak-ljubičastu plastičnu baštensku, mnogi su ostali da stoje priljubljeni uza zid. Nisu svi baš publika. Razvodnice, inače krhke, plave i malobrojne, dobile su pojačanje u vidu desetak Mikija, koji pričaju sami sa sobom, ne može Hari odavde da vidi spiralne gajtane koji im vire iz ušiju, iste kao onaj koga se brzo i uz Reksovu pomoć rešila.

„Šta da radim?” M pita Miju-dete. „Dole igla ne može da padne.”

„Ma uđite, smestićete se već negde. Reks može da ostane ovde ako će da bude miran”, ozbiljno joj odgovara Mija i prčka nešto po dugmićima na mikseti.

Odlučna i da prestoji premijeru ako treba, u času kada se u sali ugasilo svetlo, Hari zakorači u mrak.

Kada se zavesa razmakla i top osvetlio kanabe s Jelenom - što je izazvalo buru oduševljenja, uključujući i zvižduke nalik na onaj koji je njoj uputio Fric - Hari pogleda oko sebe s vrha onih nekoliko stepenika koji vode u gledalište. Ni iglu da spustiš, ko što reče

malopre, i već se spremala da spusti dupe na stepenice kad primeti da je poslednji red, i levo i desno od stepeništa, prazan! Jedino je desno, u samom ćošku, sedela žena u crnom, pa se Hari, čisto radi ravnoteže, pažljivo slomata levo. Misteriju praznog poslednjeg reda razrešila je čim je pokušala da se uvuče i sedne. Tu nije bilo mesta ni za noge trogodišnjeg deteta, a kamoli celog gledaoca. Opsuje u sebi projektanta i, ne pokušavajući da se zavlači dalje, sede na prvo sedište a noge isturi u prolaz. Protegne vrat da vidi kako je žena u crnom uspela da se spakuje - sedela je na vlastitim nogama podvivši ih pod sebe, zgodno, s obzirom na to da su ispred nje neki glavonja i jedna raščerupana frizura zaklanjali vidik, ali kako misli u tom položaju da izdrži celu predstavu? Utrnuće, a baš me i briga, pomisli Hari i konačno poče da gleda predstavu, koja, doduše, još nije bila odmakla od druge replike.

Sve je išlo svojim tokom. Tim je bio malo krući nego obično, ništa što bi gledaoci mogli da primete. Jer, Olga je bila u pravu, ovi ljudi došli su da vide Jelenu i samo nju vide. Scena s obuvanjem čarapa, na kraju upeglana tako da bude erotična ali s merom, digla je publiku na noge. Tooooo! Joooooš! Bis! Zvizzzzzz! orilo se sa svih strana, Hari je samo čekala kad će neki bizgov da istrči na scenu i ćušne joj petsto evrića u haltere. Nisu je, međutim, začudili bili ti bizgovi, već žene, mlade devojke, koje su takođe vriskale kao lude i mlatile kosama kao na rok koncertu! Hari je i sama poževela da izađe na scenu i ćušne petsto evrića, dobro, pet, toliko ima, Timu u džep, pošto je sve ovo izdržavao herojski, nijednom nije zamucnuo, nije progutao ni slovce svog, ruku na srce dosadnog, monologa o strahotama života u siromaštvu kad te odjebe tetka. Leticija, naravno. Jedini odušak sebi dao je prilikom onog poljupca na kraju prve scene, ščepao je Jelenu i tako je muški obalavio kao da celoj sali šalje poruku iz onog vica „Gledajte ko to jebe! Odlikaši!”, za šta je bio nagrađen horskim zviždanjem i niko nije tražio bis.

Prvi deo druge scene, onaj u kome Volf prima Tima, publika bi najradije iskoristila da upali pljugu, ko posle seksa. Vrpeljili su se i došaptavali sve dok nije počelo ono zavatlavanje na crnogorske teme, inače Harijetin omiljeni deo. Prvo su nastupile reakcije iz pojedinih delova gledališta u vidu glasnog smeha, na koje je stigao odgovor u vidu glasnih psovki tipa „Oca ti očinjeg...” iz drugih delova

gledališta. Debeli je na to reagovao tako što je navio *volume* na najjače i podigao basove, Tim ga je u stopu pratio, biće od Uroša jednom Debeli, pomisli Hari. Oni prvi su se na to još glasnije smejali, oni drugi još žešće psovali. Združenim snagama glumaca i gledalaca scena se srećom završila pre nego što su povadene utoke.

Bdenje, treća scena, prošla je tako-tako. Ostaće upamćena samo slika kada se Suzi baca preko tetka Leticijinog sanduka, ridajući, jer je tom prilikom porubom zakačila rajber (u radionici su problem s rajberom od pre neki dan rešili tako što su ga sad stavili da štrči uvis umesto sa strane) i haljinče joj se rasparalo do preko kuka. Jedna žena koja je stajala pored zida vrisnu, izgleda Marica šnajderka, ako Hari dobro vidi, te obe dobiše aplauz na otvorenoj sceni. Suzi za kukić, Marica za truo konac. Kada su na kraju iznosili tetka Leticiju, cela desna polovina sale, ona pored koje se procesija kreće, uredno se prekrstila u mrtvoj tišini, zna se šta je red. Izgleda da to uopšte ne čudi levu polovinu sale, da nikog ne čudi, pa Hari baci pogled prema ženi u crnom, koja sada stoji u svom ćošku, pa da, sigurno je utrnula. I žena je pogledala u nju, osmehnula se, pa se i sama prekrstila, levom rukom.

Ponovo su u Volfovoj kancelariji, Suzi „kasni kao i sve žene”, objašnjava Ričard, zapravo se presvlači, a publici dosadno, samo što joj neko nije prevoz ponudio, da brže stigne. Konačno, stiže u šanel kostimu, koji joj je, zakopčan do grla, smanjio silikone na pola, i s kosom podignutom na potiljak.

„Jao, kako je elegantna”, šapuće mlada žena s tigričastom šal-kragom, koja sedi ispred Hari.

„Serem im se u modnog kreatora”, negoduje njen šestokrilni pratilac.

„To se zove kostimograf u pozorištu, ti stvarno...” obrazovala bi ga tigrica.

„Svejedno, serem mu se u usta”, otkaçi je nabildovani. „I tebi kad si me ovde dovela, u zadnji red, ništa se ne vidi.”

„Ovde bar neće da te izgaze ko što su mene na Cecinom koncertu, što ti nisi ni primetio. A isto se ništa nije videlo.”

„Tišina!”, prekinu ih Hari jer sada ide čuveni kilavi rasplet zbog kojeg joj se steže želudac ko da je ona nešto kriva.

Kada je Volf počeo otvoreno da napada Suzi, publika se uznemirila i stala da navija. Za nju, naravno. On žešće, a publika žešće, što je izgleda okuražilo i Jelenu, pa je krenula da mu se suprotstavlja svim glumačkim sredstvima koje poseduje. Digla nos i okreće glavu od njega kad je optužuje da je koknula Leticiju. Počela da improvizuje?! Volf iznosi „argumente”, na koje Suzi treba skrušeno da obori glavu, a Jelena kaže „Pih!”, naduri se i gleda na drugu stranu. Hari bi još počela da se smeje samo kad ne bi bila zabrinuta kako će se sve ovo završiti.

Završilo se tako što je Volf arlauknuo. U njegovom izvođenju i tonalitetu to zvuči mnogo strašnije nego kad Olga galami, pa je i upalilo. Jelena je samo izbečila oči, iz kojih su sto posto nagrnule i standardne suze krokodilke, Hari ne može da ih vidi, ali ih „čuje” iz tužnog višeglasnog „Mmmmmmmmm!” koje zatalasa prvim redovima gledališta, pružila ruke da joj „namaknu lisice” i rekla: „Vodite me!”, tri replike prerano?!

U sali je zavladao tajac, pa su neki skočili i počeli da se privatavaju ispod pazuha ne bi li izvadili revolvere i krenuli u oslobađanje Suzi, kojoj, uzgred, niko i nije namakao nikakve lisice, trapavo se osvrću koje sad sedište da preskaču i kuda, u čemu su ih sprečili neki drugi, malo kulturniji, koji su takođe skočili na noge lagane i počeli da apludiraju! Glumci, do maločas u čudu, iskeziše se s olakšanjem koliko god su im usta široka, uhvatiše za ruke i...

Naklon! Prvi, drugi, treći... Hari je izbrojala sedam, po Olginom pet je minimum za elementarno pristojnu premijeru. A bilo bi ih i više da u međuvremenu Mija-dete nije isključio ometač, pa su mobilni krenuli da zvone sa svih strana, a publika da se dogovara i ogovara, što između sebe, što sa spoljnim svetom. Kad smo već kod brojanja, Hari je uspela da izbroji dvadeset osam buketa, jedanaest flaša viskija i četiri koverta koje su razvodnice donele Jeleni i nikome drugome! Flaše na sceni, koverta... ?! Harijeti se upali profesionalna lampica i požuri da odvede Reksa u Jeleninu garderobu da malo onjuška te poklone.

Dok je, skroz okolo, s kerom stigla do garderoba, već je bilo kasno. Cveće je, izgleda posredstvom Gute, pravo sa scene bilo odneto u pomoćni džip, uza zid pored Jeleninih vrata bile su naređane flaše,

nije to bio samo viski već i tekila, konjaci... a nasred hodnika je stajao Miki i trpao kovertu u džep.

„Evo vam piće, podelite glumcima”, nakmrčeno joj se obraća. „A sad mi, kolegice, dovedite objekta, ide s nama, vi ste slobodni.”

„Šta je u tim kovertama?”, još nakmrčenije pita Hari.

„U redu su”, odgovara Miki veoma informativno. „Gde je cveće, htela sam da ga Reks pregleda?”

„U ravi, bez brige. Gospođa Maci treba za dekoraciju originalno cveće, premijerno. Ajde, zovite je, da ne ulazim, čeka je majka.”

Hari uđe u žensku garderobu, gde je Jelena sedela u bademantilu, glave zabačene unazad, šminkerka joj nekom rukavicom preiazi preko lica, skida šminku ili šta već radi.

„Jelena, Miki je pred vratima, čeka te, kaže da ideš s njima.”

„Miki samo mrtvu odavde može da me iznese!”, Jelena još nije izašla iz Suzi.

„Šta da mu kažem?”, našla se Hari u nebranom grožđu.

„Eto to. Ili šta god hoćete. Samo neka se nosi odavde.”

Hari izviri napolje:

„Miki, Jelena skida šminku, to će potrajati, nemojte da je čekate, dovešću je ja”, improvizuje.

„Nek požuri”, tvrdoglavo će kolega.

„Neće da ide”, kaže Jeleni pošto je ponovo zatvorila vrata.

„Neću ni ja. Obećali ste mi.”

Hari opsova samoj sebi sve po spisku i kad je davala obećanja šiziki, pa ponovo izađe u hodnik i zatvori vrata, sad sa spoljne strane.

„Slušaj Miki, moram da ti priznam, imamo problem. Jelena se sva osula od pozorišne šminke i stavili su joj masku da smiri iritaciju. To treba da stoji najmanje četrdeset pet minuta. Ne možete toliko da čekate, ne brini, dovešću je ja.”

„Nek skida masku ili nek ide s maskom, odma, ne tiče me se, gde gospođa Maci na oči da se pojavim bez nje! Ubiće me!”, nije ni Mikiju lako.

„Tek će da te ubije ako joj dovedeš ćerku na prijem sa zelenim skorenim blatom na licu ili, još gore, svu crvenu ko da je upala u koprive. I ne sme da skida masku, to je medicinski, razumeš!”, glupira se Hari iz sve snage.

„Jebemga, šta sad da radimo?“, glupiranje počinje da pali.

„Hajde zovi mi gospođa Macu, ja ću da joj objasnim.“ Od toga Mikiju laknu i pruža Harijeti mobilni pošto je pritisnuo Macu, kojoj je onda Hari ponovo istrtiljala celu budalaštinu o iritaciji kože, saslušala kako joj je majka lepo govorila da koristi svoju šminku, a ne tu ko zna kakve... Sve u svemu, nagodiše se da će Jelena biti opet lepa ko upisana za sat - sat i po, kad je Hari doveze na prijem.

„Imaš čuku vremena! Požuri!“, podviknu Hari Jeleni pošto je ispratila kromanjonca. „Čekam te dole u bifeu, ti dovedi Rekse.“

Jelena skoči sa stolice, kojom je prilikom šminkerku natakla na otvorenu fioku, i cmokne glasno Hari u oba obraza. S pogledom deteta koje je upravo izvačarilo nešto na kvarno. Ajde da i moji obrazi vide pomadu, pomisli Hari razmazujući ono masno i mirišljivo što joj je za Jelenom po licu ostalo i krete prema bifeu.

Zaustavila se već na pola stepeništa jer dalje nije moglo da se prođe. Gomila sveta, njih možda pedesetak, obučenih ko za pozorište, ali stvarno a ne džipozno, tiskala se na podestu ispred ulaza u bife i nižim stepenicima! S ove pozicije vidi da su vrata bifea zatvorena, prvi put ih za ovih mesec dana vidi zatvorena, još su odvratnije plava nego one fotelje unutra i ljušte se, a ispred njih stoje Debeli i mutava šankerka i raspravljaju se. Tačnije, Debeli se raspravlja, maše rukama i galami, ne čuje se šta od sveopšte buke, a devojka stoji u kaputu, naslonjena na vrata i gleda kroz njega! Ona druga vrata na podestu, vrata dekoraterske sobice, bila su otvorena, odande prema Debelom izviruje dva komada u narandžastim radnim odelima i odlično se zabavlja prizorom. Hari u masi prepoznaje i ostale glumce, svi joj deluju zbunjeno, prostorom se širi neka opšta nelagoda! Jedva se probila do zatvorenih vrata.

„Dete, daj mi ključ!“, Debeli zvuči ljuto i nestrpljivo.

„Ne mogu, izvinite“, tupo odgovara devojka.

„Na moju odgovornost, ništa nećeš biti kriva, samo mi već jednom daj taj ključ!“, podiže glas.

„Ne mogu, upravnica je...“

„Šta se desilo?“, prekinu ih Hari.

„Lenka zatvorila bife!“, odgovara joj Debeli, puše mu se uši.

„Ne razumem?“

„Šta ne razumeš? Naredila malo j da zatvori bife da ne bismo s gostima...“, utišava jer su gosti oko njega počeli da odvajaju antene na njihovu stranu. „Sramota. Daj mi taj ključ i idi s milim bogom, ja ću da točim piće i sve da platim što se popije, samo mi daj ključ.“

Mutava ćuti.

„Daj mu ključ!“, sad se i Hari iznervirala.

„Ne smem. Upravnica je strogo...“

„Reci da si ga izgubila!“, genijalno se doseti Debeli.

„Čekaj!“, dosetila se i Hari. „Samo čekaj tu, sad ću.“

Pa se ponovo probila kroz krkljanac do stepenica i gore do hodnika, gde je Miki uredno naređao Jelenine poklon-alkohole. Odozgo je krenula da ih dodaje najbližim gostima, dalje su išli iz ruke u ruku, viski, pa viski, jedan džin, dva viskija stara dvanaest godina, tekila, konjak... počеше da se otvaraju kutije i flaše, počе smejanje i nazdravljanje, vidi da se žena u crnom provlači donjim stepenicama prema sali, odakle se ubrzo vraća s dugačkim paketom plastičnih čaša. Jedan narandžasti kombinezon iz dekoraterske kancelarije cima gajbu piva, može biti zaostalu od šurnjajinog porođaja, počinje da otvara flaše zubima i dodaje u gužvu. Očas se napravio opšti pičvajz, nekoj starijoj gospođi su sa scene doneli Volfovu fotelju da sedne, troje-četvoro novinara podiglo mobilne da „uhvati atmosferu“, Debeli naručuje s onih zamandaljenih vrata:

„Daj šalji nešto belo ovamo! Ne pijem farbana pića!“ Odmah mu pristižu tekila i džin, ništa njegova omiljena loza, jebiga.

„A meze?“, dovikuje Fric Harijeti, simpatičan kao i obično.

„E, mezneš me za bulju!“, dobaci i ona njemu čarobno i oliza brkove od piva.

„Av!“, pozdravi ga i Reks, upravo stiže s Jelenom, Harijeti s leđa.

„Šta se ovde događa?“, pita i Jelena, malo zbunjena, malo više vesela. Ali ne sačeka odgovor, već maše nekom dole i gura se u gužvanjac. „Pero, Pero, je l' došao Kepa? Silazim.“

„Šta se ovde događa?“, sledeće, koje je Hari čula straga, nije zvučalo nimalo veselo. Nego tiho, škripavo i zastrašujuće. Olga bez glasa, s podočnjacima ali sveže ofarbana u miš-prdi-farbu.

„Ništa. Knedla je zatvorila kafanu da bi iznudila redirekciju na gospa Macin prijem, al smo je zajebali“, smeje se Hari, pivo deluje.

„E, sad ću da joj jebem majku mumijinu!!!”, Olgi se, naglo kao što je i pukao, sastavio glas, razdrala se tako moćno da je bar polovina prisutnih zapanjeno podigla glave u njihovom pravcu. A onda se okrenula na peti i krenula besno niz hodnik, u cikcak, zavirujući u svaku prostoriju. Harijeti nije preostalo ništa drugo nego da krene za njom.

„Ajdemo, kuće, da spasavamo babu, biće frke”, povede i Reksa.

Stigla ju je već kod šminkernice, treća vrata levo.

„Gde je Lenka?”, viče Olga na devojke koje pakuju pribor.

„Sad je otišla dole, u bife, nema pet minuta”, odgovara hrabrija.

„Nije”, meša se Hari i spušta Olgi ruku na rame, to će je kao smiriti. Vraga! „Nije dole, stojim tamo već pola sata, nije se pojavljivala.”

U garderobi, ne glumačkoj, već onoj opštoj, gde stoje kostimi iz svih tekućih predstava, nije bilo nikoga. Na dasci uključena pegla, garderoberke ni od korova. Olga zaviruje iza redova ofingera, na kojima se klate najrazličitije uniforme, balske haljine, klovnovski kaputi - nema Knedle.

„Obično se ovde iza zavuče s garderoberkom da piju kafu, ne vide se s hodnika pa Lenka sve čuje ko šta priča kad prolazi”, objašnjava Olga, pokazuje tri male hoklice pozadi, od kojih jedna očito igra stočić, na njoj je papir s tamnim krugovima od prevrnutih šolja.

„Batali, ajdemo dole, šta misliš da postigneš...”

„Ne, ovo ipak ne može ovako da se završi!”, odgovara Olga znatno mirnije, ali jednako odlučno, i kreće dalje u poteru.

Obučarska radionica bila je zaključana, probna sala prazna, baš kao i Lenkina kancelarija. U njoj gori svetlo, šal kojim povezuje krsta prebacila preko klavirske stolice.

„Vidi, ostavila je glavnu rekvizitu”, pokazuje Hari šal. „Kladim se da je zapalila na Macin prijem.”

„Jok, tu joj je mobilni, dakle tu je! Zna šta je uradila i krije se. Osim toga, ona zaključava kancelariju i odnosi ključ kad izlazi, tu je, kažem ti”, zna Olga i već je na putu ka predvorju, gde je Naočarka zaglabala telefonsku slušalicu kao i obično.

„Gde je Lenka?”, pita sad nju, na šta Naočarka samo malo podiže ramena i slobodnom rukom odmahnu levo-desno. Kao, tu je negde.

Reksa ova jurnjava očigledno zabavlja, veselo trčkara pored njih dve. Obišle su i drugi hodnik, sve redom prazne kancelarije, sem

šnajderaja u dnu, u kome je Marica vredno ušivala haljinu koja se na premijeri iscepala.

„Jesi videla Lenku?“, Olga zvuči skoro prijateljski.

„Ko pita?“, zato se Marica duri, verovatno još od one kostimske probe, pa odgovara rečenicom iz loših krimi-romana.

„Moja kita pita!“, obrecnu se Olga, a Hari prasnu u smeh, što je dodatno naljutilo Maricu.

„Nisam ja biro za izgubljene stvari“, tvrdoglava je ko magarica.

„Izvini, Marice“, Hari pokušava da igra moderatora, „da nisi videla Lenku? Stvarno nam treba...“

„Sad je bila tu“, ravnodušno odgovara.

„Nije sišla kod Mije?“, nastavlja Hari pošto još jedino nisu obišle kabinu i salu.

„Silazila je. I vraćala se. Mija je otišao.“

Ipak su i one sišle do tonske kabine, ni tamo nije bilo nikoga, zaključano. Kao i sala.

„E, aj se vratimo, ko kara babu...“, poče Hari ponovo da je ubeđuje, pa se ponovo i zacereka jer se setila Bogoljubove pesmice. „Jedino ako nećeš da proverimo u ferzenku?“

„Što se lepiš ti za mene?“ Olga je zastala i gleda u Hari preteći ko da će sad sav bes namenjen Knedli istresti na nju.

„U pravu si, ko kara i tebe i babu, odo ja na pivo dok još ima. Srećna ti potraga!“, odlepi se Hari i požuri s Reksom uza stepenice.

Pivo ipak nije popila. Gužva ispred bifea još je bila poprilična, svaki glumac je oko sebe okupio grupicu navijača, rođaka i prijatelja i drži banku, Debeli sedi na naslonu Volfove fotelje u kojoj se razbaškarila ona starija gospođa, možda mu je to mama, iz dekoraterske sobice su i muziku pustili... Sve to Hari gleda s vrha stepenica, al nema Jelene? Ipak ima:

„Možemo da krenemo“, Jelena joj je po drugi put večeras prišla iza leđa, sad u jakni i najednom jako neraspoložena.

„Ne moramo“, Hari baci pogled na sat. „Još jedno petnaest-dvadeset minuta.“

„Idemo!“, naredi Jelena pokret bez objašnjenja, pa onda i odoše.

Ispred pozorišta su zatekle Olgu, stoji u ulazu i puši, kao da ne zna gde da se dene, počela je neka sitna ledena kiša a ona gologlava.

„Oćeš da te odbacimo?“, dobaci joj Hari lulu mira.

„Čekam nekog, odjebi”, zavrati joj Olga.

„Načekala se dabogda!”, puče Hari; toliko o miru i toleranciji među sredovečnim Srpkinjama.

Hari je zbog poledice bila nevoljna da vozi hamer u rikverc duž cele Čika Ljubine, pa ga je okrenula na Trgu, nije joj prvi put. Postajem obesna, pomisli. Jelena ćuti. Odluka se pokazala ispravna jer ih je ispred samoposluge čekala prepreka, đubretarski kamion, s kojim se baš nije natezati u retrovizor. Ispred samiške je bilo pet kontejnera, a momci u fluorescentnim kecejama prihvatili su se tek prvog. Jebiga, sačekaćemo, misli Hari i lupka prstima po volanu. Drugi. Tre... Šta je ovo? Iz trećegkontejnera u usta halapljive drobilice đubreta upada ljudsko telo?! Nije ljudsko, to je... Deda Mraz!? Hari trepće na crvene pantalone i crvene čizme koje nestaju... Noge su nekako čudno ras-klimatane, bacakaju se pod nemogućim uglovima dok ih mašina melje i proždire, vidi da su na trenutak i đubretari odskočili u stranu, pa onda neki žamor olakšanja, i njega samo „vidi”, ne čuje ga, i tako se ništa ne čuje sem krckanja otpadaka. Uh! Lutka!

„Vide li ti ovo?”, pita Hari Jelenu, sva oblivena hladnim znojem. „Oladila sam se, ovo samo...”

„Šta?”, Jelena je po običaju buljila negde u prazno. „Kamion pojeo Deda Mraza!”, Hari ne ume eksplicitnije da se izrazi.

„Kakvog Deda Mraza?”

„Ma crvenog. Oladila sam se. Ovo samo meni može da se desi. I ovde, u Beogradu. Sećaš se filma *Bilo jednom u Americi*? Tamo je đubretarski kamion pojeo čoveka, kulturna scena...”

„Ne sećam se”, potpuno je nezainteresovana Jelena.

„Nema veze”, Hari mora da ispriča šta je naumila ne bi li se blebetanjem oporavila od šoka. „Mislila sam da haluciniram. I da samo na filmu kamioni jedu... Ljude! E kod nas jedu Deda Mrazove! Pet dana pre Nove godine, praktično u pičku materinu! Srbija! Srbija! Srbija!”

„Šta pričate? Ništa ne razumem? Jeste cirnuli?”, otkaćinje je Jelena.

„Ništa ne pričam, izvini, zaboravi!”, umuče Hari.

U hameru je vladala mrtva tišina negde do mosta, gde je Jelena isukala mobilni i počela da ostavlja poruke u nečije sekretarice, svaku histeričniju od prethodne. Šta te sprečilo? ... Javi se! ... Gde si? ... Kepo, ovo ti nikad neću oprostiti! ... Hari zausti da kaže kako

taj Kepa ima baš priličan broj telefona, ali se ugrize za jezik. Jelena je plakala ko ledena kiša koja je zasipala šoferšajbnu hamera. Nekako ledeno.

12. ALTERNACIJA

Svih pet predstava do Nove godine bilo je rasprodato unapred, a publika ko „premiijerna”. Hmm, ipak za kategoriju manje kubikaže i gabarita, reklo bi se po vozilima koja su svake večeri okupirala Trg.

Olga se u bifeu pojavila gotovo sat pre prve reprize, dobro raspoložena i s lakom amnezijom u vezi sa sinoćnjim ponašanjem prema Hari.

„Di si, luče?”, pozdravlja je s vrata.

„Alo, kuče, kaži teta Olgi av!”, drmusa Hari Reksa. „Nemoj da si nevaspitan, teta ti lepo rekla dobar dan.”

„Zamisli”, ne prima se Olga na sitnu provokaciju, strovaljuje se u bljak-plavu fotelju kraj Hari, „baba se i dalje krije. Svračala sam i pre podne da je navatam, nema je. Čeka da se oladim. Nema frke, sačekaću ja nju.”

„Garant je bila otišla na prijem, kažem ti”, mrzovoljna je Hari. „Možda se zapila, pa sad džonja.”

„C! Jutros me probudio Daba, sabajle, tako sam i uspela da dođem pre podne. Da mi kaže kako mu je gospoja strašno razočarana jer niko iz pozorišta nije našao za shodno da se pojavi na koktelu, pazi, sad je koktel, nije prijem. I tu zajebem Knedlu, carski, napravim se da nemam pojma o čemu se radi, da nam ništa spomenula nije. Inače bismo poleteli kao meci. Druže Dabo, samo reci, letećemo kao meci! Popizdeo je, spustio mi slušalicu. Jesu svi stigli?”

„Nemam pojma, Jelena je u garderobi, za ostale ne znam”, Hari neće da prizna Olgi poen protiv Lenke, a preko Dabe, iako u sebi čestita. „A otkud večeras, mislim grlo i to...?”

„Dežurna sam. A imam i ideju. Da li si možda raspoložena da ovde čekamo Novu godinu? Cela ekipa i ko još koga dovede?” Gluvonema šankerka je odvojila uvo i složila plačnu facu. „Kupimo piće, skupimo neku kintu za klopu, Boban će nabaviti, ništa specijalno, ono...”

„Ali upravnica...” zakuka gluvonema sa šanka. „Upravnica je moj problem. Tvoj je samo da budeš spremna trijes prvog pre podne da pozaključavaš svoje dragocene flajke i da se iseliš privremeno”, pa se opet okrene Hari. „A? Šta kažeš na plan?”

„Pa ne znam, stvarno ne znam. Nikada... Dobro! Ja sam za ako hoće i ostali.”

Ostali su, malo-pomalo, kako je koga šminkerka završavala, počeli da pristižu u bife. I uglavnom bili raspoloženi za doček. Čak i Uroš, ako uspeju da uvale žgepče babi i dedi, oni su tu negde Olginih i Harijetinih godina, možda imaju planove... Hari je htela da mu predloži da bebu ostave kod Volfove mame, pa da i Debeli bude bezbrižan, ali se uzdržala od zavrtlavanja na njegov račun, ipak se sinoć pokazao... Volfovski, recimo.

Olga i Hari su reprizu gledale iz tonske kabine. Olga ima hiljadu primedaba, a Hari baš neće da joj kaže kako je sinoć bilo triput gore. Pri povratku u bife posle predstave Olga ponovo zastade pored Lenkine kancelarije, dekor se nije promenio od sinoć. Šal na klavirskoj stoličici umotanoj u najlon, telefoni na gotovs...

„Čekaj, ovde nešto smrdi!”, zaustavlja Olga Harijetu i ulazi, uzima mobilni i tipka nešto. Telefon se upali, pa se sam ugasi posle nekoliko sekundi. Olga ponovi operaciju, sa istim ishodom. „Prazna baterija, zato je on ovde. Onog drugog nema.”

„A nema joj ni kaputa?”, osvrće se sad Hari po kancelariji, na čiviluku samo neki stari džemper.

„Ama, zajebava me, kažem ti. Pravi se da je ovde”, pa sa stabilnog okreće neki broj. „Alo, Lenka, upalilo se pozorište, dođite hitno! Zgrada je u plamenu!”

Hari je začuđeno gleda dok spušta slušalicu i smeje se.

„Super ti je fora! Šta ako pozove vatrogasce? Zvučala si prilično ubedljivo, znaš?”

„Kome? Telefonskoj sekretarici? Ne diže slušalicu”, smeje se i dalje Olga, pa poče da kuca poruku Lenki na onaj drugi mobilni, sa svog. Očito slične sadržine, smeh prelazi u cerekanje.

„Požar?”, s neodobravanjem će Hari.

„Jok, napisla sam joj da je Elektri puko vodenjak u probnoj sali, a ne možemo da nađemo babicu. Pojaviće se babica za pet minuta, videćeš.”

Motale su se po praznom holu još celih petnaest, ali niti se Lenka pojavila, niti je glavni telefon zazvonio. Pojavila se samo Naočarka, dolazi spolja, u perjanoj jakni i sva smrznuta; od sinoć, kako je počela ona ledena kiša, temperatura je naglo i duboko zagazila u minus.

„Gde je Lenka?“, pita je Olga.

„Otkud znam, tu je negde?“

„A gde si ti na radnom mestu?“ Olga bi bila sasvim dobar islednik, pomisli Hari.

„Valjda i ja imam fiziološke potrebe!“, odgovara Naočarka i vadi iz džepova četiri kutije cigara. Pet do deset je, to je, išla da kupi pljuge dok se ne zatvori trafika na Trgu.

„Kada je danas došla u pozorište?“, uporna je Olga.

„Ne znam, tokom dana, valjda, bila je tu oko tri kad sam došla na smenu.“

„A kad je otišla?“

„Nije otišla!“, odlučna je Naočarka.

„Kako možeš da tvrdiš kad imaš fiziološke potrebe? Češće!“ Olga je rešila da se ne nervira, fiksira Naočarku, dve kobre na jednom mestu.

„Moj cistitis je moja privatna stvar!“, puče portirka.

„Ali je službena stvar da budeš na ovim jebenim vratima!“, puče i Olga.

„Ostavila sam malopre Ubavku, ne znam gde je sad...“

„U garderobi, gde joj je i mesto pošto je garderoberka, službeno. Predstava je završena i u garderobi je, službeno. A to što ti je ona sestričina, nakonjče, koji li ti je već moj, to je opet privatno, razumeš li ti mene? I sad mi sasvim službeno nađi Lenku kako znaš i umeš.“

„Ne mogu da napuštam radno mesto!“, odjeba je Naočarka, zgrabi telefon i okrenu im leđa.

„Odo ja da vodim Jelenu, dosta mi vas je za danas“, umorno reče Hari.

Jelena je na putu kući i dalje bila ćutljiva. Kepu nije zvala.

„Nisi mi rekla kako je prošlo sinoć?“ pita je Hari tek da prekine neprijatnu tišinu.

„Ne znam, otišla sam gore. Maca je bila besna što joj nisu došli cirkuzanti iz pozorišta i istresala se na mene zbog neke koprivnjače,

nemam pojma o čemu priča.”

Hari se Olginim poterama za Knedlom nije naročito bavila naredna dva dana, posebno jer vidi da ovoj samo raste pritisak, ubeđena je da je Lenka načula o planovima za doček Nove godine i da se zbog toga krije. Zato ju je i Hari uspešno izbegavala, možda je hipertenzija prelazna, sve do dvadeset i osmog predveče. Dolazi s Jelenom hodnikom na predstavu i čuje Olgu kako viče iz Lenkine kancelarije. Psuje, uši otpadaju! Pa Hari zaviri ne bi li sprečila ubistvo. Ubistva, međutim, nije bilo ni u pokušaju, Olga je urlala na faks. Na list papira koji je upravo iscepala iz jedinog pozorišnog faksa, onog na Knedlinom stolu.

„Mamicu ti jebem pedersku, da ti pedersku! Pedersku ti majku u dupe...”

„Ej, ponavljaš se!”, mirno joj reče Hari kad je shvatila da ovde ničija glava ne može da strada. Eventualno guza. „Šta je sad bilo?”

Bilo je to, objasnila joj je Olga kad se malo smirila, da nju Knedla pravi budalom već tri dana. Krije se po pozorištu i kući, ne odgovara na telefonske pozive, čak je i s tuđih mobilnih bezuspešno pokušavala da je nalovi, a sve to da ne bi mogla da „odobri” doček Nove godine u klubu. Sveti se Olgi zbog Macinog koktel-prijema. Onda je Olga rešila da joj doskoči, poslala faks umetničkom direktoru u Nemačku i od njega tražila odobrenje za doček. On je prva instanca ispod Lenke. Da bi joj peder upravo odgovorio kako on naravno nema ništa protiv ukoliko se Lenka slaže.

„Je l' stvarno peder?”, pita Hari onako bezveze, ne zna šta bi drugo pitala, ne vredi da pita jesu li svi oni ljudi pošto joj je odavno jasno da jesu.

„Nije! Uostalom, šta ti imaš protiv pедера? Nego namestio bulju u Švabiju i boli ga ista što ovde jedna polupismena baba...”

„Slušaj, meni se ta Nova godina smučila unapred. Ne računaj na mene.”

„Ni na sebe ne računam, al obećala sam ljudima... Oćemo da gledamo predstavu od Mije?”

„Neću, i predstava mi se smučila”, misli, svi su joj se smučili, „čekaću Jelenu u bifeu.”

Tamo opet nije uspela da dremucka s Reksom. Negde oko pola predstave, koliko vidi na mjutovanom monitoru što visi s plafona, u

bife ulazi jedna garderoberka, jedna što nije Naočarkina Ubavka, i stidljivo joj se obraća:

„Vi ste iz policije? Moram da vam pokažem...”, osvrće se i još utišava. „Našla sam nešto čudno.”

„Nisam iz policije”, ali sam osuđena na čudne stvari, pomisli Hari u nastavku, i ustaje. „Šta?”

Čudna stvar visila je na ofingeru među kostimima iz Kazanove i bila je jedan najobičniji teget ženski zimski kaput. Lenkin? U dnu, uz spoljnu ivicu bila mu je prišivena bela krpica ispisana mastiljavom olovkom, etiketa s hemijskog čišćenja.

„Kad si ga našla?”, počinje Hari.

„Malopre, slučajno...”

„Otkad je ovde?”

„Stvarno ne znam. Nas je četiri i menjamo se, dve po predstavi, dve po probi, mogu samo da kažem da nije bio ovde pre nedelju dana kad sam poslednji put pretresala ovaj red, mora s vremena na vreme da se izluftira iako je predstava zamrznuta...”, devojka je uzela zalet i Hari mora da je prekine.

„A kad si videla Lenku poslednji put?”

„Juče ili prekuče, mislim prekuče. Danas po podne nije svraćala.”

„OK, i šta je to čudno što je njen kaput ovde?”

„A šta će ovde?”, odgovara devojka razumnim pitanjem. Hari cimnu Olgu na mobilni, nedostupna, pa da, kod Mije u kabini radi ometač a predstava je u toku. Prvo je pomislila da pošalje garderoberku po nju, ali se predomislila i otišla sama. Reks se obradovao šetnji, evo maše repom. Vraćaju se zajedno a Olga navija:

„Dakle, ipak je u pozorištu! Pa naći ću je.”

„Čekaj, sumnjam da bi hodala okolo sa etiketom s hemijskog čišćenja”, smiruje je Hari.

„A gde bi bez kaputa na minus deset?”, ne da se Olga. „Stoj! Šta je sad ovo, jebote?!” Hari je, dok se natezala s Olgom, pogledom skenirala sve budžake po garderobi. I upravo je ugledala, na vešmašini naguranoj u neku nišu u zidu, ništa drugo do Knedlinu glavu bez lica! Ništa za padanje u nesvest ili zvanje policije, naprosto, Knedlinu frizuru, cakum-pakum sređenu i natakarenu na glavu od stiropora. „Izgleda da si u pravu, gde bi tek bez glave na minus deset?”

„A? To nije ništa, nema veze. Ima dve iste perike, jedna je uvek čeka ovde, nafrizirana”, nehajno odgovara Olga. „Nekad i više puta dnevno menja glavu.”

„Pa i njih ima dva, ovo je noviji”, umeša se devojka iz hodnika, gde je izašla da popuši; od pre desetak dana Lenka je zabranila pušenje po garderobama. Olga je sumnjičavo pogleda, zapali i sama cigaretu, pa reče:

„Ulazi ovamo i slobodno puši, ja ti dozvoljavam. Kakva dva, čega?”

„Dva kaputa, vrlo slična. Ovaj je noviji.”

„Dobro, znači mogla je juče-prekjuče da donese kaput i pošalje na hemijsko zajedno s kostimima, ti si rekla...”, poče Hari da iznosi Olgi svoju teoriju, pa učuta i pogleda devojku.

„Pričaj slobodno, misliš ona ne zna čije se sve krpe čiste za pozorišne pare?”, oslobodi je Olga čuvanja državne tajne. „I?”

„I ništa”, nastavlja Hari, „vratili ga i ostavili sa ostalim stvarima sa čišćenja, đuture, zato je ovde. Doći će i uzeće ga kad joj zatreba, sutra...”

„Ne, ne, nismo slali Kazanovu na hemijsko odavno, zamrznut je, rekla sam vam”, devojka nije glupa iako deluje smotano.

Hari se sagne da pogleda bolje etiketu, možda na njoj ima neki datum. Povukla je peš kaputa, kad nešto zazveckea? Pa gurnula ruku u džep i iz njega izvadila podebeli svežanj ključeva?!

„Ključarkina čuvena veza!”, zareža Olga. „Daj to ovamo, ne bih se čudila da je tu ključ i od moje rođene gajbe!” Krenuše sve tri niz hodnik, Reks s njima, ali Olga zaustavlja devojku:

„Vrati se tamo i čuvaj kaput. Ako se pojavi, zovi me odmah. Vrišti, ciči, dozovi me kako znaš!”

Među ključevima je bio i onaj od kancelarije, njega je Olga lako prepoznala, uostalom kancelarija je sve vreme otključana, nju su više zanimali oni manji: od stola, u kome su našli gomilu neuredno nabacanih papira i ugovora, da te bog sačuva, i od ormana, u kome je ispred reda registara stajala nagurana i otvorena Lenkina tašna. Zbog toga je Olga ponovo eksplodirala i bacila se u jurnjavu po pozorištu u kojoj Hari nije htela da je prati, nema više živaca. Ostala je u Lenkinoj kancelariji, na jednom ugovoru - kada su malopre otvorile prvu fioku, spazila je svoje ime, pa je radoznalost preovladala. Preturajući po papirima saznala je da je Jelena plaćena pet puta

bolje od svojih mladih starijih kolega, što nije čudno, valjda, makar ne u Srbiji, projekat je Dabin, je l' tako? Vidi i da je ona sama numerički izjednačena s Mikijem, i Miki ima ugovor, ako je to Miki, Miodrag. Mija-dete sigurno nije. Gde zna dete šta je tri soma evrića. Bar sam „savetnica”, a on „fizičko obezbeđenje”, uta-ta, pomisli. Debeli nije imao ugovor, kao ni Olga, a Fricov je isticao za dva dana, informacija iz računovodstva bila je tačna...

„Ni u ostavu za metle se nije zaključala!”, prekida je Olga u analitičkom radu, bupnuvši iz hodnika. Malo je splasnula.

„Kako to da Debeli jedini nema ugovor?”, Hari je u svom tripu.

„On je kao i ja stalno zaposlen u pozorištu. Mi primamo na drugi način, kao varijabilu. Šta si našla? Ugovore, daj da vidim?” Olga zvera preko Harijetinog ramena.

Sem ambivalentne reakcije na informaciju da ostaje bez Frica, Olga je ostala mrtva ladna na Harijetina otkrića iz ugovora. Hari ih vraća natrag u fioku, a vadi fasciklu na kojoj piše RAČUNI.

„Vidi, faktura za hemijsko čišćenje. Neplaćena, inače bi bila kod likvidatorke, od dvadeset petog...” suflira Olga.

Suma je bila prilična, a faktura, crno na belo, bila izdata na dan premijere. Pažljivo su pregledale i ostalih petnaestak neplaćenih računa: kišobrani, ekseri, ovca, jebote, ovca ... Svi su bili od dvadeset petog ili koji dan stariji?!

„Kao da nije dolazila u pozorište od premijere”, preslišava se Hari poluglasno.

„Nemoguće, tu je! Portirka...”

Pa su pritisle portirku, koja na kraju nije smela da se zakune kad je tačno videla Lenku. Motala se, eto toliko.

Negde oko saslušavanja portirke završila se i predstava. Jelena je htela odmah kući što je Harijeti uskratilo mogućnost da detaljnije usaglasi Lenkino pojavljivanje i nestajanje prethodnih dana. Jedan od dekoratera direktno se zajebavao, hteo da se trampi s Hari. Isporučiće joj Lenku u razmenu za Bogoljuba, koji se negde zagubio, morali su danas sami po pivo. Olga je ispratila Hari i Jelenu do portirnice, poprilično zbunjena, još uvek motajući one ključeve po rukama.

„Otkud vam Lenkini ključevi?”, veselo pita Mija-dete, koji se takođe spakovao da pođe. Nije mu keva dežurna večeras, ova Naočarka je ona druga, Hari još malo pa će početi da ih razlikuje.

„Što? Traži ih?“, živnu Olga.

„Ne, nego...“, zbuni se Mija. „Ključevi od njenog stana...“

„Otkud ti znaš da su to ključevi od njenog stana?“, upita Hari.

„Slala me nekoliko puta da joj nešto donesem, znam. Ovaj dugački...“

„Kad si je poslednji put video?“, pita ga Olga, ovo je već unakrsno.

„Hoćemo li već krenuti?“, nervozna je Jelena.

„Čekaj minut“, prekinu je Hari.

I Mija je Lenku viđao ovih dana, ne zna više ni on sam kad je dolazio i odlazio, pouzdano se seća da je na početku premijere ulazila kod njega jer se prepala od Reksa u polumraku. Tad su pričali, posle ju je samo viđao u prolazu.

„Olga, izađi časkom“, pozva je Hari u hodnik, a ona siđe s njima sve do ulice. „Mislim da bi neko morao da ode do Lenkine gajbe. Ovo je teška rašomonijada.“

„U pravu si“, cvokoće Olga, sišla je u džemperu. „Ovo nisu čista posla. I da je od babe, previše je. Sad ne vredi, kasno je. Doći ću ujutro u pozorište, više je ljudi, a dođi i ti kad se probudiš, pa da vidimo... Brišem gore, ne gine mi upala pluća.“

Hari je sutradan u pozorište stigla tek oko podneva, uspavala se. Zatekla ga je pod opsadom šačice pandura!

„Šta se dogodilo?“, pita Olgu, koja nervozno šeta po holu i pali cigaretu na cigaretu.

„Traže.“

„Vidim da traže, hajde ispočetka, idemo tamo“, vuče je Hari u sobicu s plakatima.

„Ništa, došla sam jutros“, Hari je sela na astal, a Olga stoji i priča s vrata, pogledava u hol, „i skupila ih sve na gomilu, ko je bio u smeni. Pokušala da ustanovim to oko kaputa...“

„Ti to igraš mene kad sam bila mala? Detektivku?“, podsmešljiva je Hari.

»Ma igram ja mečku Božanu ovde odavno! Sve u svemu, frizerka je periku poslednji put češljala dvadeset i šestog ujutro. Seća se tačno jer zbog one gužve posle premijere nije tad mogla da je sređuje, pa je zato sutradan došla ranije, da stigne pre Lenke. Ova je, izgleda,

posle nije uzimala? A dvadeset petog pre podne Ubavka je nosila neke kostime na hemijsko, tad joj je Lenka dala i svoj kaput, ušljiskala se blatom kad je dolazila, i rekla da se sve očisti ekspresno, to je duplo skuplje, jebote, da čisti deset kostima ekspresno samo da bi njen kaput bio gotov za dva sata i tuđe pare, a mene će da drka za svaku filter šajbnu...”

„Pređi na stvar”, prekida je Hari; ovaj izveštaj se oteo kontroli, prelazi u monodramu.

„Stvar je u tome da je u tom kaputu došla, da ga je Ubavka u dva sata vratila i obesila tamo gde smo ga našli, da ne bode oči. Mi smo svi, kao, blesavi, ne znamo... Nema veze. Lenkina kancelarija je bila zaključana, zato ga nije tamo ostavila.”

„A kad je otključana? I otkud ključevi u kaputu?”

»Ne znam.”

„OK, dalje?”

„Posle je Mija otišao do nje kući, nema je ni tamo. I kaže da je ladno ko u štenari, ona se greje na struju. Pa da, sedi ovde i dan i noć preko zime, štedi struju, a ja na Miljakovcu...”

„Ej, ej, ej! Miju si poslala? Kako si, bre, mogla da pošalješ klinca, mogao je tamo da zatekne... Ko zna šta!”

„Nisam ga ja poslala, keva ga je poslala. Ja sam htela da pošaljem kurirku, al ona ne može, ima osetljiv skočni zglob a napolju je poledica, neće da rizikuje. Boban nije tu, dolazi tek na predstavu, Lepomir mi odrapio da njegovim ljudima to nije u opisu radnog mesta...”

„Idi!”, ne može Hari da veruje. „A Marica upravo palila sveće u Svetoj Petki?”

„Otprilike. Svejedno, Naočarka je poslala Miju i on se posle pola sata vratio i saopštio nam da je nema ni kod kuće.”

„I dalje? Otkud ovi ovde?”, Hari pokazuje glavom prema predvorju gde se panduri mimoilaze ko u pokvarenom fliperu.

„Zvala sam Dabu, on ih je poslao. Kapiraš? Nije kod kuće, ovde su joj sve stvari, tašna, ključevi, kaput u kome je došla...”

„Kapiram, nego čekaj...”, Hari zna da nečeg treba da se seti, ali... Aha! „Drugi mobilni, onaj na koji si joj slala sms?”

„Juče je zvonio, danas je nedostupan, kao da baba...”

„Iscurila baterija, eto šta je! I šta sad ovi rade ovde? Otkad su tu?”

„Vršljaju već ceo sat”, Olga opet baca pogled preko ramena, pa se odmaknu od vrata da propusti čoveka u crnoj šušljivoj jakni.

„Gospođo, gde možemo... Hari, lepotice!”

A Hari pomisli jebem ti mater Olga i kad si zvala prvo Dabu a ne mene, jer ugleda svog najomraženijeg bivšeg kolegu, pa promrmlja:

„Zdravo Zare”, ruku mu nije pružila.

„Kakav je to ladan doček, ko za toplog brata?” Zare je kanda već malo gasiran, a tek je podne. „Kolko se nismo videli? Otkud ti ovde? Mislim, ukoliko ono u *Svedoku* nije istina, e, lutka, zabavila si nas ko niko.”

„Olga, ovo je moj bivši kolega, inspektor Zarić, Zare, ovo je...”

„Upoznali smo se”, umeša se Olga i pomisli kakav odvratan tip.

„Još bolje!”, ustaje Hari. „Zare, ja sam gospođina drugarica, ovde sam privatno, slučajno sam navratila i sad vas ostavljam...”

„Šta se odma kostrešiš, sedi di si, sve znam, zezam se malo.”

I Olga je bolećivim pogledom zamoli da ostane. Da li iz radoznalosti ili zato što je sažaljive prirode Hari ponovo sede na astal.

„OK, pričaj”, ipak je posredi bila radoznalost.

„Nismo našli gospođu, ni ekipa koja je otišla u stan nije našla ništa sumnjivo...”

„Pa to sam vam i rekla, da u stanu nije”, nestrpljiva je Olga.

„He, he, vas dve ste izgleda stvarno drugarice”, isceri se Zare zakravljenim očima i retkim brcima. „Jeste li telefonirali rodbini, prijateljima?”

„Gospođa nema rodbinu, a ni prijatelje, koliko znam. Uostalom, imate njenu tašnu, telefonski imenik, mobilni... Pa zovite sami!”

„Tu sad ima jedan mali problem, niko nije prijavio gospođin nestanak i mi praktično nemamo osnova da uznemiravamo ljude.”

„Daba ti je prijavio nestanak, ko hoćeš da ti...”, popizde Hari na Zareta, valjda milioniti put u životu, al davno je bilo, već je i zaboravila koliki je to golem popizd.

„Ne ide to više tako, lutka, ovo je sad pravna država.”

„Ti će mi kažeš!”

„Samo po propisima, molim. Treba nam zvanična prijava nestanka i posle četrdeset osam sati možemo da preduzmemo korake...”

„Evo, prijavljujem nestanak!”, preseče Olga potpuno idiotsku diskusiju jer vidi da je Harijeti već krenula zelena pena na uši.

„A šta ste vi nestalaj gospođi?“ Zare vadi blokče, jebote i blokčići su isti ko nekad, primećuje Hari.

„N-i-š-t-a!“, diktira mu Olga veoma scenično.

„Ne može!“, kezi se Zare. „Ne može ništa. Morate da joj budete rođaka, prijateljica, nešto... Šta bi po vama policija trebalo da radi kad bi svi koji nisu nikom ništa prijavljivali nestanke ne znam ni ja koga?“

„Zare, prekidaj ovog časa! I ti Olga! Koleginica joj je, eto šta je“, pa pogleda na sat. „A građanka Hari, ja ću da posvedočim da je nestanak uredno prijavljen 29.12.2004. u 12.37 po srednjoevropskom vremenu. Zadovoljan?“

„Ti stvarno, mala, misliš da imaš tako jaka leđa?“, Zare se uozbiljio. „Ćopava?“

„Zajebi ti moja leđa, za tebe mi je dovoljna i...“

„Hari!“, Olga je ućutka i pogledom. „U redu je, prijavili smo nestanak, u redu je. Jesmo imali još nešto? Ako nismo, ja se izvinjavam, mizanscenska proba počinje za pet minuta, moramo da radimo.“

Zare bez pozdrava besno napusti prostoriju i povede preko hola za sobom onih pet-šest pandura, sve neka deca, koji su ga već čekali.

„Uh! Ovo je bilo zamalo! Još nikad nisam udarila pandura, ovo je bilo...“ junači se Olga kada su momci u plavom - koji su, uzgred, bili raznobojni, u civilu - napustili pozorište.

„Ja neke jesam, al ovoga nisam nikad, to mi je krivo!“, junači se i Hari.

„Šta je on, neki jak pandur?“

„Samo jaka smradina.“

„To sam osetila, jako bazdi na brljušu.“

„Ih, to je najmanje na šta on bazdi. Izvini, moram da zovem Lazu. Ovo je... nešto nije u redu.“

„Jok, u redu je“, gundđa Olga. „Nestala Knedla! Mislim... super što je nestala, i ne povratila se, al zvanično?! Ja prijavila?!“

„Ne mislim na to, nego ova reakcija policije, to mi je... Nešto nije u redu.“

„Idi u njenu kancelariju, zovi Lazu odande, ali požuri. Pošto ja moram odande da zovem onog umetnika u Švabiju, da ga obavestim.“

„Samo još nešto”, vraća se Hari. „Kakva mizanscenska proba?”
„Nikakav si psiholog!”, smeje se Olga. „Pazi, strane reči i izrazi najbolji su način...”

„Zajebi me psihološki!”, prekide je Hari i ode da telefonira Lazi.

Nakon odlaska policije čitavo se pozorište naglo utišalo i uozbiljilo. Svi su hodali kao po jajima, slabo međusobno komunicirali, dolazili i odlazili bez pozdrava, čovek bi pomislio da je upao na maskenbal u manastiru a ne u *Malu komediju*. Te je večeri i predstava odigrana ko ispod žita, potpuno mehanički; publika srećom nije ništa primetila. „Ova publika bi primetila jedino kada bih dovela Miru Banjac Jeleni za alternaciju”, gundala je Olga s olakšanjem.

Harijetin razgovor s Lakijem i njegove kasnije neformalne istražne radnje po lavirintima gradske policije doneli su im samo zamuljanu informaciju o tome da u gradskom postoje nekakve dve struje. A da je Zare u „pogrešnoj”, onoj koja nije Dabina. Lakijeva veza s Dabom kaže da je ovaj pola sata tresao kavez kada je čuo za izdrkavanje povodom prijave nestanka. Istina ili ne, tek, sutradan ujutro se u pozorištu pojavila nova ekipa, valjda iz „ispravne” struje, sad ih je bilo bar dvadeset, i profesionalno su istresli iz gaća ne samo pozorište već i celu zgradu, uzeli izjave od svih zaposlenih, glumaca na ugovoru, Harijete... Ali Lenku našli nisu.

Rano po podne tog 30. decembra Hari je iz pozorišta otišla do Crvenog krsta da obiđe Begemota. Otkako je Reks s njom, cicamacu je potpuno zapostavila, a danas ga je ostavila kod kuće da ne zbunjuje dodatno policiju po pozorištu, pa je prilika... Kad je već bila na Krstu, svrati i do čika Pere, čuvara Vodovoda, odnela mu kilo meke za kuvanje, za novaka. I sama je popila šoljicu grejane, preslatke. Red da napravi čika Peri društvo, red protiv minusa koji je napolju baš upekao. Taman se spremala da krene kad čika Pera baci pogled kroz mutno prozorče: „Eno ti ga ujka!” Hari ga zapanjeno pogleda. „Šeta mačora. Pametno, a ne da se ko lane izgubi.”

Hari, koja uopšte nema ujaka i koja ne zna kad je jutros čika Pera pristavio lonče, obrisa rukavom čoše od prozora i... I vide pogurenu priliku u zelenoj vijetnamci kako unosi balu kartona kroz plehana vrata na potpornom zidu ispod *Beogradskog dramskog*?! Kojom mu

se prilikom oko nogu vrtela crna mačka?! Bogoljub?! I Mefisto?! Izlete bez doviđenja iz čuvarske kućice i trkom obiđe oko ograde rezervoara. Ona vrata je tokom te jurnjave gubila iz vida. Dok je stigla, od Bogoljuba više nije bilo ni traga. Kotlarnica, pisalo je na zarđalom plehu. I bilo je otključano. Unutra ko u crnoj rupi, zakoračila je tek metar-dva, dokle je dopirala svetlost spolja. Bateriju opet nije imala, naravno.

„Bogoljube!”, vikne. *No answer.* „Bogoljube, izađi, hoću da razgovaram s tobom.”

Mrtva tišina.

„Bogoljube, slobodno izađi. Znamo se iz *Male komedije*. Hoću nešto da te pitam.”

Ništa.

„Bogoljube, molim te, dođi. Prst pred nosom ne vidim.”

Učinilo joj se da ipak nešto vidi. Dva mačja oka koja svetlucaju u mraku. Nedovoljno da joj osvetle put.

„Dobro, idem kad nećeš!”

Cupkala je ispred vrata dok se nije načisto smrznula i ispušila dve pljuge, ali Bogoljub glavu nije pomolio. Zato ga je posle nekog vremena začula kako peva negde u daljini, ili dubini, *Pi-o-ni-ri ma-le-ni, mi smo voj-ska praaa-va, sva-kogda-na ras-te-mooo ko ze-le-na traaa-va...* Jebiga, bar je promenio ploču!

Poslednja predstava pre pauze između Novih godina takođe je započela pod utiskom Lenkinog nestanka, odnosno jutrošnjeg ispitivanja policije. Nekako se prećutno podrazumevalo da je sada Olga kapetan ovog broda, koji će večeras, kada se zavese spuste, biti zaključan i ostavljen da se ljulja sam na Trgu do posle Srpske nove. To nije podrazumevalo i uvođenje čvrste ruke, kako bi Hari pretpostavila, već odjednom svi za Olgu imaju pitanja, a ona na njih kompetentne odgovore, mirnim glasom izdaje naređenja, koja se trenutno ispunjavaju, da ne poveruješ.

„Olga, je li istina da ja ispadam iz podele od petnaestog? Da mi je ova poslednja?”, pita Fric pred izlazak na scenu, čak ni on ne zvuči šuplje nadmeno kao obično, više bojažljivo.

„To ni milicija ne zna”, odgovara mu Olga. „Zapravo, milicija bi i mogla znati, kod njih su ključevi Lenkinog stola. A ugovori su obično tamo.”

„Znaš šta, najbolje da pitaš inspektora Zarića”, doseti se Hari kako bi ih obojicu malo podrkavala. „Daću ti njegov telefon, reci da sam te ja poslala i da sam mu rekla da ti pročita ili fotokopira ugovor iz dokaznog materijala. Kako ti već treba.”

Nadobudna muška plavuša uze da zapisuje broj, a Olga i Hari se samo zgledaše, uzdržavajući se da ne prsnu u smeh. Bilo bi pravo zadovoljstvo prislušivati taj telefonski razgovor.

„Zato je meni pouzdano večeras poslednja”, nastavi Hari. „I zato gledam iz sale, Olga, sredi mi stolicu ovaj put, molim te.”

„Dve, Bobane, izbunari dva dobra mesta za Hari i mene”, naređuje Olga. „Znaš da ni ja nisam gledala nijednu celu od generalne.”

Boban ih je namestio u peti red, udarna mesta, iako su se dobro izudarale o koječija kolena dok su sele. Predstava je kasnila koji minut zbog njih dve. Mrak, zavesa, svetlo... počinje!

„Ko posrani golubovi!”, šapuće Olga Harijeti tokom prve scene.

„Dve crnogorske babe narikače bolje bi ovo odigrale”, komentariše Volfove i Timove kilave napade patriotizma u drugoj.

„Da sam im ja tetka Leticija, sad bih skočila iz sanduka i nalupala im šamare što ni da glume ne umeju da im je makar malo žao što je crkla. A Ričard bi kitu od mene dobio a ne nasledstvo, đani ga, uopšte nije tu, samo što nos nije počeo da čačka”, gundča početkom treće.

Zbog Olginih komentara publika oko njih se već vrpolti, neki negoduju a neki se dobro zabavljaju.

„Sad će cmizdračina”, najavljuje Olga komšiluku onaj deo u kome se Suzi baca na sanduk.

Što se i dogodi, Suzi se ridajući... Okliznu! Prostre se preko šperploče koja igra poklopac koliko je dugačka, zariba preko nje. Tom se prilikom oni rajberi zakovrnuse, šta li, te Jelena otplovi na poklopcu kao na dasci za surfovanje. Nije stigla dalje od patosa, zakucala se glavom, a nogama mlatara po vazduhu.

„Joj!”, uzviknu Hari.

„Joj!”, uzviknu gledalište unisono; potpuno je jasno da ovo nije deo mizanscena, već povreda na radu.

Olga zanemela. Kao i ona četvorica na sceni, ali samo načas, pa svi potrčase da je podignu, što kolegijalno, što iz likova. Potrčase pa zastadoše. Pa se opet pokrenuše, ali nekako čudno, nekim baletskim pokretima, u potpunoj tišini, u kojoj kao da se jedino čuje kako Jelena teško diše, što je dakako pozorišna iluzija, Arči i gospodin Morison lagano spuštaju donji deo daske, koji je još uvek oslonjen o sanduk, zbog čega je Suzi, ili je to Jelena, izvrnuta naglavačke. Tim joj pruža ruku dok se diže na kolena, grli je, Ričard joj sklanja kosu s lica, a sve to nekako usporeno, mekano, fino, kao da su mesecima vežbali...

„Jebote, Marso!”, promumla Olga. Hari misli da ona to psuje nekog Maksu iz radionice, koji je opet zajebo sanduk.

Arči i gospodin Morison, skladni ko Crni i Beli labud, krenuše da vrate poklopac kad Jelena progovori, zaustavi ih u pola pokreta, nastavi tačno gde je stala, glasom koji kao da je dolazio iz *off*-a. I kao da ga je snimila Marija Crnobori? Prvo iz Timovog zagrljaja, pa se onda odmače od njega, pogledom zatraži repliku, dobi je, ni Timov glas nije njegov, nekako je dublji, muževniji. Ričard je okrenuo publici leđa i govori, razgovetno i glasno, podiže ramena, uzima vazduh, pokret kolenom, optužuje Tima...

„On igra leđima, čoveče, on ume da igra leđima”, Olga oduševljeno cima Hari za ruku.

Hari jedino vidi da Arči igra s bar dva metra udaljene pozicije od svoje uobičajene, povukao se sam u levu stranu scene, što je nekako... Opet u redu, zapravo mnogo bolje nego što je bilo režirano - ipak je on tu poslom, posmatrač. Narednih pet minuta, koliko je još treća scena potrajala, Hari bi provela kao u nekom snu, u kome se zaista našla na tetka Leticijinom bdenju, i na kome se zaista odvija drama, nebitno oko čega, da je Olga svako malo nije prekidala izlivima:

„Proigrali, jebote!”

„Vidi, mala glumi!”

„Je l' ovo moja predstava?”

Na kraju su se Arči i gospodin Morison ipak prihvatili onog poklopca i tako dostojanstveno namestili rajbere, a zatim sva četvorica iznela tetku s takvim patosom, težinom, čak su i graške znoja po čelu

odglumili, da je Harijeti došlo da ih angažuje za svoju sopstvenu sahranu, unapred, eh, samo kad bi imala love.

Čudo se nastavilo i u četvrtoj sceni. Debeli je, doduše, bio bled, šminkerka se zeznula oko boje pudera, ali kad mu ga je dao po gasu i pritisku na osumnjičene, sve su crveni pečati počeli da mu iskaču po licu. Svi su bili neverovatno dobri, Jelena možda i najbolja, Suzi je nekim čudom dobila karakter, ostali su ga i pre toga imali. Jedino je Fric ispadao iz ritma, zapravo upadao na scenu malo prebrzo. Volf tek što bi dohvatio zvonce, a ovaj se već nacrtao ispred njega, prima porudžbine, donosi piće i pre nego što je mogao da ga sipa, teorijski...

„E, ovi izgleda stvarno šikaju”, šapuće Hari Olgi, vidi po čašama i bojama pića, to su čaše iz bifea a ne kristalne iz predstave i svako pije svoje uobičajeno. Debeli pije duplu lozu a ne pivo od čaja, koje je malopre naručio od batlera.

„Ma nek piju, pusti me da gledam, ovo je neverovatno!”, ućutka je Olga.

I zaista, neverovatno ali istinito, Volf je ispreskakao Suzi, lomio je svakim znakom interpunkcije u tekstu, o rečima i da ne govorimo, ona mu je parirala ko prvakinja drame a ne neka tamo bedna trovačica, američka sponzoruša iz pedesetih, krckala je polako, a onda se s finalnim „Vodite me!” pretvorila u šaku iverja na pozorišnim daskama.

„Bravoooo!”, prva je skočila Olga i počela da aplaudira. Harijeti je malo neprijatno, možda je ovde neko poznaje, nije red da reditelj... A za njom skoči cela sala, tapšu, raspadoše se.

Glumci su izašli i poklonili se, stigla je i jedna korpa cveća, gospa Macina kao i prethodne četiri večeri, koje Jelena neće ni da pogleda, ostavlja ih garderoberkama. Povukli su se mirno, zavesa se spustila, aplauz se samo pojačao, međutim, umesto da se pojave ponovo, u sali počеше da se pale svetla! Zavesa je ostala nepomična!

„Pa pička im materina, šta rade”, besni Olga, ali ne prestaje da tapše, „da l' su normalni? Ovakav aplauz nisam imala deset godina a oni pale... Cenim da bi bilo bar dvanaest izlazaka.”

Razvodnice otvoriše vrata i publika, htela - ne htela, pođe napolje. Hari i Olga, još ljuta, s njima, u foaje, ko će sad da se probija protiv struje da izlazi na Mijina, stražnja vrata.

„Jesam ti rekla! Mislim stvarno, da ne sklone...”, zausti Hari kad je u uglu foajea primetila tetka Leticijin sanduk ispred koga je stajao Lepomir s rukama skrštenim na grudima i pogledom ko-mi-priđe-zadaviću-ga.

Malo dalje je stajao Boban i mlatarao rukama u njihovom pravcu. To je bio njegov jedini odgovor na pitanje koji mu je kurac, a koje mu je Olga postavila bar deset puta. Progovorio je tek kad je poslednji gledalac napustio hol i kad je razvodnica za njim zalupila vrata tako da su se sva stakla zatresla. Ma nije progovorio, kriknuo je:

„Lenka!”

„Šta Lenka?”, zapitaše Hari i Olga u isti glas, doduše s različitom konotacijom.

„U sanduku!”, ovo već nije bio krik, pre kreketanje.

„Ma kakvom sanduku, šta me...” započe Olga, pa zastade u pola rečenice videvši kako Hari zapanjeno blene u sanduk iza Lepomirovih leđa.

„Jeste li zvali policiju?”, Hari poče da izvlači mobilni iz džepa.

„Jesmo, kad se završila predstava”, krekeće Boban, kod nekih napad hysterije tako izgleda.

S Trga se začuše sirene, brzi su, pomisli Hari, ali umesto pandura u hol utrčaše dvojica u belim mantilima.

„Živa je?”, odahnu Olga, samo nakratko, jer vidi kako razvodnica vodi medicinsko osoblje uza stepenice.

„Jelena ima nervni slom ili je... znaš već. Ali je strašno, morali smo da pozovemo hitnu pomoć”, kao da se pravda Boban.

„Idemo gore”, naredi Hari. „Lepomire, ostani ovde, silazimo čim dođe policija.”

Lepomir nije davao nikakvog znaka da je čuje, razume, ali se i nije pomerao s mesta.

Policija je stigla tek posle petnaest minuta, za koje vreme Hari i Olga nisu uspele da saznaju baš ništa sem da je Lenka bila alternacija Leticiji, što je otkriveno tokom treće scene, kad je spao poklopac. A da su glumci nastavili i kako su nastavili, to su videle i same, iz gledališta.

„Ne znam kako sam preživeo”, priča Debeli, ispijajući vodenu količinu loze. On je bio čekao svoj ulazak za inspicijentskim pultom kada je Suzi odletela s poklopcem. „Boban i ja smo mislili da

prekinemo, spustimo zavesu, otkud znam šta, kad klinci nastaviše da igraju! I stvarno, zamisli policiju s punim gledalištem, to bi bilo...”

„Policija stiže”, prekide ga Hari, koja ga je slušala izvirujući na Trg kroz prozor bifea. „Olga, ajdemo dole, vi zasad budite ovde, ne idite nikud.”

Niko i nije izgledao kao da je u stanju da ustane, a kamoli ode.

Jao, opet je „pogrešna” struja u smeni, zavapi Hari u sebi kad je sa stepeništa koje vodi u foaje ugledala Zareta s ekipom.

„Gde je telo?”, unosi se Zare u lice Lepomiru, koji je baš odlučio da igra sfigu.

„U sanduku”, doviknu mu Hari, preskačući po tri stepenika.

„Ne zezaj?!” Izgleda da je trezan, što je još gora varijanta. Gleda u neverici ono čudo od šperploče s rajberima i drškama za regal. „Otkud ovo ovde, nije bilo tu prekjuče. Otvaraj.”

Olga poče brzopleto da mu objašnjava kako je sanduk igrao u trećoj sceni i bio iznet posle bdenja, ali... Ali ostade bez vazduha jer su dva Zaretova momka s hirurškim rukavicama na rukama upravo otvorila sanduk. U njemu je ležala Lenka, picnuta ko za pravi mrtvački sanduk, s urednom frizurom, doduše malo više nabijenom na čelo, i lepo obučena, sklopljenih očiju i s rukama na grudima, a rukama je čvrsto držala mobilni telefon.

„Ko vam je dopustio da pomerate telo?”, iskrlješti se Zare na Hari, na šta ona samo nemoćno zatrese glavom. „Ko je sve bio prisutan?”

„Svi su gore”, kaže Olga i sklanja pogled s leša.

„A jedno trista ih je otišlo i kući”, dodaje Hari, u kojoj bi se policajac rasplakao od muke, a privatna detektivka bi se verovatno nasmejala da nije pokojnice.

„U stanicu! Vodi ih sve u stanicu, ekipa ostaje na uviđaju”, naređuje Zare pročelavom tridesetogodišnjaku koji mu je očito mlađe mudo.

„Otkad se to...”, pokuša Hari da interveniše, bezuspešno; Zare je uopšte ne sluša, deli ljudima zaduženja.

Uto ona dva bolničara, sve s nosilima na kojima leži Jelena, krenuše da se strmopižđuju niz ono usko stepenište. Dali su joj injekciju za smirenje, izgleda ko da spava i da će još dugo, ukoliko je sad tu ne istresu, a sva je prilika da hoće.

„Ko je sad ovo? Šta...”, surduknu Zare opet na Hari. Zašto stalno baš na nju?

„Dabina pastorka”, odgovara mu uz dlaku. „Ona je našla leš. Živci... Ja bi sad trebalo da pođem s njom. Znaš da ja...”

„Aaa, jok! Ne ideš ti lutko nigde! Niko ne ide nigde nego u stanicu. Tiko, proveri gde vode tu cicu, uzmi im podatke. Mile, pokupi ih sve...”

„Šefe, nemamo dovoljno kola, da zovem maricu?”, pita Mile, tek nešto stariji od Mije-deteta.

„Kod mene može devetoro, dovešću ih ja, sve koje ne možete kolima, ne pravi ljudima sranje, idi u pičku materinu, ne iživljavaj se”, tiho mu reče Hari da mu ne ruši autoritet. Zare je samo zločinački pogleda i klimnu glavom.

Posle su ih, u dvadeset devetom, ostavili da čekaju u hodniku dva sata, valjda dok nisu izvršili uviđaj. Pre nego što će prozvati prvog, Lepomira, iz Zaretove kancelarije izađe žena u crnom! Mahnu im svima i ode!

13. DOK JE BILO TITA, BILO JE I ŠITA

„Čoveče, kako je otoplilo preko noći! Gde ćeš večeras?“, pita Olga dok su u zoru izlazile iz panduracije, prosvetljene ko da izlaze s jutrenja u Sabornoj crkvi.

„Imam dve ponude. Kod Laze i Ljilje, što ne dolazi u obzir, žao mi ga je, ali sam je sebi taštu birao. Druga je ožderavanje na Crvenom krstu. I to ću da propustim, imaju mačku pa ne mogu da povedem Rekso, a zadnji nam je dan zajedno. Odvešće ga sutra, najkasnije prekosutra. I hamer. E, vozim te kući dok još imam čime. A ti?“

„Ne znam. Najradije bih ostala na Miljakovcu i zavukla se u krpe, ali mi muško dete pravi doček.“

„Imaš dvoje?“, zbuni se Hari. Stalno se spominjalo jedno dete.

„Jok, nego bih više volela da je žensko. Nisam znala šta s klipanima njegovog uzrasta da radim ni kad je trebalo da furam s njima, a kamoli sad. Najgore godine, sedamnaest.“

„Dođi kod mene. Imam pivo i ništa drugo. I ne mogu da kupujem, idem pravo na spavanje. Kuće, strpi se do kuće, molim te“, priča sirotom Reksu, koji je veći deo noći presedeo sam u džipu.

„Važi, i ja. Imam tortu, reformu, doneću.“

„Otkud ti reforma, leba ti?“, nasmeja se Hari umorno dok skreće u Cvijićeve iz 29. novembra.

„Napravila mu za žurku. Ja! Celo popodne se juče drkala njome. Da bi mi on na kraju rekao da ta kaljava govna što cure po frižideru sama iznesem i bacim u kontejner. Da ga ne blamiram pred ortacima. Torta u frižideru! Blam!“

Hari zausti da je upita misli li da je njen frižider otporan na blamove, ali očuta, umorna je. Tek, dogovoriše se da će Olga doći doveče u Blok 44 i da će se kolektivno praviti da nije Nova godina.

Stigla je tek oko pola deset, jedva je našla taksi. Torta, uzgred, i nije izgledala toliko strašno. Jedina je nevolja što Hari ne voli slatkiše. Kao ni Olga pivo. Pa su počele kafom, a uz kafu zna se. Alapačare-

nje. Što i nije Harijetin običaj, ali je borba s Olgom za svaku rečenicu izazov, to se ipak ne može propustiti. Već su pretresle osnovne i srednje škole, pa studije, frajeri, prvi poslovi, kad Olga reče: „I onda se udam za Crnogorca.”

„Aha, sad mi je jasna i druga scena u *Leticijinom gambitu*. Baš sam se pitala što si onako nagarila.”

„Ma, jok, nema veze, davno je bilo. I kratko. Nije mnogo bolelo. Uostalom, uvek sam bila osuđena na njih zbog visine.” Hari je zamišljeno pogleda pa počne ga se smeje. „Što se smeješ?”

„Ništa, sebi. Ti si bila osuđena zbog visine. A zašto sam ja bila osuđena?”

„Na Crnogorca?”

„Ne, na mrtvozornika. Moj bivši muž je bio mrtvozornik u policiji.”

„Pa možda si bila mrtva?”, pravi se Olga duhovita ne bi li sakrila zbunjenost. Ona, naime, misli da je njen život pojam ekscentričnosti.

„Da znaš da si u pravu! I ne sanjaš koliko.”

U tu se priču nisu dalje udubljivale, ma ni u šta se nisu udubljivale, skakale su s teme na temu i uskakale jedna drugoj u reč. Što je najlepše, stvarno su zaboravile da je Nova godina. Ali se na kraju ipak upetljaše oko one pete banke, koja ih obe muči. Jednu s gornje, drugu s donje strane.

„Klinci su monstrumi”, zaključi Hari i ispriča Olgi dogodovštinu s prodavačicom farmerki od pre neki dan. „Šta je to? Starosna diskriminacija?”

„Samo nemoj sad da mi kažeš ono kako smo mi u njihovim godinama poštovali bilo koga”, pada Olga u vatru. „Uopšte nije u tome fora. Nego, primetila sam da što sam starija sve više mrzim starce. Zato što sam im bliže. Ko da me zovu, dođi-dođi! Znaš šta mi je keva poklonila za pedeseti rođendan? Merač pritiska. Obećala sam joj da ću joj na groblje umesto cveća donositi kurtone.”

„A sveće strogo nećeš da pališ, ostavljaćeš joj cele, one najveće?”, Hari se zacenila od smeha.

„Otprilike! E, prestani da se smeješ, iznerviram se svaki put kad se setim, šaren papir, mašna...”

„Nemoj!”, ne prestaje Hari. „Kad puniš šezdeset da ti kupim i merač šećera? Znaš da od visokog pritiska i nerviranja možeš da dobiješ šećer?”

„Puši ga! I daj mi tu tortu.”

„Evo. Uostalom, i mene je moja mama neki dan zvala da idemo u banju. Najveći crnjak je u tome što moja mama već živi u banji. A sad bi u drugu. Sa mnom! Ja nisam primetila da sve više mrzim starce jer sam im bliže, al da klinci polako ali sigurno počinju da mi idu na nerve zato što sam im sve dalje, to je evidentno.”

„Pazi Jelenu”, Olga maleckom kašičicom odvali pola ogromnog parčeta torte i uz puno ekvilibrističke veštine strpa u usta. „Mmmm, čokolada! Ajde objasni ti meni koji će njoj na sva sranja u životu i taj kokain? Razumem da nije najbistrija, i gde je rasla, i s kim, ali to je neprirodno!”

„Šta?”, Hari otvori sebi pivo i nategnu iz flašice.

„Pa da se drogiraš dok si mlad!”, mljacka Olga.

„Misliš, nezdravo?”, srče Hari.

„Ne, neprirodno! Dok si mlad imaš druga posla. Da saznaješ, jurcaš, upijaš, tucaš, živiš, bre! Kad sve to više ne možeš, kad bole koske, kad nemaš više s kim, kad ti samo filmovi u glavi preostanu...”

„Kad ti se pokvari merač pritiska?”

„I to. E, onda je vreme.”

„Oćeš da smotamo po jednu?”, lupi Hari onako iz zezanja. „Imaš?”, zadavi se Olga reformom.

„Naravno da imam, je l' ovo domaćinska kuća ili nije?”

„Zezaš me?”

„Što bih te zezala?”, ustaje Hari, koja se ispočetka zaista zezala, ali joj se najednom ideja dopala. Vadi iz fioke u kujni smotuljak, kesicu s malo sivozelenog bilja i rizlom. „Evo, motaj.”

„Ne umem. Motaj ti!”, Olga je još u šoku.

„Ne umem ni ja.”

Pa joj je pošteno priznala o čemu je reč. Pre skoro dva meseca greškom je, tražeći upaljač, umesto u svoj džep gurnula ruku u džep jakne klinca kome drži časove. Drugi gimnazije, taj joj je najstariji. I izvadila to. Mali je kumio i molio da mu vrati, šatro nije njegovo, prebiće ga mangupi, što joj nije padalo na pamet. Ali joj je palo na pamet da ga ucenjuje, zato nije odmah bacila u klozetsku šolju. Ako na polugodištu ne bude imao četvorku iz engleskog, to će dati njegovom ćaletu. Prećutala je Olgi samo jednu sitnicu: da je klinac

Lakijev sin, utoliko je pretnja bila opasnija, ali nije ona tračara i cinkaroš. Eno ga mali, buba nepravilne glagole ko mutav!

„Mislim da ipak treba da obavestiš roditelje”, uozbiljila se roditeljka tek nešto starijeg adolescenta.

„Nema frke, proverila sam, sporadičan slučaj, samo sam sjebala jednu žurku. Držim ga pod kontrolom. Reks...”

„Kad smo već kod Reksa, on uopšte ne reaguje?” I zaista, Reks se razbaškario na kauču i gleda televiziju sa isključenim tonom, uopšte ne obraća pažnju na njih dve, na smotuljak još manje.

„Verovatno je izvetrilo. Možda je i peršun, začim C, ko zna šta su detetu uvalili”, pravda ga Hari.

„Pa ako već vetri, da se ne baci? Ja sam za!”

„Ajdemo za kuhinjski astal da probamo.”

Mučile su se pola sata da smotaju. Unutra je bilo i sitnih grančica i semenja, nisu znale da li sad to da trebe ili se i to puši. Konsenzuom su odlučile da se sve puši, pa je Hari izvadila dasku za seckanje luka i švajcarac. Olga je znala da treba dodati i malo duvana, nagodile se na manje od pola, da bude jače. Onda su sjebale pola paketa rizle, nekako je bila dugačka a uzana ili su im samo prsti bili trapavi. I pretanka, brate, kako je lizneš, ona se zgužva i sve se prospe, pa skupljaj ispočetka. A da istresu duvan iz jedne cigarete i natrpaju u nju? Dok je Olga čapkala pljugu, Hari je uzela naočari i s kutije pročitala da u filteru ima aktivnog uglja, bez veze, duvanje kroz gas-masku, vratiše se na staru dobru rizlu. Jedva nekako ulepiše dva džointa tanka ko grisini, malo je falilo da i selotejp ne angažuju, Hari im je uvrnula vrhove u špic, ko što je videla u nekom filmu, i onda se pojavio nov problem. Koji kraj se pali, a koji ide u usta?

„Koje smo mi matore krave!”, nervira se. „Sva sam se upljuvala, fuj. Koji posao! I sad ne znam ono što svako desetogodišnje dete zna, s koje strane... E, ako ovo ne vata, razbiću malom nos zbog ovolikog zajebavanja!”

„Ja mislim”, Olga misli, „da u usta ide normalan kraj. Kako bi inače dim prošao kroz ovo zapušeno?”

„Bravo, genije! Logika u službi duvanja. Kako ćemo, svaka svoj ili jedan po jedan?”

„Nikakva si hipičkinja, delimo sestro, u tome je draž”, zeza se Olga, ali prvo pali onaj koji je ona izlizala uzduž bez popreko. Uvuče dim i

zakašlja se najstrašnije.

Miris trave, koji se raširio prostorijom, bio je *too much* za Reksove nerve iako je prethodno očito bio rešio da iskulira i ostavi lujke da se provedu kako hoće. Skočio je s kauča, seo pred Olgu i počeo da bruji ko kompresor. Olga još uvek kašlje dok pruža pljugu Harijeti preko stola. Sad i ona uvuče i zakašlja se. Reks oprtča oko stola, sede pred Hari i kompresor opet poče da radi. Hari povuče još jedan kratak dim i vrati Olgi džoint, a Reks ponovo trk oko stola.

„Aman, kuče, ostavi nas da se drogiramo”, kaže mu Olga između dva dima. „Šta si ti, pas ili pokvaren frižider?”

„Bojim se da se ne drogiramo, nego kašljemo i zajebavamo kera”, zaključa Hari pošto je prihvatila pljugu za kojom je Reks ponovo potrčao ukруг.

„A da ti njega zatvoriš u kupatilo?”

„Ne mogu, žao mi ga”, Hari ne primećuje da je već malo usporila.

„Oćeš narkomana od njega da napraviš?”, ubedljiva je Olga, pa Reks uz malo cviljenja i kevtanja završi u kupatilu, zaključan sa spoljne strane.

„Evo, sad možemo mirno da kašljemo do ujutro”, kaže Hari pošto se vratila za sto i gleda u Olgu, koja cima li cima. I kašlje li kašlje. „Jesi ti sigurna da to treba da se uvlači? Ima, bre, ono s rukom, zakloniš rukom, pućneš, ispustiš i samo udišeš na nos?”

„Jok, to je šit!”, zna Olga. „Hašiš.”

„Pa možda je ovo hašiš? Daj da vidim!”, ipak opet uvuče. „Kakav crni hašiš u Beogradu? Nema toga odavno... Eeee, dok je bilo Tita, bilo je i šita!”

„Aaaa? Šta lupaš? Ej, dobro je, miriše na majčinu dušicu!”

„Slogan iz sredine osamdesetih, dok je bilo Tita...”

„Šta si ti? Neka jugonostalgicarka?”

»Daj!»

„Nema više, pa ti si ugasila. Oćemo sledeću?” Hari ne čeka odgovor, pali. Na Reksa, koji skaće po vratima kupatila, ne obraća pažnju ama ić.

„Vidi, ti bi svakako morala da zadržiš taj džip”, Olga duboko uvlači dim, a ne bi trebalo, opet će se zakašljati, i gleda u plafon mudro ko da prebrojava zvezde.

„Zašto?”, pita Hari kao da je tu jedino suvislo pitanje zašto.

„Vidi, taj tvoj šetam kuće i zimske sam čarolije *look* bez džipa nema nikakvog smisla”, pa sad onaj mudar pogled preusmeri na zvezde, koje su u stvari bile pahuljice, na Harijetinom džemperu.

„Aaa, to! Jebi ga, sestro brate, nije mi to *look*, nego božićna rasprodaja kod Amera. A i radila u robnoj kući, kapiraš, *final sale*, dobila ga za dva dolara a bio šezdeset...” Pa skida džemper, stvarno je vruće, raspalili grejanje noćas ko šašavi iako je napolju otoplilo, i ostaje u ofucanoj *T-shirt* na kojoj se dva kengura boksuju. „Obrati pažnju tek na ovaj *look*. I tamo sam dve godine života skantala bezveze. Pozdrav iz Australije! Paket od tri kengur majice tri dolara, australijska, dim-džabe. Daj dim!”

„Vidi, nije problem u pahuljicama i kengurima, nego u džipu. Treba ti, razumeš?”

„Ne razumem”, uglavnom ne razume da li sada treba da skine i majicu, pa da se ukaže brushalter, kineski, od sto dindži, kupljen tu iza ćoška, u Bloku 70, kome je jedna žica ispala pri prvom pranju, zaglavila bubanj i sjebala veš-mašinu. Majstora je posle platila ko džambo džet pun kineskih bruseva.

„Vidi, bez džipa izgledaš ko olupana šerpa. Crvena na bele tufne. Bez poklopca. On ti nekako daje... A i ja bih imala prevoz do kuće”, zacereka se Olga blesavo. „Moraš da ga zadržiš. Daj tu pljugu.”

„A vidi sad ti!”, Hari se naljutila, pa sa džointom zalepljenim za donju usnu otišla do predsoblja, gde je neverovatno lako, ili samo nema predstavu o vremenu, sa zida otkačila veliko ogledalo, donela ga i posadila pred Olgu. „Na! Vidi! Koja si ti olupana šerpa. Braon! Ja sam bar na tufne! Moja keva je imala jednu takvu ogromnu braon šerpu za topljenje čvaraka, sivu iznutra, i bacila je kad se olupala. Posle više nikad nismo jeli domaće čvarke. Jedu mi se čvarci!”

„Sklanjaj to od mene, šutnuću ga i popićeš sedam godina nesreće”, Olga je prestala da se smeje.

„Zašto ja? Valjda ti ako ti razbiješ ogledalo?”

„Zato što je tvoje!”, ponovo se zaceni od smeha. „Vidi, pouzdano, znam. Meni neko stalno razbija ogledala, ne sećam se da sam sama razbila ijedno.”

„Je l' tako?” Hari je navalila ogledalo na Olgu i pokušava da odlepi džoint sa usana. Uspelo joj je, pa ga pruža Olgi iza ogledala, ne vidi je, potpuno je zaklonjena njime. „Evo ti. A evo ti i ogledalo.”

Poklanjam ti ga za Novu godinu. Draga Olga, sve najbolje u Novoj godini želimo ti Reks, ja, travuljina i olgedalce-olgedalce-ko-je-najlepši-na-svetu - Olga! Drži ga dobro jer sad idem da tražim čekić, da ti ga razbijem. Mnogo me nerviraš.”

Olga nevoljno i trapavo pridržava jednom rukom bar metar visoko ogledalo, pritom joj je i onaj pikavac ispao, sagla se pod astal i traži ga, pipka drugom rukom po patosu, psuje, Hari čangrlja po plakaru u predsoblju, kad odjednom sa svih strana potmulo zapuca iz bezbrojnog lakog i teškog artiljerijskog oružja!

„Jebote, rekla si čekić!”, gundđa Olga ispod astala, još nije našla pljugu.

„Ha, ha! Počelo! Pa srećna ti Nova...”

Baaang! Traaas! Cangrrrr! Razlete se ogledalo u hiljade komadića! Nastade muk od jedno tri mikrosekunde, prekida ga Reks izbezu-mljenim lajanjem iz kupatila i skakanjem na kvaku. Hari iz predsoblja zuri u Olgu presamićenu na kuhinjskoj stolici, s levom rukom još u vazduhu, praznom, i ram je odleteo u tri pizde materine.

„Jesi živa?”, prestravljeno pita.

„Ne znam. Nisi morala baš da me ubiješ, jebote, rekla si čekić!”

„Čekaj!” Hari dolazi k sebi. „Ne ispravljaj se, ostani u tom položaju.”

Leđa Olginog novog prsluka, nabavljenog u akciji „Krznom protiv depresije” pre neki dan, kada su honorari konačno legli, bila su prepuna sitnih krhotina ogledala.

„Polako. Samo se rotiraj za devedeset stepeni da izvučeš glavu ispod stola, ali se ne ispravljaj.” Olga je poslušna, dobro je, staklo joj se nije ni za vrat sasulo i kosa je čista. Reks i dalje laje ko lud, oće da razvali vrata, ali ne ume. „Miran džukac, sve je u redu. Jebalo te veštačko krzno, ti meni nešto pričaš o mojim džemperima, kako sad ovo da očistimo ili bar skinemo s tebe a da se ne izbodemo?”

„Požuri, popizdeću”, škripi Olga dok Hari trebi krupnije komade i stavlja ih u pepeljaru. „Nemam vazduha.”

„Čekaj, usisaću te!”, doseti se.

„Kako, bre, da me...”, Olga počinje da se ispravlja.

„Av, av, av!”, laje Reks.

„Smiri se, kažem ti! Oboje!” Hari joj vrati glavu u prethodni položaj, među kolena. „Budi mirna, odo po usisivač.”

Operacija nije potrajala ni pet minuta. Na kraju Hari pomože Olgi da, onako još savijena, pažljivo skine prsluk i spakova ga, licem na unutra, u veliku plastičnu kesu. Olga se polako ispravlja, sva ošamućena.

„Ti nisi normalna”, kaže kad je došla do daha.

„Nikad nisam ni tvrdila da sam normalna. A ti kao jesi?”, Harijeti je najednom nešto smešno, valjda krckanje staklića pod čizmama.

„Jebote, ja bar ne pucam u ljude! Možda ladno oružje, ali... mogla si da me ubiješ stvarno, čime bi me posle usisavala?”

„Pa nisam...” Harijetin smeh prelazi u histerično. Došlo joj da se valja po podu od smeha, ali ne može po srči. Ne može čak ni da sedne na drugu stolicu, i po njoj su staklene iglice. „Spolja...”

„Ne seri! Šta je ono?” Olga pokazuje glavom na pištolj koji leži nasred predsoblja pored nekih starih cipela.

„Ma tražila sam čekić!”, sve joj je smešnije i smešnije. „Tu je negde, iza cipela. Vidi, prazan je.”

Hari odlazi i saginje se da ga podigne, a Olga skače i kreće prema njoj:

„Ostavi to, jebem ti mater ludu pandursku! Zadaviću te golim rukama s tri pištolja! Prestani!” Već joj je prišla na metar kad Hari, kojoj su suze na oči pošle koliko se zacenila, podiže ruku i pokaza prstom negde iza Olge. Koja ne naseda. „Aha! Vidi macu! Samo ako se ne okrenem, pa da mi pucaš u leđa!”

„Ne, nego ti duva u leđa, od prozora! Pogledaj kuda je ušao, vidi prozor!” Olga baci hitar pogled preko ramena, u pravcu bivšeg prozora, i dalje u nedoumici, mogao je tuda i da izađe a ne samo da uđe. Hari, međutim, ima još dokaznog materijala, pokazuje rupu u zidu. „A vidi gde se zakucalo. Bravo za gipsane zidove, treba da uđem u kupatilo, možda je prosvirao, al ne smem da pustim Reksa u ove staklice.”

„Av, av, av!”, ne prestaje Reks.

„Možda je ranjen?”, Olga joj je napokon poverovala, možda.

Hari otključa kupatilo, nekako se provuče pored uznemirenog psa i pregleda i njega i kupatilo. Sve je bilo u redu, metak se zadržao u zidu. Izljubi ga i jedva ga ponovo zaključa. Olga sedi na jedinoj čistoj stolici i pali cigaretu, običnu. Hari onu drugu obrisa mokrim

sunderom za sudove i zafrljači ga u kesu za đubre. Potom je prebrisa suvom i sede, valjda joj se ništa neće zabiti u dupe.

„I šta kažeš, spolja?“, Olga zvuči već maltene normalno. „Eto, N. N. lice ti je razbilo ogledalo, srećnih ti sedam narednih godina nesreće“, Hari je još smešljiva.

„Nije meni, nego tebi.“

„Ne, nego tebi, poklonila sam ti ga!“, kikoće se Hari.

„Ja ga nisam primila, uvalila si mi ga“, otima se Olga, i nju je uhvatila smejavica.

„Svejedno, bilo je tvoje u trenutku...“, i Hari pali pljugu.

„Nije!“

„Jeste!“

„Nije!“

„Jeste! Malo li je što mi je tvoje ogledalo napravilo ovoliki krš po gajbi, sad bi da mi uvališ i svoju nesreću. Neću. Dala sam ti ogledalo, bilo je tvoje!“

„Vidi, tvoja gajba, tvoj komšiluk, jebem ih divlje, tvoja Nova godina, tvoje ogledalo, tvoja nesreća. E, upišaću se, a kako sad da uđem u klonjaru pored džukca? Tvog! Vadi ga napolje, oću da piškim.“

„Neću! Priznaj da je ogledalo bilo tvoje, pa može“, inati se Hari, kojoj se takođe piški, a možda je već i malo upustila. „Otići ću i ispišaću ti se u lift!“, preti Olga.

„Samo ako ne bi bila i prva i poslednja! Sav je zapišan.“ Olga skoči i, krc-krc po staklicima, pođe prema Reksovoj šerpi za vodu pored sudopere, crvenoj na bele tufne, ha, odatle skupljaš inspiraciju za zajebavanje mene, s patosa, umetnice, pomisli Hari. Olga počinje da svlači pantalone.

„Okreni se!“

„Neću, aj baš da te vidim!“ Hari se upišava od smeha i postade stvarno kritično, najdoslovnije, pa skoči i ona i ulete u kupatilo. Tamo nastade krkljanac, ni vrata nije zatvorila, pšššš, av-av... „E, Olga, jesi nekad piškila u zagrljaju nemačkog ovčara?“

„Požuri, pucaću!“, Olga skače po predsoblju.

„Rekla sam ti da je prazan!“, s olakšanjem će Hari, izvodi Rekxa i nakratko ga vezuje za kvaku na ulaznim vratima. Dotle staklici nisu doprli, valjda zbog nepovoljnog ugla.

Kada se nedugo zatim Olga vratila u kuhinju, vidno opuštena, Hari je već pila sledeće pivo i bila spremna na kompromis:

„Kako ti ono kažeš, vidi, ajde da podelimo ogledalo. Svakoj po tri i po godine. Stvarno mi je neprijatno da tebe i tvoje ogledalo nesreća zadesi u mojoj kući, osećam se kao saučesnik. Oćeš sad pivo?”

„Oću ako ti oćeš moju tortu.”

„Ajde daj, a uzmi i pivo sama. Dakle?”

„OK, idemo na deljaka pod uslovom da budemo u istoj ćeliji. Ne baš, apartman, odvojene spavaće sobe i kupatila, zajednička dnevna?” Olga nesreću izgleda zamišlja kao neki komforan zatvor ili bi nešto da učari u pregovorima.

„It will be begining of a beautifull friendship!”, zaključio Hari deal i navali na tortu i pivo.

„Je li, sad treba da zovemo pandure?”, pita je Olga preko zalogaja cmoljave reforme.

„Tebi baš treba najgluplje moguće muško društvo noćas? Panduri” u nastavku podrignu onako muški, šarmantno. „Ne pada mi na pamet da ih zovem.”

„Da mi je falilo najgluplje moguće muško društvo sad bih sedela s glumcima. Nemaš ti pojma. Glumac ti je pola muškarca.”

„ A pandur dva muškarca odjednom, pa ti vidi šta je gore.” Složile su se da ne znaju šta je od to dvoje gore, ali je Olga i dalje mislila da treba da prijave metak.

„Da mi nije ispao džoint, sada bih bila mrtva”, to je, kao, argument s kojim bi izašla pred policiju?

„Moguće! U stvari nemoguće!”, filozofski odgovara Hari.

„Kako nemoguće? Razneo bi mi glavu. Ili bar rame, srce...”

„Kažem ti, nemoguće. Kada te čuva vlasnica detektivske agencije *Lucky Charm* lično! Mi u svaki dosije koji otvorimo turimo po zečju šapicu i onda su naši klijenti bezbedni. Kapiraš?”

„Kapiram samo da me zajebavaš, što je slab način da se smirim. Neki manijak upravo zamalo nije uspeo da me ubije. Nije da verujem u policiju, ali tom divljanju stvarno treba...”

„Ma prijaviću ujutro!” Hari je, dok je Olga ispitivala rupu od metka, uspela neopaženo da sjuri pola parčeta torte u đubre. „Da mi sad pošalju gomilu budala, nadrkanih jer su dežurni u novogodišnjoj noći, *no way*. Ili još odozgo dovedu i reportera iz *Svedoka*, samo mi fali da

postanem foto-roman u nastavcima. Jok. Malo *manana* ću. Uopšte nisam morala da budem ovde kad se to desilo. Došla s dočeka i zatekla, je l' tako?"

„Kad smo već kod dočeka, koji smo baš onako dočekale, sestro, ovde postaje frigidno. Ne možemo da sedimo ovde, starije smo žene, ladno!” Od paramparčadi prozora ozbiljno je pirilo, na stranu adrenalin i koliko god da je večeras neobično toplo za ovo doba godine, što kazao televizor.

„Šta predlažeš?”, pita Hari. „Da siđemo u hamer? On je blindiran. Ponesemo neki CD, ima mesta koliko i ovde, a srću ćemo već same da napravimo.”

„Jok, idemo kod mene.”

„A žurka?”

„Boli me uvo. Imam valjda prava na svoju sobu, devojačku. Raširio se po celom stanu. Ako ja mogu stalno da preskačem uspavane lepotice gde god se okrenem - a nisu ni lepotice, među nama rečeno, sve ti je to anorektično i blajhano, i spolja i iznutra - može i on da preskače stara-majku. U njenoj rođenoj devojačkoj sobi. Njenog rođenog prvog januara dve hiljade pete. Meni je moja soba od mog oca ostala! A njemu je od njegovog ostao kurac, da izbije oči. Meni! Ajd idemo, zima mi je.”

„A, Reks? Ne mogu da ga ostavim.”

„Ide s nama, jebiga.”

„E, imamo za još jedan. Da dunemo, pa da idemo?”, Hari baš ne bi da kviri klinicima žurku u jedan po ponoći.

„OK, ti motaš!”, presudi Olga.

Hari se posle uopšte nije sećala vožnje do Miljakovca. Sećala se nekih patrola, jedne u Jurija Gagarina, kod Buvljaka, jedne kod *Muzeja 25. maj*. Ova druga je čak pokušala da ih zaustavi, da stanu u red za duvanje, ovog puta u balon, ali je pandur, kako je hamer počeo da usporava a on shvatio kakvo je vozilo posredi, samo palicom pokazao da produže.

„Šta je bilo?”, pita sanjivo Olga.

„Ništa, ukapirao da slavimo Dan mladosti a ne Novu godinu, pa nas pustio”, mrmlija Hari.

„Ako, i treba. O, *mladosti mooooojaaaa...*” zapeva Olga i puf! Zadrema na pola refrena.

Gajbu nisu mogli da promaše, narodnjaci su cepali tako da se tresao gelender, zbog čega je bio vrlo nepodesan za pridržavanje, pa se Hari pridržavala Reksu za povodac. Bilo je otključano, predso-blje prazno, uključujući i neku plavušicu koja je plakala zagnjurenjena u gomilu kaputa, uprazno, nema autentične beogradske žurke bez uplakane plavuše u hodniku. Olga je povukla Hari, a Hari Reksa, desno, u mračnu sobicu, u kojoj njih troje nisu mogli da se okrenu a kamoli...

„Jebote, kako misliš ovde da kuntamo na ovu galamu? Odo ja nazad u hamer!”

„Ako mogu ovi, moći ćemo i mi!” Olga je upalila lampu i energično strgla prekrivač s neko dvoje, koji su zagrljeni i potpuno obučeni spavali u njenom krevetu.

„Ajde marš! Vucite se odavde! Imam goste, niste uvek samo vi gosti.”

Klinci su đipili iz kreveta ko ošureni, pa opet đipili preko Reksa kad im je rekao „Grrrrr!”, što je verovatno značilo „Srećna Nova godina!”, i zaždili u predsoblje.

„Kako ćemo? Može dupe-glava? Ne trpim ni sa kim da spavam”, izvinjava se Olga i baca jedan jastuk pod noge.

„Ni ja”, malo laže Hari dok izuva čizme. Mada je istina da će Olgino dupe neuporedivo bolje podneti nego njenu glavu. „Rekse, ti ideš pod radiator. Važi?”

„U moje vreme smo se bar svlačili kad se tucamo”, komentariše Olga ono dvoje od malopre, gasi lampu kraj uzglavlja i okreće se prema zidu.

A, bogami, i oni komentarišu po predsoblju s nekim ko izlazi iz klonjare, upravo je iza zida pustio vodu Harijeti pravo u mali mozak.

„Ša je bilo? Ša ste se unezverili?”, pita mlađi muški glas.

„Sine, upale dve skroz lude naduvane babe s pitbulkom i oterale nas”, krešti usplahireno žensko.

„Garant lezbače, krešu se s bulkom, kod tebe nikad nije dosadno”, objašnjava drugi, kao muški, glas.

„Keva ti se lezbejisala s Kvazimodovom dok te je pravila!”, razdera se Olga, srećom bez ikakve namere da ustaje.

„Olga, brate”, neki momak, koga Hari, skembana *undercover*, vidi samo krajičkom oka u kontralajtu, otvorio je vrata i nadvio se nad gomilu. „Hoćeš li prestati da me blamiraš pred ortacima ili moram da te proterujem s gajbe doživotno? Ispoštuj me jednom! Iz ovih stopa da si se izvinila ljudima!”

Olga ćuti. I Hari ćuti. Momak ćuti, al značajno. Ne namerava da izađe.

„Grrrrrr!”, pozdravi ga Reks iz mraka. Dečko odskoči unazad i zalupi vrata.

Poslednje čega se Hari seća iz te noći bio je Olgin predlog da se zamene. Olga menja odraslog, lepo vaspitanog i uhranjenog gimnazijalca, treći razred, za Reksa. Hari neće ni naduvana. Zaspale su klibereći se, a nijedna se nije požalila da onoj drugoj smrde noge. Štaviše, Lenku cele večeri i noći nisu pomenule ni jedan jedini put.

14. DANI JEBENOG RASPLETA

Za Hari je nova, 2005. godina započela nerešivom misterijom - kako pronaći stakloresca prvog januara u dva po podne? - koju joj je, u tri replike, telefonski razrešila Olga, čim joj je iznela problem:

„Prozor je jednostruki ili dvostruki?“, pita. „Dvostruki, pa šta? Trebaju mi dva stakloresca?“

„Ne, nego pozajmi u komšiluku jedno krilo dok ne prorade radnje. Vidi se da nisi preživela bombardovanje, smotanušo. Pljuc-pljuc, problem rešen!“

Ideja bi možda i bila prihvatljiva kada bi Hari poznavala komšije. Zna ih iz viđenja i na bardan-bardan, drži do svoje intime, tako joj sad i treba! Mogla je da bira između bakute u stanu iznad, kojoj ponekad pridrži vrata lifta, a ova joj zauzvrat uvek do šestog sprata preporučuje banju za nerotkinje koja je njoj, onomad, pre trista godina, pomogla da začne sina jedinca u trideset šestoj, ispao je *invisible man*, kevu nikad ne posećuje, toliko o banjama, i dede iz stana ispod, koji joj se uvek smeška.

Oni imaju gajbe identične njenoj, pa valjda i identične prozore. Odlučila se za dedu.

Kočoperni sedamdesetogodišnjak bio je veoma kooperativan, čak joj je i hoklicu pridržao dok je skidala njegov unutrašnji prozor, i sve bi se to završilo pljuc-pljuc, kako reče Olga, da matori nije počeo da joj se nabacuje! Sedite da popijemo kaficu, sela, šta će, ipak je dobila prozor, ajde vi zamešajte, da vidimo da l' možete da se udate, ništa lepše od zrele žene s oblinama... Pa sve do stara koka dobra juha, malo je falilo da mu natakne ono prozorsko krilo na ćelu, pokrivenu kapicom napravljenom od unihopa. On je građevinski inženjer, s dobrom penzijom, jao, onda ste sigurno studirali s mojim tatom, pokuša Hari da ga dekuražira pomoću bezočne laži, neuspešno, tek je na to navalio da joj objašnjava, udvarajući joj se, doduše, kako je ona polovnjača kojoj bi trebalo da bude čast što joj

jedan inženjer u penziji i s rupom na papučici iz koje viri žuti zadebljali nokat na palcu nudi... Šta li joj je već nudio. Bilo kako bilo, imala je prozor, ali i skenjan dan - nikad ne možeš imati sve.

Počela je da čisti onaj lom po stanu, Reks je opet popio kupatilo. Na stabilni se ne javlja, a na mobilnom prvo pažljivo proveri ko je zove, ne želi da joj se sad pojavi Miki i odvede kuće. Odgovorila je na dva poziva. Prvo Olgin:

„Jesi našla prozor?”

„Jesam, jebo te prozor”, i u najkraćim crtama joj prepriča dogodovštinu sa šarmantnim matorim drkadžijom.

„Pedofilčina!”, uteši je efikasno Olga i nastavi, ekstremno egzaltirana. „Super, znači sad ne duva! Što ne znači da ja i ti ne treba... Vidi, našla sam u jednoj trafici na Brdu motalicu, al je bilo zatvoreno. Mogu da se spustim basom do Slavije, tu valjda nešto radi, ili do štajge ako na Slaviji ne nađem, maznem motalicu i onda uvatim trandžu do tebe. Ženo, ja sam noćas spavala pet sati ucelo, prvi put za poslednjih deset godina. Ma, petnaest! I danas se osećam ko da mogu volu rep da iščupam, usisala sam celu gajbu, oprala sve sudove za Indijancima... Odajem se drozi, mame mi!”

„Mame ti, a kojoj drozi ćeš da se odaš kad nema više?”, Hari je, za razliku od Olge, ekstremno nadrždana, nije joj čak ni smešno.

„Pa radi i ti nešto, nađi, ne mogu sve sama, evo ja ću da nabavim motalicu!”

„Olga, nije mi ni do čega, je l' znaš kako to izgleda? Ni pola krša nisam rasklonila, sad će da mi upadne Miki, treba da zovem Lazu da čujem šta je bilo oko Lenke... Da se čujemo kasnije?”

Nije zvala Lazu, zvao je on nju, to je bio taj drugi poziv. Ima neke informacije, za dužu priču, pa je Hari između duvanja s Olgom u praznu motalicu i Lazine tašte odabrala odavanje profesiji. I obećala mu da će doći na večeru - brdo klope je od sinoć ostalo a ona već drugi dan ništa u usta nije stavila, Olgina torta je neuračunljiva u hranu. Zatim je isključila mobilni, čime se preselila u carstvo nedostupnih.

Kod Lakija je insistirala da aperitiv, prvo pivo, popiju u kancelariji, u dvorištu. Objekat podle ucene, njegov klinac, šlihtao se, sam im je odneo kvarcnu grejalicu, niko mu nije tražio. Ako treba još nešto,

samo neka ga zvrncnu na mobilni, kaže, a Harijeti došlo da mu zvrncne čveger preko nosa kvarnog, dečjeg.

Ukratko, Laki je od dežurnih iz „ispravne”, Dabine struje saznao da je saslušanje u noći između tridesetog i trideset i prvog decembra bilo pun promašaj. Nameran ili nenameran, ali Zaretov. Pitanja su se uglavnom vrtela oko događaja u toku večeri kada je telo otkriveno. Ko je gde bio, šta je radio... Bezveze, većina saslušanih bila je angažovana na samoj sceni ili oko nje. Glumci, inspicijent, garderoberke, dekorateri, Mija... Gore, u službenim prostorijama, bili su samo šankerka, koja se nije mrdala iz bifea, i dežurna Naočarka i Lepomir, oni su pili kafu na portirnici. Što je potpuno nebitno budući da je Lenka sve vreme bila s pomenutom većinom, nasred scene. To je jedino nedvosmisleno utvrđeno: osam svedoka je prisustvovalo nesrećnom otvaranju sanduka, ne računajući Olgu i Hari, zajedno s trista pripadnika publike, koji su takođe bili svedoci, jedino što nisu znali čega. Oni su mislili da im se dogodilo pozorište dok im se zapravo događao leš.

Harijetu je pak mnogo više zanimalo kada je u stvari Lenka nestala, to je još uvek nejasno. Poslednji koji je naveo tačno vreme i mesto kada je razgovarao s Lenkom bio je Mija-dete. Sam početak premijere, kada je ušla u tonsku kabinu i isprepadala se od Reksa. I Mija i polovina ostalih tvrdili su da su je viđali i narednih dana po pozorištu, ali gde i kada... u to već nisu bili sigurni. Znete kako je to, svi dani u pozorištu su isti, pre podne probe, uveče predstave, a dežurstva vam se menjaju haotično, sve vam se pobrka, objašnjavali su.

Uzrok smrti još nije utvrđen, ali nema nikakvih spoljašnjih povreda, uboda, rupa od metaka. Telo je poslato na obdukciju i valjda čeka da prođu novogodišnji praznici ili bar prvi mamurluk doktora Veselinovića, patologa.

„Jesu li otkrili otkud ključevi u džepu kaputa?”, pita Hari.

„Ne, ključevi se uopšte ne pominju”, odmahuje Laza. „Ali ja sam lično objasnila Zaretu i kako smo našli ključeve, i šta je Olga otkrila, kako je kaput dospelo među one kostime. A sigurno im je i Olga ponovila to isto da je Ubavka...”, nervira se Hari.

„Ne, kažem ti, u zapisnicima se ne pominju, čak ni u tvojoj izjavi, čitao mi čovek u telefon, nisam lud! Ništa, preostaje nam samo da

čekamo. Što ne bi trebalo teško da nam padne s obzirom na to da sa svim ovim nemamo ništa. Mi smo svoj posao završili i zaboje nas. Nemam utisak da bi nas Daba nešto dodatno angažovao, neki aneks ugovora, tako da... zaboje nas.”

„Znaš kad bih prihvatila aneks ovog ugovora? Ni mrtva! Nego, pod nosom da mi se desi... Radoznala sam, bre! A ti mi kažeš da čekam.”

„Pa tebi se stalno dešava pod nosom. I kad smo već kod čekanja, ajdemo u kuću, čekaju nas.”

Večera, koja je zatim usledila, nije vredna prepričavanja sem podatka da je Harijetu posle mučila gorušica od ciknute ruske salate.

02. 01. 2005.

Rastanak sa Reksom, drugog januara ujutro, kada je Miki došao da uzme hamer i kera, bio je neopisivo bolan. Čak i za Mikija jer se Reks toliko otimao i cimao povodac da mu zamalo nije iščupao ruku iz ramena. Mandril nije bio raspoložen za razgovor, Hari nije uspela od njega da izvuče ništa sem informacije da je Jelena kod kuće i da je dobro. Evo mene opet bez kučeta i mačeta, pomisli Hari mašuću Reksu, vrati se kući i prespava dan. Da ga ne bi preplakala.

03. 01. 2005.

Treći januar pao je u ponedeljak, radni dan, možda, kako kome. Hari se vrpolti, zove Olgu, nema je, zove Lazu, otišao na mali fudbal na DIF, zove... Nema više koga da zove. Ili ipak... Pa okrene doktora Veselinovića, znaju se, njen bivši muž je s njim tesno saradivao, najviše na ispijanju vinjaka, uobičajena mrtvozornička profesionalna deformacija. Telefonistkinja u mrtvačnici prebaci vezu, doktor Veselinović se javlja veselim *Srećnu Novu godinu želi vam osoblje sale za obdukcije*, na šta se Hari zakune u sebi da nikada neće uvesti video telefon.

„Otkud ti, došli ste za praznike?”, obradovao se doktor Veselinović. „Daj mi posle i Docu da uglavimo i neko viđenje, ljudi, niste se javljali godinama.”

„Sama sam ovde, Doca je tamo, mora neko i da radi”, kao našali se Hari, gde sad da objašnjava kako su se razveli i sve to, bar ništa nije slagala. „Nego, htela sam nešto da vas pitam, poluprivatno.”

„Izvoli, naša služba je uvek na raspolaganju, čak i živima”, i ovaj je šaljivdžija, takođe profesionalna deformacija. „Imali ste slučaj neki

dan, iz *Male komedije*.”

„Jesam, vala baš je bila komedija, na moj račun. Proveo sam Novu godinu ovde, nije mi prvi put, al nikad ovako!”

„Kako?”

„Badava. Bakica je prosto umrla.”

„Ali od čega?”, reci već jednom, ne dodaje Hari.

„Od smrti. Prekid rada srca. Cap!”

„Jeste li sigurni?”, ne može da poveruje.

„Kako ne bih bio siguran, dvanaest sati smo radili, rasturili je ko svinja masnu krpu, bio je veliki pritisak iz gradskog, ne znam zašto, samo što je još nismo testirali na mladalačko ludilo. A što te to zanima? I čija je baba bila, molim te, reci mi, kad su toliko insistirali?”

„Ne bih znala da vam kažem, meni je bila komšinica, iz starog kraja, prosto sam radoznala”, morala je ipak da slaže. „A vreme smrti? To ste odredili?”

„E, tu je keč! Nekoliko dana, ne mogu sa sigurnošću da tvrdim jer... Šta se zapravo desilo? Bila je senilna i odlutala od kuće? Sela na neku klupu i smrznula se? Razumeš, telo je bilo bajato, a sveže, odlično očuvano, ko da je držano u zamrzivaču pa odmrznuto za mene.”

„Zar niste dobili propratnu dokumentaciju? Ne znate...”

„Ništa, samo telo, kažem ti, trideset prvi decembar, frka, kao poslaće sutra, evo već je treći, a još ništa.”

„Pa kako ste napisali obdukcioni nalaz?” Hari se oseća kao da je pala s Marsa u ovaj novi MUP, Dabinski, i njegove načine rada.

„Ko kaže da sam ga napisao, đavola će da ga dobiju dok ne pošalju dokumentaciju”, ljuti se i doktor Veselinović. „Važno je da su meni upropastili doček, a oni mogu da slave do Svetog Jovana. Dobiće nalaz u poklon za Osmi mart kad se zainatim. Ovo ti je, devojčice, sve otišlo u tandariju. Pametno je što ste se evakuisali.”

Kako je malo potrebno da se Prljavoj Inspektorki Harijeti ulepša dan - samo joj kažeš devojčice, pomisli Hari i polako završi razgovor s doktorom Veselinovićem. Jer je sve osim tog devojčice bilo... Da se spališ!

* * *

04. 01. 2005.

Hari je četvrtog sabajle, već nervozna kao osica, osvanula na kiosku, a u *Politici* su osvanule Lenkine čitulje. Bezbroj komada i sve zvanične, nijedna lična. Razna pozorišta, Ministarstvo kulture i informisanja, nekoliko udruženja dramskih umetnika, dva udruženja pisaca, domovi kulture, savezi amatera i kulturno-umetničkih društava, sindikati scenskih radnika i kulturnih delatnika... Krš božji! I u svima njima je Lenka preminula, s obdukcionim nalazom doktora Veselinovića ili bez njega, naprosto je preminula, čak ni tragično! U osamdeset trećoj godini života, jebote! Hari zove Olgu:

„Ha, slagala si me! Nije imala dve hiljade godina! Ovde piše preminula u osamdeset trećoj!”

„Malo li je?”, Olga ne zvuči baš najbolje. „Uostalom, od šezdeset do osamdeset tri ima više nego od osamdeset tri do dve hiljade, nisam mnogo pogrešila! Bar ja tako kapiram tu teoriju relativiteta, upravo radim čedu majkinom seminarski iz fizike, ima tri žurke ove nedelje pa ne može da postigne. Oćeš da mi pomogneš?”

„Neću. Nego, objasni mi kako je mogla da bude upravnica pozorišta u tolikoj adolescenciji? Mislím... delovala mi je fucnuto za nekog od malo preko šest banki, oko penzije, ali za razmenjenu devetu držala se super”, hajde da i Hari udeli Knedli neki kompliment, makar i posthumno.

„O tome ti i pričam sve vreme, bila je u penziji već vekovima.”

„Ali kako je onda mogla da bude upravnica?”

„Na ugovor, pobogu!”, Olga se nervira jer Hari ne razume tako jednostavne stvari.

„Ama, ko je babi od osam banki...”, a Hari uporno neće da razume.

„To već nemoj mene da pitaš”, skрати Olga. „Nego, sutra je sahrana, pročitala si. Ne mogu da idem. Eto, jednostavno ne mogu, zbog nečega ne mogu da podnesem da tamo...”

„Što se meni žališ? Ja jednostavno, eto, neću da idem, bez ne mogu, pa nikom ništa. Proći će i bez nas, a pogotovo bez mene.”

„Ne žalim se, nego hoćeš da sutra idemo negde u skitnju? Na ručak?”

„Da kupujemo motalicu?”, nasmeja se Hari, pa se nasmeja i Olga.

„Nađemo se u podne u pozorištu, ipak je otvoreno, zbog komemoracije, u deset, to baš neću moći da eskiviram, i onda zapalimo”, režira rediteljka.

„Važi se”, pristaje Hari.

„Imaš neke novosti u vezi sa istragom?”, pita Olga ono što joj je na vrh jezika od početka.

„Nemam, sem onoga što sam ti juče rekla. Uzrok smrti naturalan, vreme smrti nepoznato. Možda ću do sutra nešto saznati. Ajd zovem Lazu, vidimo se sutra!”

Laza je zaista imao novosti i to spektakularne. Istraga je zatvorena?!

„Kako zatvorena, na osnovu čega?”, preneražena je Hari. „Na osnovu prirodne smrti, neće da se bakću”, rezignirano joj odgovara.

„Najprirodnije moguće! Jasno! Prirodno, kad ti dođe da umreš, legneš u prvi sanduk koji ti je pri ruci, zagriš mobilni, navučeš rajber spolja i vozdra! Ne-mo-gu-da-ve- -ru-jem! Ladno zatvorili istragu?! U pičku lepu materinu!”, dere se Hari ko Olga.

„Ne urlaj na mene, života ti. Malopre je na mene urlao Dabin kum, sad ti, šta sam ja ovde? Indigo?”, Laki zvuči kao zgužvan indigo.

„Zašto je urlao na tebe?”, secnu se Hari.

„Zato što sam mu rekao otprilike isto ovo što si ti meni rekla, doduše biranim rečima, nisam ja prostak. Zdravo, čujemo se kad oladiš kapislu.”

E pa, nećemo preko indiga, pomisli žena na ivici besnila i okrenu Dabin mobilni, učini poslednje što bi iko razuman učinio.

„Ja sam, šta je?”, javlja se originalno, kao i uvek.

„Hari je na telefonu...”

„Šta hoćete?”, pa on je čudo od ljubaznosti!

„Slušajte, nikako niste smeli da zatvorite istragu”, započe tiradu, „ne znamo uopšte ni kako je leš dospao u sanduk, ni kada, kada je uopšte nastupila smrt...”

„Slušajte sad vi mene!”, prekide je. „Sve to što vi ne znate, nabite sebi u guzicu, jebem vas radozna! I zaboravite ovaj broj dok ja nisam postao radoznao kako ste uspeali da upropastite službenog psa, kako je proklizala lamela na hameru, kako je Jelena pod vašom telesnom zaštitom završila u Palmotićevoj, kako... Je l' treba još? Ja nemam pametnija posla nego ovde da raščišćavam za vama, a vi ćete mene da učite mom poslu?”

Pa prekide i vezu.

05. 01. 2005.

Petog januara u podne Hari je u pozorišnom bifeu zatekla samo Olgu i ženu u crnom. Sede u istoj grozomorno-plavoj klupskoj garnituri, ali ne razgovaraju. Žena u crnom, naime, čita *Politiku* - i danas je izašlo još pet-šest Knedlinih čitulja, koje ona obeležava crvenim flomasterom - Olga naprosto čeka i srče kafu.

„Sedi, oćeš kafu? Mala, daj za Hari jednu istu, ali celu”, pozdravlja je.

„Kako si od jutros?”, pozdravlja i Hari nju.

„Sjebano, a ti?”

„Takođe”, pridružuje se Hari sveopštoj sjebanosti.

Olga pali cigaretu i uvlači dim, vuče, vuče, ništa da uvuče, samo se cela pljuga usijala od panjeva kojim su je napunili umesto duvanom.

„Drino, jebem ti...!”, uzviknu i ljutito je ugasi, pa izvadi novu iz kutije.

„Nije *drina* nego *pall mall?!*”, pogleda Hari kutiju pa Olgu.

„A? To?” Olga izvede neki poluosmeh. „To samo citiram Ljubu Tadića iz filma *Marš na Drinu*, sećaš se poslednje scene, Drino, jebem ti...!”

„Sećam se. A ti sad il padni mrtva ko Ljuba Tadić, il mi objasni jednu stvar. Kako to kad ti opsuješ, ili Ljuba Tadić, ili u nekoj knjizi... to je umetnost? A kad ja opsujem, onda sam prostakuša? Čak mi je i Laza juče rekao da sam prostakuša.”

„Dobro pitanje.” Olga se sad već sasvim iskreno smeje. I ustaje. „Moram da piškim, odgovoriće ti gospođa, ona je stručnjak za tu problematiku.”

Žena u crnom je spustila novine i gleda Harijetu preko cvikera.

„Dakle?”, ponavlja Hari sad njoj. „Zašto sam ja prostakuša kad psujem, a umetnici mogu?”

„Čula sam vas. I šta da vam kažem sem *life is unfair!*”, podsmehnu joj se žena u crnom.

„E, baš vam hvala!” zahvali joj Hari što je imalo da znači idi u pizdu materinu.

„Brinete zbog Reksa?”, upita je žena posle neprijatnog ćutanja.

„Aha!”, odgovori Hari iskreno. Od onog jučerašnjeg razgovora s Dabom i optužbe da je...

„Ne treba”, prekinu joj žena u crnom misli. „Biće sve u redu. Odnosno, biće još malo komplikacija, ali će se završiti mnogo bolje nego što ste i sanjali. Prekosutra će vas pozvati Jelena i javiti vam

da je čula kako će Reks biti uspavan. Više nije radni pas, neposlušan je, traži da se mazi i igra, eratično reaguje na narkotike, moraju da ga uspavaju kako ne bi loše uticao na ostale pse. Vi ćete odjuriti na poligon, stići ćete na vreme i spasti ga. Malo ćete se natezati s njegovim trenerom i on će na kraju pristati da vam ga ustupi za petsto evra. Tako da od kupovine kola neće biti ništa. Ali Reks ostaje s vama na obostranu radost.”

Hari je gleda zapanjeno, šta ova priča?

„I baš tako će da bude!?” konstatuje ironično.

„Baš tako!”, odlučna je žena u crnom i nastavlja. „Zanima vas kada je Lenka umrla? Vreme smrti?”

„A vas ne zanima?”

„Ja znam. Umrla je dvadeset i petog uveče, u 21.25, tokom četvrte scene, u foajeu, gotovo na istom mestu gde je telo i pronađeno pet dana kasnije.”

„Ama kako...”, htela je da pita kako znate, ali je žena u crnom nije razumela, tera svoje.

„Od srca, prirodno, rekao vam je doktor Veselinović još prekjuče.”

„Otkud vi znate doktora Veselinovića?” Hari je već ubeđena da je ovo noćna mora, pokušava da se uštine, ali su joj farmerke toliko zategnute da ne uspeva.

„Kako ga ne bih znala!” nasmeja se žena u crnom. „Idemo dalje, šta vas još zanima?”

„A kako je Lenka dospela u sanduk?”, kad je noćna mora, nek je noćna mora, pomisli, daj bar da se informišem u istoj.

„Bogoljub ju je stavio. Vidite”, koristi Olgin izraz, vidite, „dekorateri su bili naredili Bogoljubu, logično, što bi se oni cimali, da iznese sanduk tokom četvrte scene u kamion, na glavna vrata. Da publika pri izlasku ne bi nailazila na sanduk, to ste dobro uočili i skrenuli Olgi pažnju, bilo bi neukusno. Došao je u foaje s ulice, zatekao Lenku mrtvu, veoma se potresao zbog te njihove romanse i onda je učinio jedino što je on smatrao ispravnim. Da je dostojanstveno sahrani. On je malo umno poremećen...”

„Čekajte”, Hari je sigurna da ovde ima više umno poremećenih. „Kakve romanse, ništa vas ne razumem?”

„One njihove iz mladosti. Nemoguće da vam nije palo na pamet?”, žena u crnom je sažaljivo pogleda. „Dobro, nema veze, ispričaću

vam. Dakle, oboje su odmah posle rata bili nekakvi omladinski funkcioneri. Upoznali se na radnoj akciji, na kojoj naravno nisu kopali, samo su obilazili radne akcije i postrojavali kopače. Planula je ljubav, žestoka. Gotovo dve godine su bili nerazdvojni, a onda je Bogoljub nešto lanuo što nije trebalo i politički je gurnut pod led. Od čega mu je neuporedivo teže palo to što ga je, sem Partije, istovremeno ostavila i Lenka, otišla s njegovim najboljim prijateljem, Svetolikom Brkićem. Nikada se nije oporavio, verovatno je postojalo i neko genetsko nasleđe, tek, on je postepeno počeo... Da gubi razum, recimo, ne bih sad da spekulišem s dijagnozom.”

„A da nije onda”, Harijeti se već čini da je ovde sve moguće, pa čak i da ona sama spekulise s ovom ovde, „ipak Bogoljub ubio Lenku? Ne znam kako, ali imao je motiv, osvetu što...”

„Ne, ne, ne, nipošto!”, žena u crnom odlučno odmahuje glavom. „Bogoljub je voleo Lenku. Govorio je da je ona žena njegovog života iako je u mladosti davila decu pionirskim maramama, što on lično nije odobravao, ali popravila se, prestala je.”

„Pionirskim maramama? O čemu vi pričate?” Hari je na nekoliko sekundi zatvorila oči da rastera halucinaciju. Međutim, kada ih je ponovo otvorila, žena u crnom je i dalje sedela kraj nje.

„Ne znam tačno, valjda su vezivali deci crvene marame zajedno, tad kad su bili omladinski rukovodioci, pa Lenka zategne malo jače, kvrc! Uostalom, to je pričao kasnije, kad je već duboko zagazio u to stanje, pa se ne bih mnogo obazirala na taj detalj. Tek, on je slepo obožavao Lenku i nikada joj ne bi naudio. Pratio ju je celog života, neopaženo, s funkcije na funkciju, uvek je bio blizu, da je čuva, kako je govorio. I u pozorište se naselio tek kada je Lenka došla za upravnicu, doduše, baš tada su se u podrum njene zgrade uselile neke izbeglice, pa nije tamo više mogao da ostane. U njenom podrumu krio se dvadeset godina. Pre toga...”

„Ali pobegao je, zašto je pobegao ako...”

„Znam, u *Beogradskom dramskom* je, a znate i vi, videli ste ga. Ja sam ga tamo poslala. Kotlarnica je suva i topla, uslovi su značajno bolji nego u ferzenku, njihovi dekorateri će mu već naći nekog posla, za starog čoveka je važno da održava fizičku kondiciju. Sprijateljiće se i sa čika Perom iz Vodovoda, koji je duševan čovek, prihvaćće ga takvog kakav je, kao i vas što je prihvatio, iako mu niste sasvim

jasni, s tim jurenjem mačaka i... Morao je da se skloni. Policija bi ga ispitivala, a on u svom mentalnom rastrojstvu nije u stanju da se brani iako je nevin. Vidite da je i vaša logika policijska, ne, morao je da se skloni odavde!”

„Zašto baš tamo?”, Harijeti ne da mira njena policijska logika. „Od svih rupa u ovom gradu? Čekajte, kako ste ono rekli da se zvao taj njegov najbolji prijatelj zbog koga ga je Lenka ostavila? Svetolik Brkić? To mi je nešto poznato? Pa da, upravnik *Beogradskog dramskog*! Ja sam mislila da je to mlađi čovek, nemamo valjda dva fosila... I vi ste Bogoljuba poslali njemu?”

„Ma, ne! Svetolik je davno umro, ovo mu je unuk! Nosi dedino ime.”

„I Lenkin?” Hari je opustila vilicu.

„Ne, zaboga! Svetolik i Lenka nisu dugo ostali zajedno. Naišao je neko ko joj je bio korisniji. Nikad se nije udavala.”

„Svejedno!”, Hari se već sasvim primila na ovaj trip i aktivno učestvuje. „Bogoljub je sada u blizini unuka čoveka koji mu je preteo ženu njegovog života? Opasno je!”

„Ne brinite, Bogoljub nikada nikoga ne bi povredio. A kamoli dete. Ili unuče, Brkića”, Harijeti iskrsnu pred očima ona scena kada je Bogoljub nežno tešio Jelenu. Možda je žena u crnom i u pravu, ali...

„Gde je sad ova Olga? Otišla je samo u W. C. i sad...”, Hari bi da se Olga vrati, treba joj pomoć, neko pri svesti, neko s razumne strane ogledala.

„Skoknula je do apoteke, ali je tamo zatekla gužvu, vratiće se za pola sata, stići ćete na ručak, još je rano”, smiruje je žena u crnom.

„Šta ste vi? Vidoviti?”, ironična je Hari.

„Ne, nego sam je ja poslala da bismo mogle da razgovaramo”, reče jednostavno žena i jednostavnim pokretom povuče crnu suknju prema crnim čizmama, zadigla se malo.

„O čemu?”, belo je gleda.

„Pa o svemu što vas zanima. Eto, objasnila sam vam šta se desilo, jeste li zadovoljni? Ili ima još pitanja?”

„Ništa mi niste objasnili! Ludi Bogoljub je našao Lenku mrtvu u foajeju, dvadeset petog uveče, i skrhan bolom saranio ju je u sanduk od šperploče? A ona se u tom istom sanduku pojavila nasred scene, i usred predstave, pet dana kasnije! Do kurca ste mi objasnili!”

„Molim vas, nemojte da psujete! Para mi uši. Isti ste kao ona vaša Olga”, prekorno će žena u crnom.

„Boli me dupe šta vama para uši! I nije ona moja Olga!”, popizde Hari.

„Jeste, jeste”, nasmeja se žena u crnom. „Vlada opšte mišljenje da je vama potreban muškarac. Muž, ljubavnik, svejedno, znate da ste i sami pre nekog vremena razmišljali o tome. Ja se s tim mišljenjem ne slažem. Žena naših godina mora da ima prijateljicu. A vi ste dobili Olgu i Olga vas. Povremeno je napeto među vama, ali vam nikada neće biti dosadno, što vam je obema najvažnije, to je... kako bih rekla... jedno strasno žensko prijateljstvo. Ništa nastrano, da se razumemo.”

„Ma od koga sam ja dobila Olgu umesto frajera, šta pričate vi?”

„Od mene, naravno!”, mrtva ladna odgovara žena u crnom.

„E, da se nosite vi malo u tri pizde materine! I vi i Olga, zadržite je! Dosta mi je ovih gluposti!”, skoči Hari i poče da oblači jaknu.

„Sedite, aman! Smirite se. I opet psujete, nemojte, ne stoji vam, u našim godinama..., pa se opet nasmeja. „Olga bi identično reagovala kao vi! Sedite da vam objasnim još te neke sitnice, neverovatno mi je da niste sami povezali konce.”

„Koje?” Hari se, pobeđena, spusti nazad u fotelju. Jaknu nije skinula.

„Lenka je sve vreme bila u sanduku. Od trenutka kada ju je Bogoljub tu smestio do one Jelenine akrobacije kada su je našli”, govori žena u crnom kao da je to nešto potpuno očigledno, što samo budala ne vidi.

„Kako je policija nije našla? Dvaput su pretresali pozorište, drugi put veoma detaljno, prisustvovala sam”, ne da se pandurka, makar i bivša.

„A kako bi je pronašli kad je sanduk preko dana bio u fundusu? Dole, na Vilinim vodama. Tamo nisu tražili. Svake večeri kompletan dekor ide u fundus i dovozi se pre predstave. *Mala komedija* nema čak ni najmanji magacin ovde u kome bi se držala dva dekora odjednorn. Znate i sami, imali ste bezbednosnih problema na početku s onim vratima ferzenka, koja dekorateri podglavljaju. Tuda i unose i iznose dekor. Sa iznimkom prilikom iznošenja Leticijinog sanduka pošto se on zbog Olgine režije već iznese u foaje, praktično

na ulicu. Moraju to da rade svakodnevno da bi raščistili scenu za prepodnevne probe. Ponekad i triput dnevno ako...”

„Hoćete da kažete kako je Lenka iz večeri u večer igrala Leticiju i da ju je Bogoljub nakon toga iz foajea iznosio u kamionet da prespava u fundusu?”, prekinula ju je Hari. „Pet puta? Pet dana? Pričate koješta, doktor Veselinović je rekao da je telo bilo očuvano kao...”

„Nije Bogoljub, on ju je izneo jednom, iste noći se preselio u kotlarnicu na Krstu. Sledeće četiri večeri to su radili dekorateri. I znam ja odlično šta je doktor Veselinović rekao”, ljutnu se žena u crnom na ovoliku ignoranciju i nepoverenje. „Ali on nije video fundus *Male komedije*. To vam je, draga moja, jedna obična ogromna plehana šupa na Vilinim vodama, na kojoj je više od pola prozora polupano, klizna vrata su toliko zarđala da se dekorateri noću i ne zamlaćuju zatvaranjem, zadovolje se katancem na kapiji placa. Praktično nadstrešnica. A znate i sami da je u noći premijere naglo zahladnelo i da posle do Nove godine temperatura nije išla iznad -7 °C. Eto vam sve tajne Veselinovićevo leša iz zamrzivača, taj čovek je već toliko iščašen od tog svog posla i svuda vidi neke manijakluka i boleštine da je to strašno!”

„Ovo sve inače uopšte nije bolesno, je l' da? Počevši od ovog razgovora, pa unazad?”, ljuti se i Hari, više na sebe, jer joj dosad na pamet nije palo da se dekor šeta svaki dan, a znala je, videla... „Uopšte me niste ubedili da je sve tako bilo. Niti da je Bogoljub baš tako bezazlen ludak. Recimo, znate onu Bogoljubovu pesmicu, o gerijatrijskom seksu u ferzenku?”

„Kako ne bih znala. Pa ko vam je dao durbin, palio zvučnike da je čujete, podsetite se? Ja”, uzdahnu žena u crnom. „Užas, tako nešto vulgarno mogu samo scenski radnici da smisle. A niste ni vi daleko odmakli! Gerijatrijski seks! Šta vi mislite, da je seks rezervisan samo za mlade i lepe? Ako ste u to ubeđeni, onda se i vi pozdravite... Uzgred, nikakvog seksa nije bilo. Niti je Lenka uopšte znala za Bogoljubovo prisustvo. Pitanje je i da li bi ga prepoznala. Nego se odao, siroma, pred tim barabama, nije im baš celu priču ispričao, niti je on sam više svestan svoje životne priče. Najstariji srpski *homeless*, s najdužim stažom, od preko pedeset godina, zbog ljubavi. I to prema kome! Nešto su se sprdali na Lenkin račun, a on je stao u njenu odbranu. Posle onog partijskog progona Bogoljub bi

podigao glas samo u Lenkinu odbranu. Pa su ispevali pesmicu i terali ga da je peva, maltretirali su ga njome. Veoma ponižavajuće! Ljudi nekako uvek oseće gde vas najviše boli i onda gaze po tome. Sad više ne mora da je peva, hvala bogu, odmoriće dušu, jadničak.”

„Aha”, reče Hari i pomisli na pionire malene koje je onomad čula iz kotlarnice *Beogradskog dramskog*. „A ključevi? Kako objašnjavate prisustvo Lenkinih ključeva u Lenkinom kaputu?”

„Pobogu, zar nije najnormalnije da se vaši Idjučevi nalaze u vašem džepu, moji u mom, a... Lenkini u Lenkinom? Tamo su bili jer ih je tamo ostavila, jednostavno. Samo ste dizali buku ni oko čega! Njuškaia je nešto po garderobi, kao i obično, zamenjivala raščupanu periku nafriziranom, garderoberka je već bila sišla na scenu kada je Boban najavio početak premijere. Htela je da vidi početak, a nalazila se na drugom kraju pozorišta s ključevima i mobilnim u rukama. Od mobilnog se nikad nije razdvajala, ali ključevi su joj bili čist višak, kako posle da prima čestitanja s obe ruke zauzete, zato se i našla u foajeu tokom četvrte scene, čekala kraj. I dočekala! Nevažno, tek, spustila je ključeve u džep svog rođenog kaputa, koji je tu visio, i požurila u tonsku kabinu. Nije stigla čak ni kancelariju da zaključa, što uvek radi kada se odmiče na više od deset koraka od nje. Lepo vam je Olga skrenula pažnju, vi ništa! Ni ona ni vi! Taj detalj ste lako prenebregle, kao i to što periku od premijere nije menjala, a zakačile ste se za ključeve.”

„Aha, nas dve smo budale, a vi sve znate!”, prasne Hari.

„Znam!”

„Onda sigurno znate i da sam ja tim istim hodnikom, pored garderobe, u tom istom trenutku kada je Boban najavio premijeru odjurila kod Mije, pa u salu?”, zajedljivo će Hari.

„Naravno da znam”, ravnodušno će žena u crnom. „I niste je videli, niste zagledali u garderobu, bila je tamo. Baš je nameštala periku u niši kraj veš-mašine..

„Ne možete to da znate! Pošto ste vi već bili u sali kada sam ja ušla. Eto, možda sam je ja ubila i spakovala... Ne znate.”

„Niste je ubili pošto se pojavila kod Mije u kabini, živa i zdrava, nekoliko minuta za vama, je l' tako?”, ženi u crnom je smešno ovo Harijetino koprcanje. „A i što biste je ubili? Zato što imate sitnu fiksaciju na teta Rinu? Bez veze, teta Rina je amaterka, obična mala

provincijska kontrolorka, benigna trauma iz detinjstva. Da ste upoznali moju kontrolorku..."

„Vi znate za teta Rinu?“, Hari oseća kako joj očne jabučice rastu, eksplodiraće.

„Lepo sam vam rekla da znam sve“, žena u crnom je ladna ko špricer.

„OK, da vas vidim, ko je Kepa? Jelenin diler?“, zainatila se Hari.

„Ne, neki bezveznjaković u koga je zaljubljena a on je ignoriše. Potpuno nebitan, zaboravite!“

„OK. Gde se kupuju motalice?“

„U trafici, pa rekla vam je Olga. Takođe nebitno, ona će je kupiti u Kragujevcu iduće nedelje.“

„Da ne znate možda i zašto je kamion pojeo Deda Mraza?“

„Kog Deda Mraza?“, zbuni se konačno žena u crnom.

„Ha! Tu sam vas čekala! Deda Mraza koga je posle premijere pojeo đubretarski kamion, ispred samiške u Čika Ljubinoj! Prc!“

„Bez tog prc, molim vas!“, žena u crnom se nasmeja s olakšanjem. „To uopšte nije bio Deda Mraz, nego Admiral!“ „Molim?“, Hari je ostala bez teksta.

„Admiral, Admiral. Niste dobro videli, vi ste videli samo noge u crvenim čakširama i čizmama, je l' tako?“ Hari bi morala da prizna da jeste tako, ali neće. „Niste videli gornji deo uniforme, tamnoplavi sa zlatnim gajtanima, i admiralsku kapu? Sećate se kada je Olga tražila od Bobana da stavi Admirala i cigle u sanduk, zbog težine? I da vam je posle uskratila odgovor na pitanje ko je Admiral? Lutka! Iz jedne stare predstave. Bogoljub je one večeri izvadio Admirala i cigle, cigle su još u foajeu, proverite ako mi ne verujete, niko nije na njih obratio pažnju, diletanti, da bi na njegovo mesto stavio Lenku. Posle je odneo Admirala i bacio ga u kontejner, a vi ste videli egzekuciju *Gradske čistoće*. Gde bi iko, gde bi Bogoljub, molim vas lepo, bacio Deda Mraza u đubre?! Pa Deda Mraz je dobar! Admiral je bio zao, ne znate, naravno, niste gledali tu predstavu, skinuta je dok ste bili u Americi.“

„Ama, ko ste vi ženo? I otkud sve ovo znate ako je uopšte išta tako bilo? I...“ Hari je stisnula pesnice, što je mnogo, mnogo je!

„Naravno da je baš sve tako bilo! I kako ne bih znala? Ja sam pisac ovog romana.“

Gluvonema šankerlca, koja sve vreme prati priču dok, kao, nezainteresovano pere čaše, ispusti jednu koja se razlete po betonu i sa širom raširenim očima napusti šank i bife, sve hodajući unatraske. Hari nije imala u rukama ništa što bi mogla da ispusti, pa je ispustila bujicu:

„Lažete, jebem vam mater opičenu! Ko ste vi? Bili ste u policiji, pre nas ste bili, videla sam vas! Kako... Ko ste vi?”

„Pisac, kažem vam, I šta kako? Pa ja mogu sve! Da budem nevidljiva, da prolazim kroz zidove, da nestajem i pojavljujem se kad mi se prohte i gde mi se prohte, pa i u policiji. Mogu sad ako hoću i da vas izbrišem iz romana, ne znam zašto vas uopšte u njemu držim kad ništa niste ukapirali. I zato što tako odvratno psujete, i to piščevu majku lično, skandalozno, ali neću, mrzi me.”

OK, sad ću da se probudim, pomisli Hari, da se istuširam, onda ću da zovem Lazu, neka proverí ipak malo tog Bogoljuba detaljnije, izokola. Ovo je košmarni agresivni napad intuicije u snu, ništa drugo! Posle ću da odem s Olgom na ručak, valjda smo se stvarno dogovorile za taj jebeni ručak. Dakle, gde smo ono stali, sad ću da se probudim, hajde, Hari, buđenje! Minuti su, međutim, prolazili, a Hari nikako da se probudi. Sedi u pozorišnom bifeu, blene u ženu u crnom, kojoj je sad već kanda dosadno, prihvatila se ponovo *Politike* i zaokružuje čitulje. Još dva minuta, pet... Ništa!

„Dobro”, progovori na kraju Hari. „Hajde da pretpostavimo da govorite istinu, da je sve ovo nekako moguće, nije bitno kako. Zašto me onda sluđujete? Zašto jednostavno niste završili svoj jebeni roman, odneli ga svom jebenom izdavaču, on ga uvalio vašim jebenim čitaocima...”

Kako Hari izgovori jebeno ovo ili ono, žena u crnom se namršti kao da je progutala nešto grozno, da ne kažemo šta.

„Zato što mi se smučio! Roman... Ne mogu više da se bakćem njime! A nisam ja vaša Olga da poturam ljudima dela bez raspleta. Eto, smučio mi se, pa da prekratimo muke. I vi i ja. Ma, sve mi se više smučilo. Dođe mi lepo da otputujem na Karibe, propijem se tamo na brzinu, napišem roman *Baba i more*, kupim dvocevku i efektno skončam. Ali nisam ja jebeni Hemingvej, eto to je problem!”

„Ložiš se na Hemingveja? E, ne mogu da verujem!” To se Olga konačno pojavljuje na vratima.

„Ne seri, još i ti!”

PRIZNANJE

Hronologija događaja vezanih za predmetni zločin jeste sledeća:

Tokom novembra i decembra 2004. pisac i istoimena Ojdanić rade na svom prvom zajedničkom pozorišnom projektu - pisac je prethodno napisala tekst, istoimena Ojdanić ga upravo režira, a pisac joj sad sedi na probama i idejoj na živce. Pozorišne zadužne babe istovremeno puštaju buvu kako pisac uopšte nije pisac, već je poturen da bi istoimena Ojdanić maznula i honorar za tekst mimo plate za koju režira. (Istini za volju, čak i muževi dotičnih gospođa, tekući i bivši, ponekad imaju problema da ih razlikuju u literarnom domenu, ali kakve to veze ima sa zadušnim babama?) Tek, ovom prilikom obema je nanesena tako smrtna uvreda da je zbog nje neko morao da umre, odlučila je pisac toliko odlučno da čak ni poslovično miroljubiva istoimena Ojdanić nije uspela da je spreči.

Rukopis je zatim, sticajem književnih okolnosti koje nisu od interesa za istragu, proveo sedam godina u fundusu, odnosno u folderu pod tim imenom. Na svetlost dana izašao je na zahtev čitalaca koji ne prestaju da saleću pisca pitanjem „Otkud Harijeti kuće?”

Beograd, april 2005. - mart 2012.

Pisac, sr.

Scan i obrada: **BABAC**

O autorki

Mirjana Đurđević (1956) napisala je seriju od šest parodija na kriminalističke romane s detektivkom Harijetom kao glavnom junakinjom: *Ubistvo u Akademiji nauka, Parking svetog Savatija, Deda Rankove riblje teorije* (nagrada „Žensko pero” za 2004), *Jacuzzi u liftu, Prvi, drugi, treći čovek* i *Čim preživim ovaj roman*. Uz to, napisala je faktografsku farsu *Čas anatomije na Građevinskom fakultetu*, romane *Treći sektor ili sama žena u tranziciji* i *Aždajin osmeh*; istorijske metafikcije *Čuvari svetinje, Kaja, Beograd i dobri Amerikanac* (regionalna nagrada „Meša Selimović” 2010) i *Bremasoni*. Živi i piše u Beogradu.

Sadržaj

1. LUCKY CHARM
  2. OLGA
  3. LETICIJIN GAMBIT
  4. PAUZA
  5. FERZENK
  6. MILICA
  7. U STVARI REKS
  8. ON THE ROAD AGAIN
  9. KOSTIMSKA PROBA
  10. GENERALKA
  11. PREMIJERA
  12. ALTERNACIJA
  13. DOK JE BILO TITA, BILO JE I ŠITA
  14. DANI JEBENOG RASPLETA
- PRIZNANJE
O autorki